

အိုစာ:

မီးတောက်ဟောင်းကလေး:

Old Flame

လွန်ခဲ့သောအခါ

Thurday

သားသား စိစဉ်၍

ရွှေ သ မီး စာ ပေ မှ
တင်ဆက်သည်။

အကြိမ်
ပထမအကြိမ်

ထုတ်ဝေသူ
ဦးတင်ကိုကို (ရွှေသမီးစာပေ)
အမှတ်-၁၉၂၊ ဥလေးလမ်း၊ ကျောက်တံတား ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ
ရွှေပြည်ဟိန်း၊ (၀၉၉၅၈)
၅၈၊ ၄၇(လမ်း) ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်ခြင်း
၂၀၁၂ ခုနှစ် ၊ ဒီဇင်ဘာလ
အုပ်ရေ ၅၀၀ ၊ တန်ဖိုး ၁၅၀၀ ကျပ်

မီးတောက်ဟောင်းကလေး

သူဝေး

၈၉၅

(မီးတောက်ဟောင်းကလေး) သူဝေး ၊ ရန်ကုန်၊
ရွှေသမီးစာပေ၊ ၂၀၁၂

၂၀၁၀-၂၀၁၂၊ ၁၉၅ စင်တီ

(၁) မီးတောက်ဟောင်းကလေး

မီးတောက်ဟောင်းကလေး

နိဒါန်း (၁)

“ရှား . . .”

သစ်ရွက်ဝါတွေအုပ်ဖွဲ့၍ လွင့်ကြွေမျောသွားတာကိုမြင်တော့ သူမ ထိုသို့ အသံပြုမိသည်။ လွမ်းစရာကောင်းသောရှုခင်းလေးကို သူမ သဘောကျမိသည်။ ပြုံးလျက်သားမျက်နှာလေးနှင့် ပြတင်းပေါက်မှာ မေးထောက်ပြီး ငေးနေလိုက်သည်။

ခဏကြာမှ တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရကာ စာကြည့်စားပွဲသို့ သူမ ပြေးလွှားသွားမိသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ ဘောလ်ပင်ညှပ်၍ပိတ်ထားသော လက်တစ်ဝါးစာ စာအုပ်လေးတစ်အုပ်။ သူမ၏ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေး။

သူမဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဒိုင်ယာရီထဲမှာ စာတစ်ပိုဒ်တွေ့ရ သည်။

“မနက်ဖြန် နံနက်ခင်း(၉)နာရီ သူနှင့်တွေ့ရမည်
မိုးနင်းပွင့်ကလေး ခဏဖြစ်ခွင့်ရသလို ငါပျော်သည်”

စာအုပ်ထဲမှမနက်ဖြန်ဆိုသည်မှာ အပြင်ကယနေ့ပင်ဖြစ်သည်။
ကြည့်စမ်း . . . ငါ သိပ်နမောနမဲ့နိုင်လိုက်တာ။ ညက ဒိုင်ယာရီကို သေ

ချာပြန်မသိမ်းထားမိပါလား။ မိချီအဲများ ဖတ်မိသွားသေးလား၊ ငါ့ကို တော့ စုနောက်နေတော့မှာပဲ။

သူမ သံသယတစ်ဝက်နှင့် ရှက်စိတ်ဝင်လာမိသည်။ ဒိုင်ယာရီကို သေချာသိမ်းပြီးမှ ရေချိုးကိုယ်လက်သန့်စင်ကာ အဝတ်အစားလဲလိုက်သည်။ မှန်ရှေ့ ကြာကြာထိုင်လေ့မရှိသော သူမ၊ မှန်ရှေ့ ငါးမိနစ်ထက် ပိုထိုင်တာ အချိန်ဖြုန်းတာပဲဟု ယူဆခဲ့သော သူမ၊ ဒီတစ်ခါ မှန်ရှေ့နည်းနည်းကြာကြာထိုင်မိတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရှိုးတိုးရှုန်တန် ဖြစ်နေရှာသည်။

“သူနဲ့တွေ့ပြီးရင် သင်တန်းကို တန်းကူးရမှာဆိုတော့ . . .”

သူမ တွက်တွက်ချက်ချက်နှင့် ဂီတနုတ်စာရွက်လေးတွေကို ကျောပိုးအိတ်ထဲထည့်သည်။ ဂီတသင်တန်းပြီးရင် အားကစားခန်းမသွားရမည်ဖြစ်၍ သန့်ရှင်းရေးဝတ်စုံကိုလည်း ထည့်သည်။

ဘာလိုသေးလဲ စဉ်းစားပြန်သည်။ အပိုအလိုမရှိ အားလုံးပြည့်စုံပြီဟု စိတ်ချရမှ သူမ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

သူမအောက်ဆင်းပြီး အိမ်ရှေ့လမ်းရောက်မှ အခုမှ ရေချိုးခန်းထဲကထွက်လာသော မိချီအဲက ပြတင်းပေါက်ကနေ လက်လှမ်းပြသည်။

“ခေးအိစဆွတ် နီ ခခိုမရဲတံအိလှ”

ဟု လှမ်းအော်ပြောလိုက်တော့ သူမလည်း ပြုံးရွှင်စွာ ထိုစကားအတိုင်းပင် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ရယ်မိကြသေးသည်။

နောက်ထပ် ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ သူမ ဥယျာဉ်ကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ဥယျာဉ်ကလေးထဲ မဝင်ခင်မှာဘဲ သူမ သတိရသွားသည်။

“အိုး . . . မေ့တော့မလို့”

နဖူးကို လက်နှင့်ရိုက်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်ပေးမိသည်။ ရေခဲမုန့်ဝယ်ရဦးမှာကို သူမေ့နေသည်။ သူမ ဖိနပ်ဖြူလေးနှင့်ခြေစုံရပ်

စဉ်းစားမိသေးသည်။ ‘ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ရေခဲမုန့်စားနေတဲ့ သူ့မလေးကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး သိမ်းထားရမယ်’ ဟူ၍။

သူမ အနီးနားကဆိုင်တွေမှာ လိုက်ဝယ်သည်။

“အိုင်းစု အရိမစုကာ”

“မိုး အိုဝက်တရော”

သူမ ရေခဲမုန့်ရှိလားမေးတော့ ဆိုင်ရှင်က မရှိ၊ ကုန်သွားပြီဟု ဖြေသည်။ အနီးနားကဆိုင်တွေ အကုန်လိုက်မေးတော့လည်း ထိုသို့သာ ဖြေနေကြသည်။

မနီးမဝေးကဆိုင်တွေဆီလည်း သွားဝယ်ကြည့်ရှာသည်။

“အိုင်းစု အရိမစုကာ”

“အိုင်းစုမိုး အိုဝရိမရှိတ”

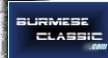
တစ်ဆိုင်ပြီးတစ်ဆိုင် လိုက်မေးကြည့်တော့လည်း ရေခဲမုန့်ကုန် သွားပြီဟုသည့် အဖြေကိုသာ ကြားရသည်။

သက်ပြင်လေးခိုးချရင်း သူမ စိတ်ညစ်မိသည်။ ဒီနေ့မှ တိုက်စိုက်ဆိုင်ဆိုင်။ သည်နေ့ တနင်္ဂနွေနေ့။ ‘ဟုတ်သားပဲ၊ တနင်္ဂနွေနေ့ဟာ ထမ္ဘာပေါ်မှာ ရေခဲမုန့်စားတဲ့သူ အများဆုံးနေ့ပဲ။ ငါဝယ်တာ နောက်ကျ သွားတာကိုး’။ သူမ ထိုသို့တွေးမိပြီး နှုတ်ခမ်းလေးဆူမိသည်။

တစ်ဆိုင်ပြီးတစ်ဆိုင် နဲ့အောင် ထပ်ရှာဝယ်ကြည့်သည်။ ကံကြမ္မာက မျက်နှာထားတည်တည်နှင့်။ သူမအတွက် ရေခဲမုန့်လေးတစ်ခု တောင်ချန်မထား။

သူမ နည်းနည်းထက်ပို၍ စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ ငါ ရေခဲမုန့် ဝယ်ခဲ့မယ်လို့ သေချာပြောခဲ့တာ မပါလာရင် ငါ့ဘက်ကလည်းမကောင်းဘူး။ သူလည်း စိတ်ခုသွားမှာ။ ဆက်ရှာကြည့်ပါဦးမယ်လေ။

မနက်ခင်းတစ်ခု၌ ရွက်ကြွေဝါတို့လွင့်ဝဲနေသော လမ်းကလေးထက်တွင် ရေခဲမုန့်ကလေးတစ်ခုကို ခဲရာခဲဆစ်လိုက်ဝယ်နေသော လူတစ်ဦး မလေးတစ်ယောက်၏ အဖြစ်အား မြင်ယောင်ကြည့်ကြပါ။

www.burmeseclassic.com

သူမ နာရီကိုငုံကြည့်တော့ (၉)နာရီထိုးဖို့ဆယ့်ငါးမိနစ်။ ချိန်းထားသည့်နေရာကိုလည်း နောက်မကျချင်။ ရေခဲမုန့်လည်း လိုချင်မိသည့်အဖြစ်က မျက်စိလည်းမမှိတ်ချင်၊ နှာလည်းချေချင်သလို ဖြစ်နေပြီလား။

တစ်နေရာရောက်တော့ တံခါးပိတ်ထားသော အိမ်တံစက်မြိတ်တစ်ခု၌ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကလေးငယ်၏ ဘေးနားမှာ ရေခဲမုန့်လေးတစ်ခု။ အခွံမချွတ်ရသေး၊ အရည်မပျော်သေး၊ အိမ်နံရံလေးကိုမှီပြီးထောင်ထားသည့် ရေခဲမုန့်လေး။

ကလေးလေးက လက်စွဲ(Piano)လေးတစ်ခုကို ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ်တင်ခင်းထားကာ တီးနေခြင်းဖြစ်သည်။ တီးလုံးနုတ်တွေများကာ သူလိုချင်သည့်အသံမရဖြစ်နေသည်။ ခေါင်းကို ကုတ်လိုက်၊ မျက်နှာကို ပွတ်လိုက်နှင့်။

ကလေးလေးကိုမြင်လိုက်သော သူမအတွက်တော့ ကောင်းသော မြင်ခြင်းပါ။ နုတ်မှားနေသောတီးလုံးက သူမအတွက် အကြားမတော်စရာဖြစ်နေသည်။ အဆင်မပြေသူများ၊ အခက်ကြုံသူများကို ကူညီပေးချင်စိတ် အမြဲရှိသော သူမ ကလေးလေးအနားသို့ တရွေ့ရွေ့သွားကာ ထိုင်မိသည်။

ကလေးလေးက သူမကို ကြည့်သည်။ သူမက ရေခဲမုန့်လေးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ ကလေးလေးကိုကြည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်သည်။ ကလေးလေးက သူတီးလုံးကို ဆက်တီးသည်။ လွဲနေပြန်သည်။ 'ဒို'လား၊ 'ဆို'လား၊ စမ်းတီးကြည့်ပြန်သည်။ မမှန်ပါ။

ကလေးလေး ဘာသိချင်းကို တီးနေမှန်း သူမ ရိပ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ကလေးဆီက(Piano)ကို ခေတ္တတောင်းယူလိုက်သည်။ ကလေးလေးက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ပေးသည်။ သူမကလည်း ဒူးကွေးထိုင်၍ (Piano) ကိုတင်ကာ တီးပြလိုက်သည်။ ဂျပန်ပေါ့ပ်သီချင်းတစ်ပုဒ်၏ (Chorus)တီးလုံးလေးဖြစ်သည်။ သူမတီးတာကို ကလေးလေးက ပြုံး

ကြည့်နေသည်။ သူမက တေးသွားကို တီးရင်း ကလေးလေးကိုကော ရေခဲမုန့်လေးကိုကော ကြည့်မိသည်။

တေးသွားဆုံးတော့ ကလေးလေးကို (Piano) ပြန်ပေးကာ တီးနိုင်ကြည့်သည်။ ကလေးလေးကလည်း ကျွမ်းကျင်စွာ ပြန်တီးနိုင်သွားသည်။ သူမက ကလေးလေးခေါင်းကိုပွတ်ကာ တော်ကြောင်းချီးကျူးပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

သူမ ခြေလှမ်းလေးငါးလှမ်းပဲ လှမ်းရသေး ကလေးလေးက သူမ ချွေ့ကပြေးရပ်ကာ တားဆီးလိုက်သည်။

သူမ နားမလည်စွာကြည့်မိတော့ ကလေးလေးက ချစ်စဖွယ် ငြိုးနေပြီး ကလေးလေး၏လက်က သူ့ကို ရေခဲမုန့်ထိုးပေးနေသည်။

သူမ အံ့သြသွားသလို ပျော်လည်းပျော်သွားသည်။

သူမ အကြိမ်ကြိမ်ခေါင်းညှိတ်ကာ . . .

“အရိဂတိုး . . . အရိဂတိုး ဂေါ်ဇိုင်းမတ်စ် . . .”

ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အထပ်ထပ်ပြောတော့ ကလေးလေးက တဘုတ်ဘုတ်နှင့် အဝေးကို ပြေးထွက်သွားသည်။

ရေခဲမုန့်လေးကိုကြည့်၍ သူမ ရင်ခုန်မိသည်။ သူ့အတွက် ရေခဲမုန့်ရပြီ။ စိတ်ထဲသိပ်ပျော်ရွှင်၍ အခုမှ ခြေလှမ်းတွေလည်း ပေါ့ပါးသွားတော့သည်။ မြူးတူးစွာနှင့် ဟိုဘက်လမ်းသို့ ပြေးကူးစဉ်မှာတော့ . . .

.

လေထဲ လွင့်သွားသော ရေခဲမုန့်လေး . . .

တုံ့ခနဲရပ်သွားသော ကားတစ်စီး . . .

သွေးရည်စက်လက်နှင့် လဲကျသွားသော . . .

ကျောရိုးအိတ်နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် . . .

.

.

www.burmeseclassic.com

နိဒါန်း (၂)

!!! ရွာချာလာတာက
ပကတိအမှား

မိုးနှင်းပွင့်လေး ခဏဖြစ်ခွင့် ရချင်သူ
မည်သူမျှ လက်ခုပ်ဖြူဖြူနဲ့ မခံယူခဲ့တော့ . . .
.....

(a) လောင်းကစားသမားနှစ်ယောက်

မီးပျံင်ကြီးတစ်ခုအနီး ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ဆိုက်ကားသမား
ဇာချို့ လာဂိတ်ထိုးတတ်သည်။ ဂိတ်ထိုးရင်း ကြောအံပစ်တမ်း၊ ကျားထိုး
ဇာမ်း စသဖြင့် အလွယ်တကူကစား၍ရသည့်အရာများကို ကစားခြင်းဖြင့်
ဆိုက်ကားသမားတို့ အပန်းဖြေကြသည်။ ထိုအနားသို့ လောင်းကစား
သည့်အမှုကို သည်းခြေကြိုက်ဖြစ်နေသော လူနှစ်ယောက်လည်း အမြဲ
ဆောက်လာတတ်သည်။

နည်းသည်ဖြစ်စေ၊ များသည်ဖြစ်စေ သူတို့ကတော့ ငွေကြေး
လေးပါးမှ လောင်းကစားလုပ်ချင်ကြသည်။ သူတို့သည် ဆိုက်ကားသမား
များနှင့်အတူ လောင်းကစားဝင်လုပ်သည်။ ဆိုက်ကားသမားများ မရှိချိန်
တွင် သူတို့နှစ်ယောက်တည်း လောင်းကြပြန်သည်။ လောင်းကြရာတွင်
ကြောအံပစ်၊ ကျားထိုး၊ အန်စာတုံးလှည့်ရုံတင်မက လူလစ်ရင် အိတ်ကပ်
ထဲမှ ဖဲထုပ်လေးကိုထုတ်ကာ နှစ်ယောက်တည်း ခိုးကစားကြသေးသည်။
အခြားထွေလီကာလီ လောင်းကစားနည်းများဖြင့်လည်း ကြုံ လျှင်ကြုံသလို
ကစားတတ်ကြသည်။

တစ်နေ့ကုန်လည်း အိမ်ပြန်ဘဲ ညနေရောက်မှသာ ပြန်တတ်ကြသည်။

တွေ့သည့်လူကိုဆွဲပြီး လောင်းကစားလုပ်တတ်သောကြောင့် သူတို့အနားသို့ မည်သူမျှမကပ်ရဲ။ ဆိုက်ကားသမားများပင် သူတို့နှစ်ယောက်ရှိလျှင် မလာကြတော့။ ရပ်ကွက်ထဲက နာမကျန်းဖြစ်နေသော ဒေါ်အေးကြီးကိုလည်း သောကြာနေ့သေမည်၊ စနေနေ့သေမည် စသဖြင့် လောင်းကြသေးရာ ဒေါ်အေးအိမ်က မိသားစုက ဝိုင်းရိုက်လို့ ထွက်ပြေးရဖူးသည်။ ဒေါ်အေးကား ကြာသပတေးနေ့တွင်သေ၏။

“ငါတို့ ဒီလောက်လောင်းကစားလုပ်တာတောင် သူ့ကို မမိလောက်သေးဘူး”

“ဘယ်သူ့ကိုလည်း”

“စတုတ္ထမြောက် (Sandwich) မြို့စားကြီး မွန်တေဂူဆိုတဲ့လူကိုပေါ့ကွာ။ အဲဒီငန့်ကြီးက ဖဲရိုက်တာ ဝါသနာအိုးကြီးတဲ့။ ဖဲဝိုင်းတည်လိုက်တာနဲ့ မထတော့ဘူးတဲ့။ ဗိုက်ဆာရင်တောင် သူတပည့်တစ်ယောက်ကို ထောပတ်သုတ်ထားတဲ့ ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်ကြားမှာ အသားနည်းနည်း ညှပ်ပြီး ယူလာခိုင်းတာတဲ့။ အဲဒီကနေ (Sandwich) ဆိုတဲ့ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်ဆိုပြီး တွင်တော့တာပဲတဲ့။ အဲဒီငန့်ကြီး ထွင်ခဲ့တာပေါ့ကွာ”

‘အစားတောင်မေ့သည်’ ဆိုတဲ့အထဲက ဖြစ်မည်။

“အဲဒီလူကြီး အပေါ့အလေးသွားချင်ရင်ကော ထိုင်ရာကထရဲလား”

“အေး . . . အဲ့ဒါတော့ မသိဘူးကွ”

(Sandwich) မြို့စားကြီးက သူတို့ထက် ပိုလောင်းကစားလုပ်နိုင်ခဲ့သဖြင့် သူတို့ သိပ်မကျေနပ်တာတော့ အမှန်။

မြို့စားကြီးလောက် အချိန်မပေးနိုင်သော်လည်း စား၊ အိပ်နှင့် ကျန်းမာရေး အပေါ့အပါးကိစ္စမလွဲ၍ သူတို့သည်လည်း လောင်းကစားမှု၌သာ အချိန်ကုန်၏။

တစ်နေ့ သူတို့ထဲကတစ်ယောက်က ဘယ်ကနေဘယ်လို မှတ်

အလောသည်မသိ။ လောင်းကစားခြင်းအပြစ်(၆)ပါးကို အလွတ်ကျက်

အသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကောင်ကို ရွတ်ပြသည်။

- ၁။ နိုင်သောသူသည် ရန်များသည်၊ ရန်မီးပွားရသည်။
- ၂။ ရုံးသောသူသည် ဥစ္စာအတွက်ပူပန်ရမည်။ မိသားစုစိတ်ဆင်းရဲရမည်။
- ၃။ ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် ပစ္စည်းဥစ္စာဆုတ်ယုတ်သည်။
- ၄။ တရားရုံး၌ လောင်းကစားသမား၏စကားသည် သက်သေအဖြစ်မတည်။
- ၅။ အဆွေခင်ပွန်းတို့ မထီမဲ့မြင်ပြုမည်။
- ၆။ သားမယားကို လုပ်ကျွေးရန်မစွမ်းသူအဖြစ် သတ်မှတ်ကြမည်။ သားပေးသမီးယူ ပြုလိုသူတို့သည်လည်း ပြိုငြင်ကြကုန်၏။

“ကဲ . . . ငါတို့ ဒီအပြစ်(၆)ပါးမခံရအောင် ဘယ်လိုလောင်း

ကြမလဲ”

“လွယ်လွယ်လေးပါကွာ။ ဒါ လောဘ၊ ဒေါသတွေကြောင့် ဥစ္စာတွေဆုံးရှုံး ရန်တွေများရတာပေါ့။ ငါတို့က လောင်းရရင် ပြီးတာပဲကိုးလွှာ၊ ဒီတော့ ကြေးလျော့ကစားမယ်။ ညနေကျတော့ ဘယ်သူနိုင်နိုင် လိုက်တိုက်ကြေးပေါ့။ ကဲ . . . ဘယ်လောက်မျှတလဲ”

“အဟား . . . မင်းဉာဏ်ကောင်းတယ်”

ထိုသို့ပင် သူတို့အကြောင်းပြချက်နှင့်သူတို့ အဆင်ပြေနေသော အလောင်းကစားသမား နှစ်ယောက်ရှိလေသည်။

(b) သူရူး

“ဒါပေါ့ . . . သမီးရယ်။ ဘဝမှာ အောင်မြင်ချင်ရင် အလုပ် တကယ်လုပ်ရမယ်။ ဟုတ်တယ် . . . စာလည်းဖတ်ရမယ်။ လင်ကွန်း ဟာ တောအုပ်ထဲက မီးဖိုလေးဘေးမှာ စာဖတ်ခဲ့ရတဲ့သူလေ။

ဪ . . . သမီးတို့ အဲဒီတိုင်းပြည်မှာ နှင်းတွေကျနေပြီလား။ မှန်တယ်။ ရက်စက်မှုကိုရှောင်ရမယ်။ ကိုယ်ချင်းစာစိတ် မွေးရမယ်။ ဘယ် သူမပြု မိမိမူတဲ့ ကိုယ်ညံ့တဲ့လုပ်ရပ်အတွက် ကိုယ်တာဝန်ယူရမယ်။ ရင်ဆိုင်ရဲရမယ်။

ဟုတ်တယ် . . . ။ အများသုံး အနာဂတ်တွေနဲ့ ဘဝကို ရပ် မပစ်နဲ့။ အိပ်မက်ဆိုတာ အိပ်တုန်းမက်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ လက်ဆုပ်လက် ကိုင်ပြဖို့။ ဘာဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်ထားတဲ့စိတ်ဟာ လူတွေမှာ ပဲရှိတာ။ ဟုတ်တယ်။ ဆင်ခြင်တုံတရားက အရေးကြီးဆုံးပဲ။ ရပ်ဖြစ် ရှစ်ပါးလွမ်းမိုးထားတဲ့ ကာလဆိုးထဲမှာရောက်နေပေမဲ့ တရားကိုရှာရမှာ ပဲ”

အစပထမ နားထောင်ကြည့်လျှင်တော့ စကားလုံးတွေနှင့်ပင် သူ့ကို အသေအထင်ကြီးသွားနိုင်သည်။ ဟုတ်သလိုလို ဘာလိုလိုနှင့်

အောင် မြင်ရေးကျမ်းတွေရေးသည့် စာရေးဆရာကြီးဟုမှတ်ကာ ကိုး နှစ်ချင်စိတ်လည်း ပေါက်သွားနိုင်သည်။

သူက ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် စကားပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့အပြောကိုကြည့်ရတာ ပြည်ပရောက်သမီးလေးနှင့် ပြောနေ အညီပဲပါ။ သူ့သမီးလေးကို သတိတရားကပ်ဖို့မှာကြားနေပုံ၊ ဘဝဒဿန ဟု ချစ်နေပုံ၊ အောင်မြင်ရေးလမ်းတွေညွှန်ပြကာ ချစ်ပြနေပုံတို့ကို စကား ထဲမှာ မြင်ရသည်။

သို့သော် သူ့စကားကို နာရီဝက်လောက်ဆက်နားထောင်ရင် တော့ စကားထဲက ဇာတိပြလာတာကို ကြားရပါလိမ့်မယ်။

“ဘာ . . . သမီးမိုက်ဆာလို့ ဟုတ်လား။ ဒါများသမီးရယ် နှင် ဆေးခွေတွေ ကြော်စားလိုက်ပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် ကြမ်းတိုက်ဝတ်ကို ထင်းချိုလုပ်သောက်လေ။ ဪ . . . စင်ကာပူမှာ မိုက်ပူနေတဲ့ ဆင်ကြီး နို့တယ် ဟုတ်လား။ အေး . . . ဖေဖေလည်း အားရင်လာစီးဦးမယ်။

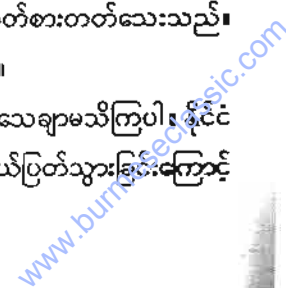
ရောဝတီမြစ်က ပန်းနာရင်ကြပ်ဖြစ်နေတာပါ . . . သမီးရဲ့။ ဪ . . . ရပါတယ် သမီးရယ်။ အဖေက မဟုတ်လည်း ထင်တန်း အောက် ဝင်အိပ်နေကျပဲ။ နေပါစေ . . . နေပါစေ . . . အမေရိကန်ကနေ သနပ်ခါးတုံးတွေ ဝယ်မလာပါနဲ့။”

စသဖြင့် သူ့စကားတွေက ဇောက်ထိုးမိုးရွှော် ကျိုးကြောင်းတလွဲ တွေ ဖြစ်နေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် အားလုံးက သူ့ကို စိတ္တဓဝေဒနာရှင်အဖြစ် သတ် ခတ်လိုက်ကြသည်။

သူသည် စမတ်ကျကျ အဆင့်မြင့်မြင့် ဝတ်စားတတ်သေးသည်။ အရှူးထဲတွင် သူ့လောက်ခန့်ညားတာ မရှိတော့။

သူ့ဘာကြောင့်ရူးသလဲဆိုတော့ လူတွေသေချာမသိကြပါ။ နိုင်ငံ ခြားထွက်သွားသောသမီးလေးနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားခြင်းကြောင့်

(သို့)သမီးလေးက နိုင်ငံခြားမှာ တစ်အိုးတစ်အိမ်ထူထောင်ကာ ပြန်မလာ
တော့သောကြောင့်(သို့)သူ့သမီးလေးသည် တိုင်းတစ်ပါးတွင် ဖိအားဒဏ်
မခံနိုင်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားခြင်းကြောင့် စသဖြင့် သည့်
ထက်ဆိုးသည့် အရာများနှင့်လည်း ခန့်မှန်းကာ ပြောဆိုနေကြသည်။

လူသားဆန်စွာ ဝင်ခံစားကြည့်ရလျှင် သူ့အဖြစ်သည် အလွန်
နာကျင်စရာကောင်းလှပါသည်။

(c) ကားတစ်ပိုင်း၊ လူတစ်ပိုင်း

ကားတစ်ပိုင်း၊ လူတစ်ပိုင်းဆို၍ သူ့ခြေထောက်က ဘီးလုံးကြီး
ဖြစ်နေခြင်းဟုတော့ မထင်လိုက်ပါနှင့်။ သူသည် လူသားစစ်စစ်တစ်ဦး
ဖြစ်ပါသည်။ သူငါးနှစ်သားကတည်းက ကားတစ်စီးကို လိုချင်ခဲ့ပါသည်။
သို့သော် သူ့ဆယ့်ငါးနှစ်သားအရွယ် ဆယ်တန်းရောက်မှ သူ့ဖခင်က စက်
ဘီးစုတ်လေး ဝယ်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ လက်တွေ့ဘဝနှင့် မျှော်လင့်ရာစိတ်
ထူးက မြေနဲ့မိုးလို တော်တော်ဝေးကွာခဲ့ပေမဲ့ သူ 'ကား' ရူးသည့်စိတ်က
ပျောက်ခဲ့ပါ။

သို့နှင့် သူ့အသက်(၃၀)ရောက်တော့ တက္ကစီစုတ်ကလေးတစ်စီး
ဆို စပေါ်ငွေပေး၍ ငှားမောင်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ရန်ကုန်
မြို့၏ အကောင်းဆုံးတက္ကစီသမားဟု ကြွေးကြော်ထားသေးသည်။
တကယ်လည်း ရန်ကုန်မြို့တော်၏ လမ်းကြီးလမ်းငယ် အဝင်အထွက်
အားလုံးကို သူ ညက်နေအောင် ကျွမ်းကျင်ရှာပါသည်။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ အထက်တန်းအကျဆုံး Formula - One ကားမျိုး
ကိုလည်း မောင်းချင်ပြီး ပြိုင်ပွဲဝင်ချင်စိတ်လည်း တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်နေ
သည်။

“ပထမဆုံးကားပြိုင်ပွဲကို ၁၈၇၅ ခုနှစ်က ပြင်သစ်မှာစခဲ့တာ
ကွ။ 'ပါရီ'ကနေ 'ဘော်ဒိုး'ကို အသွားအပြန်ပြိုင်မောင်းခဲ့တာ။ အိတ်တုန်း

က အနိုင်ရခဲ့တဲ့သူနာမည်က ဘာပါလိမ့်။ ကျွတ် . . . ဦးနောက်ဖျား
လေးတင် မေ့နေတာ”

ထိုသို့ သူမှတ်သားထားသည့် ကားပြိုင်ပွဲအကြောင်းတွေလည်း
ကြုံတဲ့သူတိုင်းကို ပြောချင်ရှာသည်။ သူက ကားကို မယားလိုကော၊ သား
လိုကောချစ်ပြီး လူလိုပေါင်းသူဖြစ်သည်။

ကားပွဲစားတန်းများသူရောက်လျှင် ပွဲတွေပျက်တော့သည်ပဲ။

“ကားက အင်ဂျင်ကျနေတာဗျ”

“အင်ဂျင်ကျတယ်လို့ မပြောရဘူး။ ဧရာထောက်နေပြီလို့ ပြော
ရတယ်”

“ကားက အခုတလော ဘီးခဏခဏပေါက်တယ်ဗျာ”

“အဲဒါကို ကားစိတ်ကောက်တယ်လို့ ခေါ်တယ်”

“ကားက မီးခိုးတွေလိုက်ပြီး ဘာသံတွေထွက်နေမှန်းမသိဘူး”

“အဲဒါ မတည့်စာတွေစားလို့ ဖြစ်တာဗျ”

ထိုသို့ ကား၏ချွတ်ယွင်းချက်တွေကို လူတွင်ဖြစ်တတ်သည့်
ရောဂါများနှင့် ယှဉ်ပြောတတ်သည်။ သူ့ကားမှာလည်း တစ်နေ့ကို
ငါးခါလောက် ထိုးရပ်ရပ်သွားတတ်ပြီး မူလီများကိုလည်း မကြာခဏ
ပြန်ကြပ်ပေးရလောက်အောင် ဂျန်းဂျန်းကျနေပါသည်။

သို့သော် အားလုံးလက်ခံရမည့်အချက်မှာ သူသည် စေတနာ
ကောင်းသည်။ သဘောကောင်းသည်။ ခရီးသည်ကို အချိန်အလေအလွင့်
မရှိစေဘဲ ပို့ဆောင်ပေးနိုင်သည်။ လမ်းကျွမ်းသည်။ မတော်လောဘကင်း
ကာ ဈေးမှန်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို တော်တော်များများက ရန်ကုန်မြို့
၏ အကောင်းဆုံးတက္ကစီသမားဟု ခေါ်ကြသည်။

သူသည် ဆေးပေါလိပ်ကိုသိပ်ကြိုက်၍ တိမ်လွှာမို့မို့လွင်
သီချင်းကိုလည်း အလွန်နှစ်သက်လေသည်။

(d) ခိုးသိုးစားပြုများ

သူတို့လေးယောက် ထောင်ထဲမှာ ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။
ဘစ်ယောက်က ပန်းချီကားခိုးမှုနှင့်ဖြစ်သည်။ ပြခန်းက (၁၀)သိန်းဟု
ဈေးကပ်ထားသည့် ပန်းချီကားကြီးကို ခပ်တည်တည်နှင့်ခိုးကာ ခိုးပြီးမှ
ဘယ်ပြန်ရောင်းစားရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် အဖမ်းခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်က ကားတိုက်မှုနှင့်ဖြစ်သည်။ ကားက သူ့ဝင်တိုက်
တာလည်းမဟုတ်သလို၊ သူကလည်း ကားကို ဝင်တိုက်တာမဟုတ်ပေ။
ဇားက နွားကို တိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ နွားကို လမ်းမပေါ်လွှတ်ကျောင်း
မှုနှင့် သူ ထောင်ကျခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ဘောလုံးပွဲ လောင်းကစားဒိုင်
လုပ်သည့် အမှုနှင့်ဖြစ်သည်။ မန်ယူနှင့်ဘာစီ ချန်ပီယံလိဂ်ဖိုင်နယ်ည
က ပွဲအလားကို သူထိုင်စောင့်နေခဲ့သည်။ ပွဲလာခါနီးကျမှ အိပ်ပျော်သွား
သည်။

လူတွေ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်နှင့် အတူတူကြည့်ကြသော်
လည်း ‘ရဲလာပြီ’ ဟူသည့်အသံကြားတော့ အားလုံး ပြေးကုန်ကြသည်။
ရေအိုးစင်နားမှာ အိပ်ပျော်နေသည့်သူသာ အိပ်ချင်မှူးတူးနှင့် အဖမ်းခံလိုက်
ရခြင်းဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

နောက်ဆုံးတစ်ယောက်ကတော့ လူသတ်မှုဖြစ်သည်။

တောင်တွင်းထဲမှာ လူရိုသေ၊ အနူရိုသေခံရသောအမှုမှာ ထို လူသတ်မှုပင်ဖြစ်သည်။ သူကလည်း နယ်နယ်ရရတော့မဟုတ်။ နှစ် လောင်းဖြိုင်သတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သေချာ ဂ,ဃ,န,ဏ မသိသူတွေကတော့ သူ့ကို ဖိန့်ဖိန့်တုန် အောင် အထင်ကြီးကြသည်။

တကယ်တော့ သူက မတက်တခေါက် လက်နက်မှောင်ခိုသမား တစ်ယောက်သာ။ အိမ်တစ်အိမ်မှာ လက်နက်အရောင်းအဝယ်လုပ်ရင်း ကျည်ဆန်မပါဘူးထင်၍ ပစ်ကြည့်ရာ ရှေ့ကလူ ထိပ်ပွင့်ပြီး ကြွသွား တော့သည်။

ဒါကိုမြင်သည့် တခြားတစ်ယောက်ကလည်း ကြောက်ကြောက် လန့်လန့်နှင့်ပြေးရာ လှေကားပေါ်ကချော်ကျ၊ သံမဲတလင်းနှင့်ရိုက်ပြီး ဦးနှောက်ပွင့် သေသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကို သူက လက်နက်သုံး၍ သတ်မှု၊ ကန်ကျောက်၍သတ်မှု စသဖြင့် နာမည်ကြီးခဲ့သေးသည်။ ထို အရှိန်အဝါကြီးသော လူသတ်မှုကြောင့် သူတို့လေးယောက်တွင် သူသည် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူတို့ ထောင်ကအသီးသီးလွတ်လာတော့ နောက်အဖွဲ့ဝင်တစ် ယောက် တိုးလာသည်။

ထိုအဖွဲ့ဝင်မှာတော့ ပွဲရုံတစ်ခုမှာအလုပ်လုပ်ရင်း မလောက်ငှ သဖြင့် ဂုန်နီအိတ်အစုတ်လေးတွေခိုးရောင်းရာ သူဌေးက သိသွားသဖြင့် ထွက်ပြေးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“လူကောင်းလုပ်ခဲ့တာကြာပြီ၊ တစ်ခါမှ ထမင်းဆီရွဲရွဲ မစားရ သေးဘူး။ လူဆိုးလုပ်ရင် ဘယ်နှယ်နေရမလဲမသိ။ အင်း . . . ပွပေါက် တိုးရင် တစ်ချိတည်း မိလျံနာဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

ဟုတွေးမိကာ ဉာဏ်နည်းစွာဖြင့် လူဆိုးလုပ်တော့သည်။

ခိုနက်လေးယောက်နှင့် ပေါင်းမိသောအခါ အဖွဲ့သည် အင်အား

အတော်အတန် တောင့်တင်းသွားသည်။

သူတို့သည် ခိုး၍၊ လုယက်၍ အဆက်အသွယ်ကောင်းပါက မှောင်ခိုပစ္စည်းလေးရောင်းဝယ်၍နှင့် လည်ပတ်နေကြသည်။ သို့သော် အဖွဲ့တွင် ပညာတတ် တစ်ယောက်မှမပါပေ။

ခြောက်တန်းနှင့် ကျောင်းထွက်ထားသော နှစ်လောင်းပြိုင် လူ သတ်သမားကြီးက ဦးဆောင်နေသဖြင့် အမြဲတမ်း တလွဲတချော်ဖြစ်နေ သည်။ အဆင်ပြေသည့်အခါပြေသော်လည်း အမြဲတစေ ကတောက် ငမာနှင့် အူကြောင်ကြောင်သာ နိုင်နေခဲ့သည်။

လူဆိုးတွေက သူတို့အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကို ‘ဆရာကြီး’ဟု ခေါ် ကြလေသည်။

အပိုင်း (က)

(၁)

မင်္ဂလာခုံလေဆိပ်သည် ပြန်လာသူများ၊ ထွက်သွားသူများနှင့် နှုတ်ခွက်ခတ်နေပါသည်။ မျက်ရည်များဖြင့် နှုတ်ဆက်နေကြသူများ၊ ဝမ်းသာအားရစွာ ပြေးကြွထွေးပွေ့သူများနှင့် မြင်ကွင်းမှာ ရံသမျိုးစုံနေပါသည်။

ခြေလှမ်းတွေ၊ ခရီးဆောင်အိတ်တွေ၊ လက်တွန်းလှည်းတွေ၊ ဖုန်းကြွသံတွေ၊ လူရှာနေသည့်မျက်လုံးတွေ၊ နာရီကြည့်နေသည့်လူတွေ၊ အလုံး ကိုယ့်အရေးနှင့်ကိုယ်သာ။

သူလည်း ခရီးဆောင်အိတ်ကိုဆွဲကာ သေသပ်သောခြေလှမ်းဖြင့် လျှောက်လာရာက ရပ်လိုက်သည်။ ဝန်းကျင်ကို ဝှေ့ပတ်အကဲခတ်ကြည့်သည်။ လေဆိပ်က အရင်ကထက် ကောင်းလာတာကိုမြင်ရတော့ သူ တျေနပ်မိသည်။

မီးခြစ်လည်း မသိမ်းတော့။ ပြည်ပခရီးစဉ်ထွက်ခွာရာ ဌာန (Departure) မှာတော့ မြန်မာလူငယ်မနည်းမများကို တွေ့လိုက်ရသေးသည်။ စင်ကာပူသွားမလိုလားမသိဟု သူတွေးမိသေး။ လာကြိုမယ့်သူ နှိုက်သားလည်း ဖြတ်သွားဖြတ်လာလူတွေထဲမှာ အသိမိတ်ဆွေများပါလေလော့ဟု သူကြည့်နေမိသည်။

“ရော့ . . . ”

လက်သီးနှစ်လုံးကို လေထဲတွင် ခုန်၍ပစ်ထိုးကာ သူပျော်မိသည်။ ဆားနားကလူက ဗလိုင်ကြီး ရုတ်တရက် ထပျော်လာသည့်သူ့ကို ‘ဘာလဲဟ’ ဆိုပြီး လန့်ကြည့်ကြည့်သေးသည်။ ထိုမှ သူ နည်းနည်း မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်သည်။ ဘာဖြစ်လဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပျော်တာ ဟုလည်း စိတ်ထဲက ပြန်ခွန်းတုံ့လိုက်သေးသည်။

သူ ဒီနေရာမှ ထွက်ခဲ့သည်။ အထွက်ပေါက်ဝနားရောက်တော့ ရုပ်ကြည့်ငေးမောနေပြန်သည်။ ရှုခင်းတွေကိုခံစားရင်း သူ ရေရွတ်နေမိသည်။ မြန်မာပြည် . . . ဘာမှမပြောင်းလဲ၊ အရင်အတိုင်းလှဆဲ၊ အားရပါးရ တစ်ချက်လောက်ရှိက်ရှုကြည့်တော့ လေထဲမှာ သနပ်ခါးရနံ့လိုလို၊ ဇော်က၊ကနေသည့် ရုပ်သေးရုပ်ရနံ့လိုလို ရသည်။ ဒါဆို သေချာပြီ။ အိပ်မက်မဟုတ်၊ သူ မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီ။

တိုကျိုမြို့၏ တိုက်ခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ နေခဲ့ရတုန်းက အချိန်တွေကိုလည်း သူ ခဏပြန်အောက်မေ့မိသေးသည်။ ငလျင်လှုပ်တိုင်း မေ့တော့တော့ဖြစ်နေသည့် သမ္မုဒ္ဓေကိုရွတ်ခဲ့ရတာ၊ အချိန်ရှိတိုင်း ခေါက်ဆွဲပြုတ်ချည်း သောက်ခဲ့ရတာ၊ မိနစ်နည်းနည်းလောက်အချိန်ရမှ ကြက်ဥထဲ မုန်လာဥနီထည့်၍ စားခဲ့ရသည့်အချိန်များ၊ တစ်ညပျမ်းမျှ လေးနာရီဝန်းကျင်သာ အိပ်ခဲ့ရသည့်အချိန်များကို သူ မလိုချင်တော့သည်။ ‘လူငယ်ဘဝရဲ့ အကောင်းဆုံးအချိန်တွေကို တိုင်းတစ်ပါးမှာ ရောင်းစားခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား’ ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် မေးခွန်းထုတ်မိသည်။

သူသည် အရပ်အမောင်းကောင်းမွန်၍ ဥပမိအင်္ဂါ ပြေပြစ်သော မြန်မာအမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အသက်(၂၀)မပြည့်ခင် ဂျပန်သို့ ထွက်ခွာခဲ့ပြီး အသက်(၂၅)နှစ်မှ ပြည်တော်ပြန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အမည်ကား ‘ခေတ်သစ်’။

ရှေ့တည့်တည့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အမျိုးသမီး၏ အမူအရာက

တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်ဟု ခေတ်သစ်ထင်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းနိကို ထူပိန်းနေအောင်ဆိုးထားတာ ဘာသဘောမျိုးပါလိမ့်။

“ဟိုက် . . . ”

စိတ်ထဲက ခေတ်သစ် ‘ဟိုက်’ လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးတစ်ဦး မျက်စိမှိတ်ပြီး မေးဆတ်ပြလိုက်ခြင်းကြောင့် ခေတ်သစ် ဖျားသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ‘မဖြစ်ဘူး၊ အကြည့်လွှဲနေမှ’ ဟုဆိုကာ သူ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ အမျိုးသမီး၏ ခြေသလုံးမှ အမွှေးရှည်ရှည် ထွေးကွေးကြီးများကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဝိုး . . . ”

ဒါလည်း စိတ်ထဲကပဲ ‘ဝိုး’ လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အခြောက်ကြီးထိုအသံက သူ့ကို ဒီနေရာက ချက်ချင်းခွာစေရန် တိုက်တွန်းတော့သည်။ လေဆိပ်မှာလည်း ဒါတွေရှိတာပဲလား။ ဒီလိုအခြောက်ကြီးကို ခုတ်ခွန်မည့်အစား စတိုးဆိုင်က အရုပ်မ၏ တစ်နေရာရာကို သားရေကွင်းနဲ့ သွားပစ်နေလိုက်တာမှ အရသာရှိဦးမည်ဟု သူထင်သည်။

စိတ်ညစ်ညူးစွာနှင့် သူ ဒီနေရာကထွက်ခွာရန် ပြင်လိုက်သည်။

“ဟ . . . ဟာ . . . အာ . . . ”

“ဟိုး . . . ဟိုး . . . ရှင် . . . ”

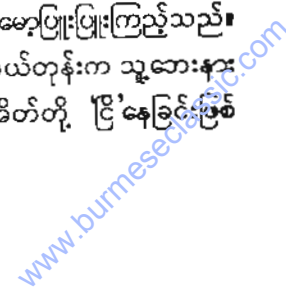
သူ သွားရန်ပြင်လိုက်မှ ခြေထောက်များ ကန့်လန့်ကန့်လန့်ဖြစ်သွားသည်။ ရှေ့လှမ်းမည့်ခြေထောက်မှာ ပီပီပြင်ပြင် မလှမ်းလိုက်ရဘဲ ခြေထောက်ကြွမြောက်ကြွဖြစ်ပြီးကာမှ နောက် ပြန်ထောက်လိုက်ရသည်။

သူ့ခြေလှမ်းကို မပီမပြင်ဖြစ်သွားစေသူမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

“ရှင် . . . ရှင် . . . ဇွတ်ဆွဲမနေနဲ့.”

ကောင်မလေးက ခပ်စွာစွာပြောပြီး မော့မော့ပြုံးပြုံးကြည့်သည်။ ခေတ်သစ်လွယ်ထားသောအိတ်နှင့် ဘယ်တုန်းက သူ့ဆားနား

လာရပ်နေမှန်းမသိသော ကောင်မလေးလွယ်အိတ်တို့ ‘ငြိ’နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟာ . . . ဒါ ဘယ်လိုလုပ် ငြိကုန်တာလဲ”

“ဘယ်သိမှာလဲ”

ကောင်မလေးက စိတ်မရှည်စွာ ပြန်အော်သည်။ ကောင်မလေးကလည်း သူ့လို ခရီးသည်တစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။ ပြန်ရောက်တာလား၊ အခုမှ သွားမှာလားတော့မသိ။ ကောင်မလေး၏ ဘေးဘက်မှာတော့ အနီရောင်လက်ဆွဲသေတ္တာတစ်လုံးရှိသည်။ ပခုံးတွင် ချိတ်လွယ်ထားသည်ကတော့ ထိုလွယ်အိတ်ကလေးပါ။ ယခု ခေတ်သစ်လွယ်ထားသောအိတ်နှင့် ငြိနေသည်မှာလည်း ထိုကချင်လွယ်အိတ်၏ အမွှေးအမျှင်များနှင့်ဖြစ်သည်။

“ရှင် . . . ဇွတ်ဆွဲမနေနဲ့လို့၊ အမွှေးတွေ ပြတ်ကုန်မယ်”

“ဗျာ . . .”

“လွယ်အိတ်မွှေးတွေကို ပြောနေတာ”

ကောင်မလေးက မျက်စောင်းထိုးရင်း စကားဖြည့်ပြောသည်။

ခေတ်သစ် စဉ်းစား၍မရ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး ရပ်နေတာကို သူ့လွယ်အိတ်ကြိုးနဲ့က ဘယ်လိုလုပ်လာပြီတာပါလိမ့်။ မဟုတ်မလွဲရော . . .

“ဒီမှာ မင်း တမင်သက်သက် ‘ငြိ’ ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဇာတ်လမ်းလာလုပ်တာမို့လား”

“ဘာ . . .”

ကောင်မလေး၏ ‘ဘာ’က ဂျပန်ပြည်မှာ နောက်ဆုံးလှုပ်သွားသော ငလျင်နီးနီး ပြင်းထန်သွားသည်။ နဖူးကြောတွေတွန့်သွားအောင် မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။ မျက်လုံးကို ဖြည်းဖြည်းချင်းမှိတ်ကာ ဘာမှ မပြောမိအောင်ကြိုးစား၊ လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်ကာ ဒေါသကို ထိန်းလိုက်သည်။

ကိုယ့်ရဲ့သံသယက နည်းနည်းအသားယူသလို ဖြစ်သွားမှန်း ပြန်ဆင်ခြင်မိမှ ခေတ်သစ်လည်း . . .

“ကဲ . . . ကဲ . . . စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ၊ ငြိနေမှတော့ ဖြည့်

ပြဿနာကို အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းတာပေါ့”

ခေတ်သစ်က ပြန်လျှော့ပြောမှ ကောင်မလေးက ရွဲ့သံလေး

“ . . .”

“ဟွန်း . . . အခြောက်မကို ငမ်းနေတဲ့လူကများ လူကို ဇာတ်

လာလုပ်သလေး ဘာလေးနဲ့ . . . ဝေါ . . .”

“ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . ငါ . . . ငါ မငမ်းဘူးနော်။ ငါ ဘာမှ

ခြောက်မကို မငမ်းဘူး”

ခေတ်သစ် ကြက်သီးထစွာ ငြင်းမိသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ

လည်း အခြောက်မက ရှိနေတုန်းမို့လား။

“ကဲ . . . ကြာတယ်ရှင် ကြီးကိုဖြည့်တော့”

အပြောက လွယ်ပါသည်။ လုပ်ရတာတော့ တော့တော့ကို လက်

ခတ်ကပ်ပါသည်။ လွယ်အိတ်ကြိုးတွေက ခေတ်သစ်အိတ်၏ ဇစ်ဆွဲ

သည့်လမ်းကြောင်း အချောင်းကလေးတွေထဲအထိ ပွေလီလိမ်ယှက်ကာ

တိုင်းငြိနေသည်။ ဘယ်လိုမှ ဖြည့်မရဖြစ်နေသည်။

“ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . ဟိုနှစ်ယောက် အပေါက်ဝ ရပ်မနေနဲ့။

တို့ရပ်နေတာ အများသွားလမ်းဆိုတာ သတိထားဦး”

ခေတ်သစ်တို့အနီးက လေယာဉ်ကွင်းလုံခြုံရေးတစ်ဦးက လှမ်း

ပြောတာပါ။ လုံခြုံရေးဆိုတော့ လေသံကမာသည်။ လုံခြုံရေးကြီးအနား

ကနေရတာ စိတ်မလုံတော့သဖြင့် ကောင်မလေးက . . .

“လာ . . . လာ . . . အပြင်ထွက်ပြီး ဖြည့်ကြမယ်။ ကျွတ်”

တကျွတ်ကျွတ်နှင့် စုတ်ပါသပ်နေသည်။ အပြင်ရောက်တော့

ကောင်မလေးကပဲ ကြိုးကိုဖြည့်သည်။ ခေတ်သစ်ဖြည့်တုန်းကလိုပဲ မရ

“ဆွဲသာဖြတ်လိုက်ပါဗျာ။ လွယ်အိတ်ကြိုးမျှင်လေး သုံးလေး

ချောင်းနဲ့ အလုပ်ရှုပ်ခံမနေပါနဲ့”

ကောင်မလေးက ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် မော့ကြည့်ပြန်သည်။ ဒီလိုကြည့်

တတ်တာ သူ့ဒီစိုင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။

“ရှင် ဘာသိလို့လဲ။ ဒီလွယ်အိတ်က ကျွန်မအတွက် သိပ်အရေးကြီးတယ်။ လုံးဝ အပွန်းအပဲ့မခံနိုင်ဘူး”

ကောင်မလေးတွင်လည်း သူ့အကြောင်းနှင့်သူ ရှိပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ချမ်းသာသလိုသာ လုပ်ပါတော့ဟု လိုက်လျောသည့် သဘောနှင့် ခေတ်သစ် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ငုံ့ကြည့်၍သာ နေလိုက်တော့သည်။ ကောင်မလေးမှာ မျက်နှာလေးတွင် ချွေးသီးသေးသေးလေးတွေ စိုလာသည်အထိ အာရုံစိုက်ပြီး ကြိုးကိုဖြည့်နေသည်။ အလွယ်မရသည့်အခါ နဖူးကြောရှုံ့၍ နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်သည်။

“ကဲ . . . မရဘူးမို့လား”

“ရမှာပေါ့၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

အခုထိ မာန်ကမချသေး။ ခေတ်သစ် မဲ့ပြုံးပြုံးပြီး ဆက်စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာခင်ဘဲ ကောင်မလေး၏ကြိုးစားမှုကြောင့် ကြိုးစလေးများကို ဖြည့်လို့ရသွားပါသည်။

“ဟော . . . တွေ့လား၊ ရပါပြီ”

သူမ သိပ်ပျော်သွားသည်ထင်၏။ ပြုံးလေသည်။ ဖြည့်၍ရလာသည့် လွယ်အိတ်ကြိုးလေးတွေကို သပ်ချရင်း ပြုံးနေသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ . . .

“ဝုန်း . . .”

“ဟာ . . .”

“အား . . .”

“အင့် . . .”

ခဏအတွင်းကို အာမေဗိုတ်အသံတွေ ကစဉ့်ကလျား ထွက်ကျကုန်သည်။ ခေတ်သစ်ကော၊ ကောင်မလေးကော မြေပေါ် ဖရိုဖရဲလဲကျ

သွားသည်။ ခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာအနက်ရောင်နှင့် လူနစ်ယောက်က ရုတ်ခြည်းရောက်လာပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဟာ . . . ခင် . . . ခင်ဗျားတို့ . . .”

“ခွပ် . . .”

ခေတ်သစ်စကားမှ မဆုံးလိုက်၊ ‘ခွပ်’ခနဲ ထိုးခံလိုက်ရသည်။

“ပေးစမ်းကွာ”

ကောင်မလေးလက်ထဲက အနီရောင်သေတ္တာကို အနက်ရောင်ထိတ်တစ်ဦးက အတင်းဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။ ကောင်မလေး ပြန်ဆွဲသော်လည်း အားလည်းမမျှ။ လက်လှမ်းလည်း မမီတော့သောကြောင့် ‘အင့်’ ခနဲညည်းသံနှင့် မြေပြင်ပေါ်ပြန်ကျသွားသည်။

‘ဖြောင်းခနဲ ခေတ်သစ်လက်ကို အနက်ရောင်ဝတ်တစ်ယောက် ထ ဖြတ်ကန်ပစ်လိုက်သည်။ ခေတ်သစ်၏ လက်ဆွဲအိတ်ကော၊ လွယ်ထားသော အိတ်ကောကို အတင်းချွတ်ယူသွားတော့သည်။

အဖြစ်အပျက်များသည် စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ ကြာလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အား . . .”

“အင်း . . . ဟင်း . . .”

ညည်းညူရင်းပင် သူတို့ အမြန်ကုန်းရုန်းထလိုက်သည်။

“ဟေ့ . . . လူတွေ၊ ဟေ့ . . . လူတွေ . . .”

“ဟိုလူတွေ . . .”

အော်ဟစ်ကာ သူတို့ ပြေးလိုက်ကြရသည်။ အနီးဝန်းကျင်မှ လူတွေကလည်း ပြဿနာကို အစအဆုံးမြင်လိုက်သော်လည်း ရုတ်တရက် ကြောင်နေကြသည်။ နောက်မှ အသိဝင်ကာ . . .

“ဟာ . . . လိုက်ကြ၊ လိုက်ကြ”

အော်ဟစ်ပြီး သူတို့နောက်က ပြေးလိုက်ကြတော့သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်လူများက သေချာစီစဉ်ပြီးမှ လှုပ်ရှားပုံရသည်။
ရှေ့အနည်းငယ် ပြေးပြီးသောအခါမှာတော့ အသင့်စောင့်နေသော ကား
တစ်စီးက သူတို့ကို တံခါးအသင့်ဖွင့်၍ ကြိုလေသည်။ သူတို့ ကားပေါ်
တက်ပြီးသည်နှင့် 'ဝိုး'ခနဲ အရှိန်မြင့်ကာ မောင်းထွက်သွားတော့သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ . . . ခါးပိုက်နှိုက်တွေ”

“ဟေ့ . . . လူယုတ်မာကြီးတွေ”

ခေတ်သစ်နှင့်ကောင်မလေး ဘယ်လိုပင်အော်ပါတော့ ကားက
ဝိုးခနဲ မောင်းထွက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ကံကောင်းရင်တော့ ကား၏မီး
ခိုးတန်းလေးကတော့ သူတို့အော်သံကို ကြားလောက်မည်ပေါ့။

သည်နေ့ . . . အင်္ဂါနေ့။

သုတေသနပညာရှင်တွေရဲ့ တွေ့ရှိချက်အရ အင်္ဂါနေ့ဟာ လူ
ယက်မှု၊ ဓားပြတိုက်မှု အဖြစ်အများဆုံးနေ့တဲ့။
သိပ်မှန်နေပါလား။

(၂)

“ဟာကွာ . . .”

“ကျွတ် . . . ဘာတွေလဲ”

ဗလိင်းကြီး လူယက်ခံလိုက်ရတာပါလား။ အဖြစ်အပျက်မှာ မြန်
ဆန်ရှုပ်ထွေးလွန်းလှသဖြင့် သူတို့စိတ်ထဲမှာ ထုံထုံကြီး ခံစားနေကြရ
သည်။ ယုံပင်မယုံချင်။

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်
ဃောက် ကြည့်မိကြသည်။ ဘယ်သူ့ကိုဘယ်သူ အပြစ်တင်ရမှန်းမသိ။

“ဟဲ့ . . . ကလေးတွေ၊ ဘာကြောင်နေတာလဲ။ တက္ကစီငှားပြီး
အမြန်လိုက်လေ”

“ဟင် . . .”

“အာ . . . ဟုတ်သားပဲ”

စိတ်ကပျာတောက်နေတော့ လက်တွေ့ကျတာကို မစဉ်းစားမိ။
အနီးဆုံးရှိတက္ကစီကိုပဲ ဆွဲငှားကာ အမြန်လိုက်ရတော့သည်။

“ဟိုးက လှမ်းမြင်ရတဲ့ အနက်ရောင်ကားနောက်ကို လိုက်လေ
ပါရှင်”

ကားသမားကလည်း ကျင်လည်စွာပင် ကားကို အရှိန်ဖြင့် မောင်းထွက်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကောင်မလေးမှာ အိုး . . . ခနဲ ဆေးသို့ လန်ကျသွားသည်။ ကောင်မလေး၏ ပါးပြင်လေးသည် ခေတ်သစ်၏ ရင်ခွင်သို့ လာရိုက်ကပ်မိသွားသည်။

“အိုး . . . ဆောရီး၊ ဆောရီး . . . ဆောရီး . . . ”

ကောင်မလေး ရှက်သွေးဖြင့် အိုးအိုးအမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။ ခေတ်သစ်ကြည့်မိတော့ ကောင်မလေး၏ ပါးပြင်မှာ ပန်းရောင်ကလေးလင်းသွားသည်ဟု မြင်လိုက်မိသည်။

ကောင်မလေး၏ တောင်းပန်ပုံ လေယူလေသိမ်းမှာလည်း တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ပထမ ဆောရီးတစ်ခွန်းပြောကာ ခဏခြားပြီးမှ ဒုတိယဆောရီးနှင့် ကျန်တဲ့ဆောရီးကို ခပ်သွက်သွက်လေး ပြောချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ခေတ်သစ်ကတော့ ပါးပြင်ကလေးကို ငေးသက်မိသွားသဖြင့် ထိုလေယူလေသိမ်းကို ဂရုမပြုမိ။

ဟိုးရှေ့ဆီမှ အနက်ရောင်ကားကလည်း မြန်နှုန်းဖြင့်မောင်းနေသဖြင့် သူတို့ မှန်ပျံပျံသာ လှမ်းမြင်ရတော့သည်။

“ကားနံပါတ်ကို မှတ်မိလား”

သူက မေးလိုက်တာပါ။ သူမက . . .

“အင်း (. . . / ၅ . . . ၃) ပဲ ကျွန်မ သေချာမှတ်မိတယ်”

တော်သေးသည်။ ကားနံပါတ်လေး မှတ်မိပေလို့။ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် သူ ဆံပင်တွေကို နောက်လှန်သပ်ပစ်လိုက်သည်။

“တောက် . . . လူတွေအများကြီးရှိတဲ့ လေဆိပ်မှာ ဖြောင်ကြီးလှခဲလိုက်ရတာပါလား”

သူ့အဖြစ်ကို သူခံစားရခက်နေသည်။ သူမကလည်း ထိုအတိုင်းပင်။

“ကျွတ် . . . ဂျပန်မှာ လေးနှစ်နေခဲ့တာ ခဲတံတစ်ချောင်းတောင် ပျောက်ဖူးဘူး။ ကိုယ့်ပြည်ကိုယ့်ရွာရောက်မှ အလှခဲရတော့တယ်။ ဇာဇဝင်ကိုရိုင်းတယ်”

အမယ်လေး . . . သူမကျေနပ်သံက ပိုပြင်းနေပါလားဟု ခေတ်သစ် ရှိန်မိသေးသည်။

“ခင်ဗျားက ဂျပန်က ပြန်လာတာလား”

“အင်း . . . ”

“ကျွန်တော်ကောပဲဗျ။ ဟာ . . . ဟာ . . . ဟိုမှာ . . . ဟိုကား ကွေ့သွားပြီနော်”

ကောင်မလေးကို စကားပြောနေရင်း တက္ကစီသမားကို ဖြတ်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တက္ကစီသမားကလည်း ကွမ်းယာပလုတ်ပလောင်း အသံကြီးနှင့် . . .

“မြင်တယ် . . . မြင်တယ် . . . စွိတ်ချ”

မြင်တယ် . . . မြင်တယ် . . . စိတ်ချ’ ဟု ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

ကောင်မလေးက သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ . . .

“ဪ . . . ရှင်ကော ဂျပန်က ပြန်လာတာကိုး”

ထိုစဉ် ကားက အရှိန်ပြင်းစွာကွေ့လိုက်သဖြင့် သူတို့ ‘ဝုန်း’ ခနဲ ခုံအမှီဆိုဖာကို သွားမိုမိကြသည်။ အနက်ရောင်ကားကိုတော့ မှန်ပျံပျံတွေ့ရဆဲ။

“နေပါဦး . . . ရှင်ပြန်လာတာ ရှင်အိမ်ကလူတွေက လာမကြိုကြဘူးလား”

သူ စိတ်မပါစွာ ခပ်လေးလေး ပြုံးလိုက်သည်။ ခေါင်းယမ်း၍ သာ ငြိမ်နေလိုက်ပြီးမှ မေးခွန်းဖြင့်သာ ခွန်းတုံ့လိုက်သည်။

“ငါ့ကျတော့ မေးတယ်။ မင်းကျတော့ကော ဘာလို့အိမ်က လူတွေ လာမကြိုတာလဲ”

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်မက အိမ်ကိုပြန်လာမဲ့အကြောင်းကို အသိမပေးထားတာ။ ရုတ်တရက် အကြောင်းမကြားဘဲပြန်လာတော့ အိမ်ကလူတွေ ပိုအံ့ဩ သွားရတာပေါ့”

ကောင်မလေးကလည်း ထိုသို့ သူ့အစီအစဉ်နဲ့သူ။

ထိုအချိန် ကားသမားက သူ့ကားကို လမ်းဘေးထိုးရပ်လိုက် သည်။

“ဟာ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဆောရီးပါ . . . ဆရာတို့၊ ‘ဋ္ဌာ’ ကုန်ခါနီးနေလို့ပါ။ ကျွန်တော် ဋ္ဌာ ထည့်ဖို့ မေ့နေတာ။ အခုမှ သွားထည့်မလို့”

“ဟာ . . . ဒါဆို ကျွန်မတို့က ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အားနာပေမဲ့ ဒီကနေဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်လိုက်ပါလားဗျာ”

“ဟာ . . . ခင်ဗျားက လုပ်ပြီ။ ကျုပ်တို့က ဟိုဓားပြတွေ နောက် အမိလိုက်နေတာပါဆို”

“ကျွတ် . . . အရေးကို မပါဘူး”

စိတ်မြန်သည့် ကောင်မလေးကပဲ ကားပေါ်က အရင်ဆင်းသည်။

‘ဒုန်း’ခနဲ မကျေနပ်ကြောင်းကို ပြသည့်အနေနှင့် ကားတံခါးကို ဆောင့် ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ခေတ်သစ်ကလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။

“ဆရာ . . . ဆရာတို့ တက္ကစီခလေး”

ကောင်မလေးက ခေတ်သစ်ကိုကြည့်ကာ . . .

“ရှင်ပေးလိုက်။ ကျွန်မပိုက်ဆံတွေ ဟိုလူတွေ လုသွားတဲ့အိတ် ထဲ ပါသွားပြီ”

“ဟမ် . . . ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံတွေလည်း အဲဒီလူတွေလုသွားတဲ့ အိတ်ထဲ ပါသွားပြီဗျ”

တက္ကစီသမားကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကားတံခါးပေါက်

မှ ခေါင်းထွက်ကြည့်ကာ . . .

“ဂျပန်ပြန်နှစ်ယောက်ကလည်း တယ်မဲ့တာပဲ”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောသေးသည်။

“ကဲ . . . ကဲ . . . မရှိလည်း သွားကြပါတော့ဗျာ”

“သွားမှာပါ . . . သွားမှာပါ”

ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်နှင့် ကောင်မလေးက ရှေ့ကလျှောက် သွားသည်။ ခေတ်သစ်လည်း စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် နောက်က ပြေးလိုက်ရ သည်။ ဟူး . . . မောလိုက်တာ။ ဘယ်လမ်းတွေ ရောက်နေတာလည်း တောင် မခန့်မှန်းတတ်တော့။

“ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . ဘယ်သွားမှာလဲ”

ခေတ်သစ်ကမေးတော့ ကောင်မလေးက စိတ်ရှုပ်သည့်အမူအရာ နှင့် . . .

“ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူးရှင်။ အနက်ရောင်ကားကိုက လည်း မျက်ခြည်ပြတ်တော့မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . ဟိုး . . . မီးပွိုင် နားအထိတော့ လမ်းလျှောက်ရတော့မှာပဲ”

“ရဲတိုင်ရင် ကောင်မလား”

ခေတ်သစ်က အားကိုးရာရှာပြောကြည့်တော့ ကောင်မလေးက ခေါင်းခါသည်။

“အလုပ်ရှုပ်တယ် မတိုင်နဲ့။ ကျွန်မအဖေကလည်း ရဲပဲ။ နောက် ပြီး မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဂါတ်ရောက်၊ စခန်းရောက်နဲ့ဆို တော့ လာဘ်တိတ်တယ်ရှင်”

“ဒီတော့ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“လမ်းလျှောက်မယ်လို့”

သေသာ သေချင်တော့သည်။ ကားကို လမ်းလျှောက်လိုက်လို့ မိပါ့မလား။ ဟိုးအဝေးက အနက်ရောင်ကားကို ဝိုးဝါးမှုန်ရီစွာပင် မြင် ရပါတော့သည်။

(၃)

မီးပျံ့ငှာသို့ သူတို့ရောက်ခဲ့သည်။

မီးနီနေချိန်မို့ ကားများ စီတန်းရပ်နေကြသည်။

ထိုအထဲတွင် အနက်ရောင်ကားကိုတော့ မတွေ့ရတော့ချေ။

အနက်ရောင်ကား ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ ဘယ်ဘက်ကွေ့ သွားသလား၊
ညာဘက်ချိုးသွားသလား၊ တည့်တည့်ပဲ မောင်းသွားသလား။

သူတို့ မခန့်မှန်းတတ်တော့ပါချေ။

“လာ . . . ဟိုကလေးတွေကို သွားမေးကြည့်ရအောင်”

လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် လွတ်လပ်စွာ ကစားနေကြ
သော ကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကြည့်ရသည့်ပုံအရ ဒီ
ဝန်းကျင်က ကလေးတွေပဲဖြစ်မည်။

“မောင်လေး . . . မောင်လေးတို့ . . .”

ကောင်မလေးက ခေါ်လိုက်တော့ ခြေမှာစီးတဲ့ဖိနပ်ကို လက်
မှာဝတ်ထားသည့် ကလေးလေးက ပြေးလာသည်။

“ဘာလဲဗျ . . . ”

“ဟိုဥစ္စာလေ . . . မောင်လေး၊ ဒီနားကနေ အနက်ရောင်ကား
တစ်စီး ဖြတ်သွားတာ တွေ့လိုက်လား”

“တစ်စီးမဟုတ်ဘူး၊ အများကြီးတွေ့တယ်”

“အမ် . . . ”

ကောင်မလေး ကြောင်သွားသည်။ ဟုတ်သား။ ကားအရောင်
ပြောင်းမေးလို့ ဘယ်ရမလဲ။ အနက်ရောင်ကားက တစ်စီးတည်းရှိတာ
ဗု မဟုတ်တာ။

“ကားနံပါတ်က (. . . /၅ . . . ၃) လေ”

ကောင်မလေးက ထပ်မေးတော့ ကလေးက ခေါင်းခါပြသည်။
အယ်သိနိုင်မလဲ။ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး ဘယ်သူက လမ်းပေါ်က
ကားနံပါတ်တွေကို လိုက်မှတ်ထားမည်လဲ။

လက်မှာ သားရေကွင်းတွေ အများကြီးစွပ်ထားသည့် ကလေး
တစ်ယောက်ကလည်း အနားရောက်လာပြီး . . .

“အစ်မတို့ပြောတဲ့ ကားနံပါတ်ကို ဟိုးနားကလူကြီးနှစ်ယောက်
ထတော့ သိချင်သိမယ်”

ကလေးညွှန်ပြရာကို ကြည့်လိုက်တော့ မီးပျံ့ငှာ၏တစ်ဖက်တွင်
ရပ်နေသော လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကောင်မလေးက သူ့ကိုကြည့်သည်။ သူကလည်း . . .

“သွားမေးကြည့်တာပေါ့ကွာ”

ကလေးတွေကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောကာ လမ်းတစ်ဖက်
သို့ ကူးခဲ့သည်။ ကလေးတွေက ဆက်မကစားသေးဘဲ သူတို့ကိုသာ
လှမ်းငေးနေကြသည်။

ကလေးတွေညွှန်ပြသည့် လူနှစ်ယောက်အနားသို့ သူတို့ ယောင်
လည်လည်နှင့် ရောက်လာသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အကဲခတ်ကြည့်ပြီး
သဘောကောင်းမည့်ပုံစံပဲဟုတော့ ခန့်မှန်းမိသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က ‘လေရှူးသုန်သုန်’
ဒုတိယတွဲစာအုပ်ကြီးကို ပိုက်ထားသည်။ နောက်တစ်ယောက်ကလည်း
ဆရာသိန်းဖေမြင့်၏ ‘အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ’ ကြီးကို တွေ့
ထား၏။

“အင်း . . . စာပေသမားတွေဖြစ်ရမယ်”

ဟု ခေတ်သစ်က တွေးမိသည်။ ‘မဟုတ်မှလွဲရော . . . ကဗျာ ဆရာတွေပဲနေမှာ’ ဟု ကောင်မလေးကလည်း ထင်မိလိုက်သည်။

သို့သော် သူတို့စာအုပ်ဖတ်နေပုံက တစ်မျိုးဆန်းနေသည်။ စာအုပ်ကို ဖျတ်ခနဲလှန်ဖွင့်လိုက်၊ ပြန်ပိတ်လိုက်နှင့်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ငွေနှစ်ရာတန်တစ်ရွက်ကိုလည်း ဟိုပေးလိုက်၊ ဒီပေးလိုက် လုပ်ကြသေးသည်။ ဘယ်လို စာဖတ်နည်းကြီးပါလိမ့်။

မနေနိုင်တော့သည်နှင့် ခေတ်သစ်လည်း . . .

“အစ်ကိုတို့ အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဟိုက တစ်ခွန်းတည်း ဖြေပါသည်။

“ပိုက်ဆံကြေး စာအုပ်လှန်နေတာ” တဲ့။

“အမ် . . .”

ထိုအမ်က ခေတ်သစ်ကော၊ ကောင်မလေးကော၏ ‘အမ်’ ဖြစ်သည်။ သူတို့ကို စာကြီးပေကြီး စာအုပ်ထူထူကြီးကိုင်ထားသဖြင့် အထင်ကြီးနေမိသည်။ အခုတော့ ပိုက်ဆံကြေး စာအုပ်လှန်နေသည်တဲ့။

ခေတ်သစ်တို့ လာရင်းကိစ္စပင် မမေးချင်လောက်အောင်ဖြစ်သွားသည်။ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကပ်သိသည့် ဟိုလူတွေကပဲ စမေးလာပါသည်။

“ဘာများစုံစမ်းချင်လို့ ကျွန်တော်တို့အနားမှာ ရစ်သီရစ်သီလုပ်နေတာလဲ”

“အဲ . . .”

ပြောပေါက်ကလည်း ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိ။ ကောင်မလေးက ခေတ်သစ်မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောပြလိုက်သည်။ ဂျပန်ကပြန်လာတာ လမ်းမှာ လွယ်အိတ်ကြိုးငြိတာ၊ ပစ္စည်းတွေ အလှခံရတာ၊ နောက်ကလိုက်လာရင်း ကားဂက်စ်ကုန်လို့ အခုလို လမ်းလျှောက်လာတာဖြစ်ကြောင်းကို ပြည့်စုံမြန်ဆန်စွာ ပြောပြလိုက်သည်။

ကောင်မလေး၏ စကားလည်းဆုံးရော . . .

“လေဆိပ်မှာ ခေါင်းစွပ်အနက်နဲ့လူတွေက လာလုတာ။ ဟင်း

ထင်း . . . အဲဒါ အမေရိကန်ရုပ်ရှင်နေမှာပါ”

“ပြင်သစ် ဘဏ်ဖောက်ကားလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဟင်း . . .

ထင်း . . .”

လောင်းကစားသမားနှစ်ယောက်က မယုံသလို ခပ်ပြုံးပြုံးဖြစ်နေကြသည်။ ထိုနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က အင်္ကျီလက်ရှည် ဝတ်ထားပြီး ကျန်တစ်ယောက်က အင်္ကျီလက်တိုကို ဝတ်ထားသည်။ ဝှိုဝှိုကြောင့် ထိုနှစ်ယောက်ကို လက်ရှည်နှင့် လက်တိုဟု ခေတ်သစ်နှင့် ကောင်မလေး၏စိတ်ထဲမှ ယာယီနာမည်ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ တကယ်ပြောနေတာရှင့်။ ရှင်လည်း ဝင်ပြောဦးလေ”

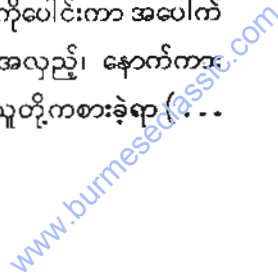
“ဪ . . . အင်း . . . ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တကယ်ပြောနေတာပါ။ အဲဒီအနက်ရောင်ကားရဲ့ နံပါတ်က (. . . / ၅ . . . ၃) ပါ”

ခေတ်သစ်က ကားနံပါတ်ပါ ထည့်ပြောပြလိုက်တော့ လောင်းကစားသမားနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ သူတို့အချင်းချင်း . . .

“ဟေ့ကောင် . . . အဲဒါ ငါနိုင်တဲ့အလှည့်တုန်းက ကားနံပါတ်မို့လား”

“အေးပါကွာ . . . မင်းကလည်း တစ်ခါလောက်နိုင်တာကို ပြောမဆုံးဘူး”

သူတို့ ခုနက လမ်းပေါ်မှဖြတ်သွားသမျှ ကားများ၏နံပါတ်များကိုကြည့်ကာ လောင်းကစားခဲ့ကြသည်။ ကားနံပါတ်ဂဏန်းများကို စာအုပ်တွင်ချရေးသည်။ ပြီးလျှင် ဂဏန်းအားလုံးကိုပေါင်းကာ အပေါက်ကြည့်သည်။ ကားတစ်စီးလာရင် တစ်ယောက်အလှည့်၊ နောက်ကားတစ်စီးလာရင် နောက်တစ်ယောက်အလှည့်ဖြင့် သူတို့ကစားခဲ့ရာ (. . . / ၅ . . . ၃) နံပါတ်ကို သူတို့တွေ့ခဲ့ရသည်။

လက်တို (ခေတ်သစ်တို့ ယာယီပေးထားသည့်အမည်)က ချက်ချင်းပင် သူ၏အရှေ့ကနေ 'နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ' စာအုပ်ကြီး၏ အနောက်ဖုံးကို လှန်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ် . . . ဒီကားနံပါတ်ပဲ။ ကျုပ်အလှည့်တုန်းက နိုင်တဲ့နံပါတ်ပဲ”

လက်ရှည်က ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ကာ လက်တိုကိုကြည့်သည်။ ထိုအကြည့်သည် တစ်ခုခုကိုတိုင်ပင်သော အကြည့်မျိုးဖြစ်သည်။

“သိရင် ကူညီပါဦး . . . အစ်ကိုတို့ရာ။ အဲဒီကားနောက်ကို ကျွန်တော်တို့ အမြန်လိုက်မှဖြစ်မှာမို့”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် . . . ကျေးဇူးပြုပြီး ကူညီပါလား”

လောင်းကစားသမားနှစ်ယောက်မှာ ကူညီချင်စိတ်တော့ အပြည့်ရှိပုံရသည်။ သို့သော် သူတို့အချင်းချင်းကြည့်နေကြသော တိုင်ပင်အကြည့်များမှာတော့ သိပ်မသင်္ကာစရာ။

အတန်ငယ်ကြာမှ . . .

“ဗမာလူမျိုးအချင်းချင်းပဲကွာ ကူညီရမှာပေါ့ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . .”

ထိုလိုက်လိုက်လှဲလှဲစကားကြောင့် ခေတ်သစ်နှင့်ကောင်မလေး ပျော်သွားသည်။ သို့သော် . . .

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဒါပေမဲ့ ရိုးရိုး ဒီအတိုင်းတော့ မကူညီနိုင်ဘူး”

အမယ်လေး . . . ဗမာလူမျိုးမှန်း ပိုသိသာလာပါလား။

“ကျွန်တော်တို့ ငွေလည်း မပါတော့ဘူးဗျ”

“ဟုတ်တယ်ရှင် . . . လုခံရတဲ့အိတ်ထဲ အကုန်ပါသွားတာ”

ဟိုလူတွေ မျက်နှာမဲ့သွားသည်။ လက်တိုက စိတ်နည်းနည်းတိုသည့်အသံနှင့် . . .

“ဒီအတိုင်း မကူညီနိုင်ဘူးဆိုတာနဲ့ ငွေထုတ်ပေးဖို့ပြောတာလို့

ခေတ်သစ်အကျင့်ကို နည်းနည်းလောက်ပြင်စမ်းပါဦးဗျာ။ ငါတို့ဆိုလိုတာမင်းတို့နဲ့ လောင်းကစားတစ်ခု လုပ်ချင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်။ မင်းတို့နိုင်ရင် ကားထွက်သွားတဲ့လမ်းကို ညွှန်ပြ

ပေး။ ပြီးရင် ရန်ကုန်က လမ်းအကျွမ်းဆုံး၊ အမြန်ဆုံး တက္ကစီသမားကို

ကောင်း ငှားပေးဦးမယ်။ ပြီးရင် ရဲစခန်းကိုပါ ငါတို့စိတ်ပါရင် အကြောင်း

ပြောပေးဦးမယ်”

လက်ရှည်၏ စကားကြောင့် ခေတ်သစ်နှင့်ကောင်မလေး အားထက်သွားသည်။ သို့သော် သူတို့နှင့် လောင်းကစားလုပ်ရမယ်။ ဘာတွေ လုပ်ရမှာလဲ။ ထိုအတွေးက သူတို့ကို အားပြန်လျော့သွားစေပြန်သည်။

အားလျော့နေလို့လည်း အချိန်ကုန်တာပဲရှိမည်ဟု သိသော ကောင်မလေးက . . .

“ကဲ . . . ဘယ်လိုလောင်းကစား လုပ်ရမှာလဲ”

ကောင်မလေးကမေးလိုက်တော့ လက်တိုနှင့်လက်ရှည် ခေါင်းနှင်းဆိုင်ကာ တိုင်ပင်ကြပြန်သည်။ ပြီးမှ ကောင်မလေးဘက်ကိုလှည့်ကာ . . .

“ငါတို့ မေးခွန်းသုံးခုမေးမယ်။ သုံးခုစလုံးဖြေနိုင်ရင် ခုနပြောပြီးတဲ့အတိုင်း အဆုံးထိ ကူညီမယ်။ မဟုတ်ရင်တော့ အင်း . . . မင်းတို့ ခွဲရင်တော့ ငါတို့နဲ့ တစ်နာရီလောက် ထပ်လောင်းကစားလုပ်ရမယ်”

ခေတ်သစ်ကတော့ ဒီအူကြောင်ကြောင် လောင်းကစားသမားနှစ်ယောက်နှင့် ဝေးရာသာ ပြေးသွားချင်တော့သည်။ မကူညီချင်နေပါစေ။ အလုပ်ရှုပ်တော့ မခံနိုင်။ သို့သော် ကောင်မလေးကတော့ သူတို့စိန်ခေါ်ချက်ကို လက်ခံလိုက်သည့်အနေအထားနှင့် . . .

“ကဲ . . . ဒါဆို မေးခွန်းတစ် စမေးပါ”

မတုန်လှုပ်သည့်အသံနှင့် သူတို့မေးခွန်းကို ကမ်းလှမ်းလိုက်သည်။

လက်ရှည်က တစ်ချက်သဲ့သဲ့ပြုံးကာ . . .

“ဗြဟ္မာကြီးလေးဦးအကြောင်းတော့ ခင်ဗျားကြားဖူးမှာပေါ့နော်။ လူသားတွေရဲ့ဘဝအစကို ဖြစ်စေခဲ့တဲ့ ဗြဟ္မာကြီးတွေအကြောင်းလေ”

ကြားဖူးပါသည်။ သီချင်းထဲလည်း ပါပါသည်။ မြေကြီးတွေ စားကာ အတောင်ပံတွေပျောက်ကွယ်သွား၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်မပြန်နိုင်တော့ သည့် လူသားတို့၏ အရင်းအမြစ် ဗြဟ္မာကြီးလေးဦးအကြောင်း။

“ကြားဖူးပါတယ်။ မေးစရာရှိတာသာ မေးပါ”

“အင်း . . . အဲဒီဗြဟ္မာကြီးတွေ လူ့ဘုံကမ္ဘာမြေကိုစဆင်းတော့ ဘယ်နေရာကို စဆင်းတာလဲ။ အခု ကမ္ဘာပေါ်က ဘယ်နိုင်ငံဟာ အဲဒီ တုန်းက ဗြဟ္မာကြီးတွေစဆင်းခဲ့တဲ့ နိုင်ငံလဲ။ ကဲ . . . ဖြေ”

ဟိုးတုန်းက ဗြဟ္မာကြီးလေးဦး ဆင်းခဲ့တဲ့မြေနေရာဟာ အခု ကမ္ဘာပေါ်က ဘယ်နိုင်ငံဖြစ်နေပြီလဲ။ မေးခွန်းက ကျမ်းတစ်ဝက်ပဟောဠိ တစ်ဝက်နှင့်။ သူမ စဉ်းစားရသည်။

ခေတ်သစ်ကလည်း ကောင်မလေး ဖြေမှဖြေနိုင်ပါ့မလားဟု စိုးရိမ်နေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မသိမှန်းသေချာသော်လည်း လျှောက် စဉ်းစားနေမိသေးသည်။

လက်တိုနှင့်လက်ရှည်ကတော့ ပြုံးတုံးတုံးဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ကောင်မလေးကလည်း ခေသူမဟုတ်ပါချေ။

“အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံက (Tvban) ဆိုတဲ့ရွာကို ဗြဟ္မာကြီးလေးဦး စဆင်းသက်တဲ့ မြေနေရာအဖြစ် ခန့်မှန်းနေကြတယ်။ ခန့်မှန်းချက်ဟာ တိကျတဲ့ အမှန်တရားမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ရှင်တို့မေးခွန်းမေးရင် သတိ ထားမေးပါ”

“ဟင် . . .”

“အင် . . .”

ကောင်မလေးက သူတို့မေးခွန်းကို ဖြေလိုက်သည့်အပြင် သူတို့ ၏မရေရာသည့်မေးခွန်းကိုပင် ခြိမ်းခြောက်စကားထောက်လိုက်သေး သည်။

လက်တိုလက်ရှည် ကောင်မလေးကို နည်းနည်းဖြူသွားသည်။ ခေတ်သစ်မှာတော့ ကောင်မလေးဖြေနိုင်သဖြင့် ကြိတ်ပျော်နေတော့သည်။

လက်ရှည်က အခဲမကျေသည့်ပုံနှင့် . . .

“ကဲ . . . ဒုတိယမေးခွန်းမေးမယ်။ နားထောင်”

ကောင်မလေးက ပေကပ်ကပ်မျက်နှာပေးလေးနှင့် နားထောင် ထေးလိုက်သည်။

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဒီမေးခွန်းကတော့ ပြက္ခဒိန်ကျွမ်းကျင်

ဗွဲ့သူမှရမှာ”

“မေးမှာသာ မေးစမ်းပါ”

ကောင်မလေးက ပြန်အော်မှ လက်ရှည်က ဒုတိယမေးခွန်းကို

“(၁၅၈၂) ခုနှစ်ကနေ (၂၂၉၉) ခုနှစ်အထိ (၇၁၇) နှစ်အတွင်း

တနင်္ဂနွေငါးရက်ပါပြီး တစ်လမှ (၂၉) ရက်ရှိတဲ့ ဖေဖော်ဝါရီလပေါင်း ဘယ်လောက်ရှိမလဲ။ ကဲ . . . ဖြေ . . .”

တစ်လမှာ (၂၉)ရက်ရှိရမည်ဖြစ်ပြီး တနင်္ဂနွေငါးရက်ပါဝင်ရ ညီ ဖေဖော်ဝါရီလပေါင်း ဘယ်လောက်ရှိမည်နည်း။ (၁၅၈၂)ခုနှစ်က နေ (၂၂၉၉) ခုနှစ်အထိ ခုနှစ်လည်း ကန့်မေးထားသေးသည်။

ခေတ်သစ်တော့ ဘယ်လိုမှမစဉ်းစားတတ်။ ကောင်မလေးက တော့ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက်။

သူ့ဦးနှောက်ထဲက dataတွေကို သူပြန်ခေါ်သုံးနေပုံ။

ကောင်မလေး အတွေးကြပ်နေမှန်းသိတော့ လောင်းကစားသမား နှစ်ယောက် ပြုံးလေသည်။

စိတ်ရှုပ်စွာနှင့် ခေတ်သစ် လမ်းပေါ်က ဖြတ်သွားသည့် ဆိပ်ပြာ ပြန်ကားကြော်ငြာမှ မင်းသမီးကိုသာ လှမ်းကြည့်မိသည်။ မင်းသမီးက ရုတ်တရက်မလှဘဲ စကတ်တိုနေသည်။

“ဪ . . .”

ကောင်မလေးနှုတ်ခမ်းက တစ်ခုခုကိုသဘောပေါက်သလို အသံ ပွင့်လာသည်။ လောင်းကစားသမားနှစ်ယောက်က ကြည့်လိုက်မှ ဟင့် ခနဲအသံပြုကာ သူမ . . .

“တနင်္ဂနွေဦးရက်ပါပြီ (၂၉)ရက်ရှိတဲ့ ဖေဖော်ဝါရီလပေါင်း”

“ ”

“(၂၃)လ ရှိတယ်”

လောင်းကစားသမားနှစ်ယောက် ခေါင်းငိုက်ကျသွားတာကို မြင် ခြင်းဖြင့် ကောင်မလေးအဖြေမှန်သွား နှုန်း သူသဘောပေါက်လိုက်သည်။ ပိုး . . . စိတ်ထဲမှအော်ဟစ်ကာ သူပျော်သွားသည်။ ဒီလောက်တော်သည့် ကောင်မလေးမျိုး သူတစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး . . . သေချာလား။ မသေချာ။ သူတွေ့ဖူးသည်။ ဒီလိုတော်တဲ့မိန်းကလေးမျိုး ဘဝမှာ သူရင်းနှီးဖူးသည်။

“အဟင်း . . . ”

ကောင်မလေးက ပမာမခန့်ရယ်ပြီး ခေတ်သစ်ကို လက်ဝါး ထောင်ပြသည်။ ခေတ်သစ်ကလည်း သဘောပေါက်စွာ ကောင်မလေး၏ လက်ဝါးကို သူ့လက်ဝါးနှင့်ပြန်ရိုက်လိုက်သည်။ သူတို့ ပျော်ရွှင်စွာအောင် ပွဲခံမြဲလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လောင်းကစားသမားနှစ်ယောက် ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် ခေါင်းပြန်ထောင် လာသည်။ ပြီး ခေတ်သစ်ကို ခပ်စူးစူးကြည့်သည်။

ပြီး သူတို့အချင်းချင်း တိုင်ပင်ကြည့် ကြည့်သည်။

ပြီး ကောင်မလေးကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ညည်း . . . ”

ကောင်မလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး . . .

“မဖြေနဲ့တော့။ မင်း . . . ”

ခေတ်သစ်ကို လက်ညှိုးကြီးနဲ့ တင်းတင်းထိုးပြီး . . .

“မင်းဖြေရမယ်”

“ကျွန်တော် . . . ”

ခေတ်သစ် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားသည်။ သူက ဒါမျိုးဆို ဉာဏ် က အလိုလိုတုံးတတ်သည်။ ကောင်မလေးကလည်း သူ့အရည်အချင်းကို သိချင်၍လားမသိ၊ ဘာမှဝင်မပြောချေ။ သူ လေပူတစ်ချက်ကြိတ်မှုတ် ထုတ်ပြီး ဟန်ကိုယ့်ဖို့လုပ်လိုက်သည်။

“မေးပါ၊ ကျွန်တော် အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ”

“မေးမယ်။ သေချာနားထောင်။ နှစ်ခါမမေးဘူးနော်”

မေးခွန်းက သေချာနားစွင့်နိုင်မှ တော်ကာကျမည့် မေးခွန်းမျိုး ထင်သည်။ ခေတ်သစ် အာရုံသေချာစူးစိုက်လိုက်တော့ မေးခွန်းစပြီ။

“ပန်းခြံထဲမှာ . . . ”

“အင်း . . . ”

“သူ့ရဲကောင်းကြေးရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်ရှိတယ်”

“အင်း . . . ”

“ကြေးရုပ်ကြီးရဲ့ကျောမှာ မြားကျည်တောက်ဘူး လွယ်ထား တယ်။ မြားတံက (၁၃)ချောင်းရှိတယ်”

ထို မြား(၁၃)ချောင်းကို ခေတ်သစ် သေချာစွာ မှတ်ထားလိုက် သည်။

“ပြီးတော့ ကြေးရုပ်ကြီးရဲ့ခါးမှာ ဓားရှည်တစ်လက်ချိတ်ထား တယ်။ ခါးကြားမှာ ဓားမြှောင်တစ်လက် ညှပ်ထားသေးတယ်”

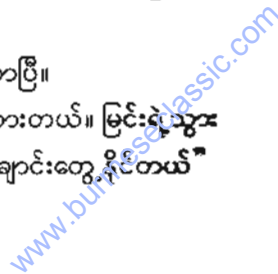
“အင်း . . . ”

ဓားရှည်(၁)ချောင်း၊ ဓားမြှောင်(၁)ချောင်း၊ ခုနက မြားက (၁၃) ချောင်း အင်း . . . သူ့ရေရွတ်ကာ ဂဏန်းအက္ခရာတွေကို သေချာမှတ် နေသည်။ ဒါ သင်္ချာမေးခွန်းပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုလည်း ကြိုတွေးနေမိပြီ။

“ပြီးတော့ သူ့ရဲကောင်းကြီးက မြင်းကိုစီးထားတယ်။ မြင်းက မြင်းထီး”

ဟင် . . . မြင်းထီးတဲ့။ ရှုပ်တော့ရှုပ်လာပြီ။

“မြင်းက ခြေတစ်ဖက် လေထဲမြောက်ထားတယ်။ မြင်းရဲ့သွေး တွေကို အပေါ်ကလေးချောင်း၊ အောက်ကလေးချောင်းတွေ နိုင်တယ်”

ခေတ်သစ်က သေချာမှတ်ရပြန်သည်။ ခြေထောက်တစ်ဖက်
လေထဲမြောက်၊ သွားက အပေါ်လေးချောင်း၊ အောက်လေးချောင်း။

“က . . . ပုစ္ဆာရဲ့ ပေးထားချက်တွေကို ပေးပြီးပြီဆိုတော့ မေး
ခွန်း စမေးမယ်။ အဲဒီသူရဲကောင်းကြီးက ဘယ်လိုသေသွားတာလဲ”
“ဟင် . . .”

ခေတ်သစ် အသံကြောင်ထွက်သွားသည်။ မေးခွန်းက မပြီးသေး
ပါ။

“(၁) သူရဲကောင်းကြီးဟာ တိုက်ပွဲမှာ တိုက်ရင်းခိုက်ရင်း သေ
သွားတာလား။ (၂) တိုက်ပွဲမှာတိုက်ခိုက်ပြီး ရတဲ့ဒဏ်ရာနဲ့ သေသွား
တာလား။ (၃) သူ့ဘာသာသူ တိုက်ပွဲမှာမဟုတ်ဘဲ ရိုးရိုးသေတာလား။
က . . . ဖြေပေတော့”

ဘာလဲ။ မေးခွန်းကြီးက ဘယ်လိုကြီးလဲ။

ခေတ်သစ် မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ ခုနက ဦးနှောက်အတွင်းမှတ်ထား
တာတွေကို ပြန်ဖော်ကြည့်သည်။ မြားက(၁၃)ချောင်း၊ ဓားရှည်က (၁)၊
ဓားတိုလည်း (၁)၊ မြင်းရဲ့သွားက အပေါ်လေးချောင်း၊ အောက်လေး
ချောင်း၊ မြင်းက မြင်းထီး၊ ခြေထောက်တစ်ချောင်းက လေပေါ်မှာ။ ဒါ
ကြောင့် သူရဲကောင်းကြီးက ဘယ်လိုသေတာလဲ။ ဟင်း . . . ဘယ်လို
ကြီးလဲ။ စိတ်ထဲမှာ သူ ရေရွတ်ရင်း ခေါင်းတွေကိုက်နေပြီ။

စိုက်ပြီး စဉ်းစားလည်းမရ။ ကောင်မလေးဆိုရင်ကော ဖြေနိုင်
မလား။ သူ ကောင်မလေးကို ကြည့်မိသည်။

ကောင်မလေးကလည်း စဉ်းစားနေပုံပဲ။ မေးစေ့ဖြူဖြူလေးကို
လက်ချောင်းလေးနှင့်ပုတ်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်နေသည်။

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဒီတစ်ခါတော့ မဖြေနိုင်တော့ပါဘူးကွာ”

“ဟား . . . ဟား . . . ငါတို့နဲ့ တစ်နာရီလောက် လောင်းက
စားဖို့ အဖော်ရပြီထင်တယ်”

လက်တိုနှင့်လက်ရှည်က လက်တွေပိုက်လို့ မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးကာ
ပီတိတွေရွံ့နေပါသည်။ ဒီတစ်ခါ ငါတို့အလှည့်ဆိုသည့် စင်မြင့်ထက်က
ရပ်ကြီးတွေနှင့်။

ညစ်စဉ်းစားရလွန်း၍ ခေါင်းကြီးပေါက်ထွက်ကာ ဦးနှောက်တွေ
ထင် အဖတ်လိုက်ပန်းထွက်ကုန်တော့မည်။ အဖြေရှာမရ။ ကောင်မလေးကို
အားကိုးတကြီးကြည့်မိသော်လည်း ကောင်မလေးက ဟိုဘက်လှည့်နေပြီး
ခုနကလိုပဲ မေးစေ့ကို လက်ချောင်းလေးနှင့် ပုတ်နေသည်။

“မျက်နှာလွှဲ ခဲပစ်လုပ်လှချည်လား ကောင်မလေးရယ်”

သူ ညစ်ညူးစွာ ညည်းညူမိသေးသည်။ သို့သော် . . .

“ဟင် . . .”

သူ့အတွေး ‘လင်း’ခနဲ ဝင်းသွားသည်။ ကောင်မလေးကိုပြန်
ကြည့်လိုက်သည်။ ခုနကမေးခွန်းတွေတုန်းက ကောင်မလေးစဉ်းစားတာ
ဒီလိုမျိုးမဟုတ်။ အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

ကောင်မလေးပုံကို သေချာပြန်အကဲခတ်တော့ မေးဖျားလေးကို
ခတ်ချောင်းလေးနှင့် နှစ်ချက်ပုတ်လိုက်၊ ရပ်လိုက်၊ ခဏနားကာ နှစ်ချက်
ဖုတ်လိုက် ခဏနားလိုက် လုပ်နေတာတွေ့ရသည်။ ဒါ ဘာသဘောလဲ။
အါ ငါ့ကို အချက်ပြနေတာလား။ မသိဘူး လုပ်ကွာ . . .။

“အဖြေက နံပါတ်(၂)ဗျာ။ သူရဲကောင်းကြီးက တိုက်ပွဲမှာရတဲ့
ဒဏ်ရာနဲ့ တခြားတစ်နေရာမှာ သေတာ”

“ဟာ . . .”

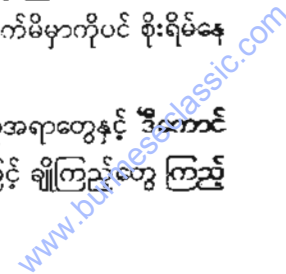
“ဟာ . . .”

လောင်းကစားသမားနှစ်ယောက် ပါးစပ်တွေဟောင်းလောင်းပွင့်
သွားသည်။ ကောင်မလေးကလည်း ခုန်ပေါက်ပြီးလှည့်လာကာ . . .

“အိုး . . . တော်လိုက်တာ။ ရှင်ဖြေတာ အမှန်ပဲ”

ဟူး . . . ခေတ်သစ်လည်း အခုမှ အလုံးကြီးကျကာ ပျော်နိုင်
တော့သည်။ ပျော်လွန်းလို့ ကောင်မလေးကို ဆွဲဖက်မိမှာကိုပင် စိုးရိမ်နေ
ရသေးသည်။

လက်တို၊ လက်ရှည်က ခံပြင်းသည့်အမူအရာတွေနှင့် ဒီကောင်
လျှောက်ရွှီးပြီးမှန်သွားတာဟူသည့် ယူဆချက်ဖြင့် ချိုကြည့်တွေ့ကြည့်

နေသည်။ တစ်စက်မှ ကျေနပ်ပုံမရ။ သို့သော် ဒီလောက် လောင်းကစား ခွင့်ရတာ သူတို့ တင်းတိမ်သင့်သည်။

“ကျုပ်တို့က ကျမ်းဂန်ထဲက အပြစ်(၆)ပါးနဲ့လွတ်အောင် လောင်း ကစားတဲ့သူတွေဗျ။ လောဘကြောင့် ကစားတာမဟုတ်ဘူး။ အခုရုံးတော့ လည်း ကျေကျေနပ်နပ်ပေါ့။ ဟေ့ကောင် . . . မင်း ရန်ကုန်မြို့က အကောင်းဆုံးတက္ကစီသမားရှိရာ ညွှန်ပြလိုက်”

လက်တိုက ရှေ့ကလျှောက်ကာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခေါ်သွား သည်။

“မင်း . . . မေးစေ့ကို လက်နဲ့နှစ်ချက်နှစ်ချက်ပုတ်တာ ငါ့ကို အဖြေပြောပြနေတာမို့လား”

ခေတ်သစ်မေးမိတော့ ကောင်မလေးက ကမန်းကတန်း ‘ရှူး’လုပ် ပြသည်။ ပြီးတော့ ရှေ့ကသွားသောလက်တိုကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ ...

“တိုးတိုးပြောပါ။ သူ့ကြားရင် ညစ်တာဆိုပြီး ပြန်လောင်းကစား ခိုင်းနေဦးမယ်”

ဒါတော့ ဟုတ်သည်။

ရှေ့ စက္ကန့်သုံးဆယ်လောက်လျှောက်ပြီးတော့ . . .

“ဟိုး . . . အပင်အောက်မှာ တက္ကစီခပ်စုတ်စုတ်တစ်စီးကိုတွေ့ လား။ အဲဒီတက္ကစီသမားကို မင်းတို့ဒုက္ခတွေပြောပြလိုက်။ သူ သေချာ ပေါက် လူဆိုးတွေကို အမိလိုက်နိုင်အောင် ကူညီလိမ့်မယ်။(. . ./၅ . . ၂)က ဒီလမ်းအတိုင်းမောင်းသွားတာ မကြာသေးဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျေးဇူးပါဗျာ”

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်”

“မလိုဘူး”

စိတ်ဆိုးနေသည်ထင်၏။

(၄)

ရှေ့ခန်းကို ကြည့်သည်။ နောက်ခန်းကို ကြည့်သည်။ ဘယ် မှာမှ မတွေ့။

လောင်းကစားသမားနှစ်ယောက် ညွှန်ပြလိုက်သော ကားဆီသို့ ခေတ်သစ်နှင့်ကောင်မလေး ရောက်လာကြပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် ကား မောင်းသူကိုတော့ ရှာမတွေ့ဖြစ်နေသည်။

“တောက် . . . ကားသမားကလည်း အိမ်သာသွားတက်နေ တာလားမသိပါဘူး”

“အေးလေ . . . အရေးကြီးပါတယ်ဆို။ ကျွတ် . . .”

သူတို့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ညည်းညူရင်း ကားဘက်ကိုပြန် လှည့်ကြည့်မှ . . .

“အမယ်လေး . . . ”

“သောက်ခွေးနဲ့မှ”

တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်တုန်သွားအောင် လိပ်ပြာလွင့်မတတ် လှ သွားကြသည်။ ကားအောက်ထဲမှ ‘ဘွား’ ခနဲထွက်လာသော လူတစ် ယောက်ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုလူတစ်ကိုယ်လုံး စက်ဆီ၊ အည်းဆီများ

နှင့် တူးချိတ်ညစ်ပတ်နေသည်။ ထိုလူက ဟီးခဲနဲပြုံးပြမှ ဒါ လူတစ်
ယောက်ပဲဟု ခေတ်သစ်တို့ စိတ်ချလိုက်ရသည်။

“ကားငှားမလိုလား”

“ရှင်က ကားသမားလား”

“သိပ်သေချာတာပေါ့။ မြန်မာပြည်ရဲ့မြို့တော်က အကောင်းဆုံး
ကားသမားဆိုရင် ကျုပ်ကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်ပါ”

သူ့ကိုယ်သူတော့ ယုံကြည်ချက်ပြင်းစွာ မိတ်ဆက်လိုက်သည်။
သူ့စုတ်ပြတ်နေသည့် တစ်ကိုယ်လုံးကို အစုန်အဆန်ကြည့်ပြီး ကောင်
မလေးမှာ ယုံကြည်ရခက်ခက်ဖြစ်နေသည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီပါဦးဗျာ”

ခေတ်သစ်တို့ အမူအရာတွေကိုကြည့်ပြီး သာမန်ကားငှားသူ
တွေမဟုတ်။ အရေးကြီးသော အခက်အခဲနှင့် ကြုံလာသူတွေမှန်း ခန့်
မှန်းမိသွားသည်။ ထို့ကြောင့် အားတက်သရောနှင့် . . .

“ဆိုစမ်းပါဦး . . . ဘယ်လိုကူညီရမှာလဲ”

“ဟင်း . . . ပြောရရင်တော့ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်။ ဒီလိုဗျာ . . .”

လေဆိပ်ကနေ အခုအခြေအနေအထိ အဖြစ်အပျက်တို့ကို
အသေးစိတ် အတိုချုံးကာ ပြောပြလိုက်သည်။ ကားသမားက ရေဘူးထဲ
ကရေနှင့် မျက်နှာသစ်ရင်း စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်။

ကောင်မလေးက နာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။ သူတို့ အနက်ရောင်
ကားကို မျက်ခြည်ပြတ်ခဲ့တာ (၁၅)မိနစ်ခန့်ရှိပြီ။ ဒီအတိုင်းဆို နောက်က
လိုက်ရင်ကော မိပါဦးမလား။ ဓားပြတွေများ သူတို့စခန်း သူတို့ ပြန်
ရောက်နေလောက်ပြီလား။ အခြေအနေအရပ်ရပ်မှာ ရှုပ်ထွေးလွန်းသဖြင့်
သူမ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် တွေဝေခဲ့ပြီ။

ခေတ်သစ်စကားဆုံးတော့ ကားသမားက ပလုတ်ကျင်းထား
သည့်ရေကို ထွေးထုတ်ကာ ပြုံးသည်။

“ဘာမှစိတ်မပူနဲ့။ သူတို့ကားသာ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ လမ်းမတစ်
နေရာရာမှာရှိနေရင် ကျုပ်လက်က ပြေးမလွတ်ပါဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၅)
မိနစ်လောက်က ဒီလမ်းက ဖြတ်သွားတာဆိုတော့ အင်း . . . ဟိုလမ်း
က လိုင်းကားတွေရှုပ်တော့ ကားသေးတွေ မသွားတတ်ဘူး။ အင်း . . .
ဟိုလမ်းက ကွန်ကရစ်လမ်းအသစ်ခင်းနေတုန်း။ အင်း . . . ဟုတ်ပြီ။
အဲဒီလမ်းဖြစ်မယ်။ ဖြတ်လမ်းက လိုက်ရမယ်”

သူ့ဘာသာသူ တွက်ချက်ပြီး လက်ဖျောက်တီးလိုက်သည်။

“ကဲ . . . ဘာမှစိတ်မပူနဲ့။ (၁၃)မိနစ်အတွင်း အနက်ရောင်
တားအနောက်ကို အမီလိုက်ပြမယ်”

ခေတ်သစ်တို့လည်း အားကိုးတကြီးနှင့် ကားနောက်ခန်းထဲ ပြေး
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သူ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ခဲလိုက်သည်။ တိမ်လွှာမို့မို့လွင်ကို ဖွင့်
လိုက်သည်။ အဲဒီနောက်တော့ . . .

“ပူး . . .”

စထွက်ကတည်းက ကားအသံမှာ အရှိန်ပါလွန်းလှသည်။

ခေတ်သစ်နှင့်ကောင်မလေးပင် ထိုအရှိန်ကြောင့် နောက်သို့မို့
ကျသွားသည်။ ဟူး . . . ဆိုပြီး သူက လေပူမှတ်ထုတ်လိုက်ရသလို
ကောင်မလေးကလည်း ‘မြတ်စွယ်တော်ဘုရားရေ . . .’ ဟု စိတ်ထဲကိုး
ကွယ်ရာ တယူလိုက်ရသည်။

တိမ်လွှာမို့မို့လွင်သီချင်းကြီးနှင့် ကား၏အမြန်နှုန်းနှင့်က တော်
တော်ကို ဂေဟစနစ်လွှဲနေသည်။ မည်သို့မျှ မလိုက်ဖက်။

“ဪ . . . ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်ကားအကြောင်း ပြောရဦး
မယ်”

“”

“ကျုပ်ကားမှာ မူလီ(၃၆)လုံးက အရစ်ပြုန်းနေတယ်”

“ဗုဒ္ဓေါ . . .”

“နောက်ကားဘီးနှစ်လုံးက ကျွတ်ချင်သလိုဖြစ်နေတယ်”

“ဘုရားရေ . . . ”

“ဘရိတ်က သိပ်မမိချင်သလို ဂီယာကလည်း ညှပ်ညှပ်နေတတ်တယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ချက်ချင်းကို ဆင်းပြေးသေချင်စိတ်တောင် ပေါက်သွားသည်။ အားကိုးချင်စိတ်ပျောက်ပြီး ရတဲ့ဘုရားစာ အကုန် ရွတ်ရမလို ဖြစ်နေသည်။ မပြီးသေးပါ။ သူ့ကားအကြောင်းကို ဋီကာ ဆက်ချဲ့ပြသည်။

“နှစ်နာရီတစ်ခါလောက် အရစ်ပြုန်းနေတဲ့မူလီတွေ ပြန်ပြန်ကြပ်ပေးရတယ်။ အဲဒီလိုမကြပ်ပေးရင် ကားက တစ်စစ ဖြစ်သွားလောက် မယ်ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ချပါ။ ခုနကမှ မူလီတွေကို သေချာ စက္ကတွေ ဘာတွေခံပြီးကြပ်ထားတာနဲ့ နောက်နှစ်နာရီလောက် အေးဆေး (၇၈) လို့ ရတယ်”

“အေးဗျာ . . . အဲလိုဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့”

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ကျုပ်က ရန်ကုန်မြို့က အကောင်းဆုံး တက္ကစီသမားပါဗျ”

လုပ်ပြန်ပါပြီ။ ဒါချည်းပြောနေတာ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဇွတ်ခံယူထားသည့် ဘွဲ့ကြီးကိုများ။

“မင်းလွယ်အိတ်ထဲမှာ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ ပါသွားတာလား”
ခေတ်သစ်က ကောင်မလေးကို မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေက သေတ္တာအနီထဲမှာ ပါသွားတာရှင်”

“ဪ . . . မသိပါဘူး။ မင်းအတွက်လွယ်အိတ်က အပွန်းအပဲ့မခံနိုင်တဲ့ အရေးကြီးပစ္စည်းလို့ မင်းပြောဖူးလို့ မေးကြည့်တာပါ”

သူမက လက်သန်းလေးနှစ်ချောင်း၏ လက်သည်းခွံအချင်းချင်းကို ပွတ်ရင်း . . .

“ဂျပန်ကိုသွားခါနီး ကျွန်မအဖေပေးလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်မို့လို့ပါ။ မြန်မာဆန်တဲ့ပစ္စည်းလေးမို့ တိုင်းတစ်ပါးကို သွားသူတစ်ယောက် အတွက်လည်း အမှတ်တရဖြစ်စေတယ်လေ”

“ဪ . . . ”

စကားသံတွေ ခဏတိတ်ဆိတ်သွားသေးသည်။ တိမ်လွှာမို့မို့လွင် ဒုတိယအကြိမ်ပြန်ကျောခါနီးမှ သူတို့စိတ်ထဲ အနက်ရောင်ကားတို့ ပြန်တွေ့မိသည်။ အနက်ရောင်ကား ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ။ သူတို့ နှုတ်လုံးများသည်လည်း ဘေးဘီဝဲယာကို ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ငေးကြည့်နေခဲ့ကြသည်။

“မင်းက ဟိုဘက်ကို ကြည့်ထား။ ငါက ဒီဘက်ကိုကြည့်မယ်”
နေရာစုံကို ခွဲတမ်းချပြီး ကြည့်မှဖြစ်မယ်။

“အိုခေ . . . အိုခေ၊ အိုခေ . . . ”

ကောင်မလေးကလည်း သူ့စကားကိုထောက်ခံရင်း တစ်ဖက်တို့ မျက်နှာလွဲ၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် . . . ”

ခေတ်သစ်စိတ်ထဲမှ တိုးညှင်းစွာ ထွက်သွားသော အာမေဒိုတ်သံ။

ခုနကကောင်မလေး၏ အိုခေပြောသံကို ပြန်သတိပြုမိလိုက်သည်။ ပထမအိုခေကိုပြောပြီး ခဏနားကာ နောက်ထပ်အိုခေနှစ်လုံးကို ဆက်တိုက်ပြောချလိုက်သော စကားပြောဟန်မျိုး ဘယ်မှာတွေ့ဖူးပါလိမ့်။ သူ့ရင်ထဲ ရင်းနှီးနေသည်။

“ဘာကြည့်တာလဲ”

“ဪ . . . အင်း . . . ဘာမှမကြည့်ပါဘူး”

ကောင်မလေးက ရုတ်တရက် လှည့်မေးလိုက်တော့ သူ့အကြောင်း သွားသည်။

“ဘာမှမကြည့်လို့ မရဘူးလေ။ ရှင်က ဟိုဘက်လမ်းဘက်ကို ကြည့်နေမှဖြစ်မှာ။ ကျွတ် . . .”

နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ချက်စုစု စုတ်သပ်သွားပုံက ချစ်စရာကောင်း လှသည်။ ကျွတ်ဆိုသော အသံလေးထွက်သွားတာကိုက ပန်းရောင်ရေ အိုင်လေးထဲမှ ရေပူပေါင်းလေးတစ်ချက် ထပွက်လိုက်သလို သူမြင်မိလိုက် ပါသည်။

ကောင်မလေး၏ မျက်နှာမှာ သွယ်သွယ်စင်းစင်းလေးဖြစ်ပြီး နှာခေါင်းဖျားလေးက ချွန်ပြီးနေသည်။ ပိန်ပါးကျစ်လစ်သော ခန္ဓာကိုယ် ကြောင့် အရပ်အမောင်းလှပသည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီကို အချိုးကျဝတ်ဆင် ထားလိုက်တော့ မြင်သူတိုင်းငေးရုံသာ ရှိတော့သည်။ ခေတ်သစ်လည်း မြင်သည်။ ထို့ကြောင့် ငေးသည်။ ငေးရုံနှင့်မဝ၍ မေးလည်း မေးရသည်။

“ဒါနဲ့နေပါဦး မင်းက လောင်းကစားသမားတွေ မေးသမျှမေး ခွန်းကို ဘယ်လိုလုပ် မြေနိုင်တာလဲ”

ကောင်မလေးက လှည့်မကြည့်ဘဲ . . .

“ဒီလိုပါပဲရှင် . . . စာတွေလျှောက်ဖတ်ပြီး လျှောက်သိမိနေ တာမျိုးပါ။ သူတို့မေးတဲ့ ပထမမေးခွန်းဆိုရင် ကျွန်မ တော်တော်စဉ်း စားလိုက်ရတယ်။ နောက်မှ ကိုယ်ဖတ်ဖူးတဲ့ဟာတစ်ခုနဲ့ ပြန်စမ်းစစ်မိ ပြီး အဖြေရတာ။ တကယ်တော့ ဗြဟ္မာကြီးလေးဦး ဘယ်နေရာမှာ စဆင်း လဲဆိုတာ လျှောက်ခန့်မှန်းလို့လည်း ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ခန့်မှန်း လည်း ခန့်မှန်းတာပဲရှိမှာ။ မှန်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။”

အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ Tvban ဆိုတဲ့ ရွာကလေးမှာ ရိုးရာမုန့်တစ်မျိုး ရှိတယ်ရှင်။ အဲဒီမုန့်ကို Ampo လို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီ Ampo ကို ရွှံ့နဲ့လုပ် ရတယ်။ အဲဒီတစ်ရွာလုံးကလည်း အဲဒီရွှံ့တွေကို စားကြတယ်ပေါ့ရှင်။ ဗြဟ္မာကြီးလေးဦးကလည်း ကမ္ဘာမြေကိုစဆင်းတော့ မြေကြီးတွေကောက် စားခဲ့ကြတာမို့လား။

အဲဒီဗြဟ္မာကြီးတွေ မြေကြီးစားတာရယ်။ Tvban ရွာကလူတွေ နဲ့ စားတာရယ်ကို ရောထွေးဆက်စပ်ပြီး အဲဒီရွာလေးဟာ ဗြဟ္မာ့အမျိုး အနွယ်တွေနေတာ။ ဗြဟ္မာတွေ ခြေချခဲ့တဲ့နေရာဆိုပြီး လျှောက်ပြောကြ ဏော့တာပဲ။ ကျွန်မတော့ လုံးဝမယုံဘူး”

ကောင်မလေးက ရှည်ရှည်လျားလျား ရှင်းပြသည့်အပြင် သူ့ ထုဆချက်ပါ ထည့်ပြောသေးသည်။

“နောက်မေးခွန်းတစ်ခုကလည်း တော်တော်ခက်မယ့်ပုံပဲ။ ၇၁၇ နှစ်အတွင်း တနင်္ဂနွေငါးရက်ပါပြီး ဖေဖော်ဝါရီ (၂၉) ရက်ဖြစ်တဲ့လ ဘယ် နှစ်လဲဆိုတာ။ မင်း ဘယ်လိုများတွက်လိုက်တာလဲ။ ဒါကို စက္ကန့် နှိုင်းအတွင်းတွက်နိုင်တဲ့ မင်းကတော့ (great IQ) ပဲ”

ကောင်မလေးက ရယ်ရယ်မောမောနှင့် လှည့်ကြည့်သည်။

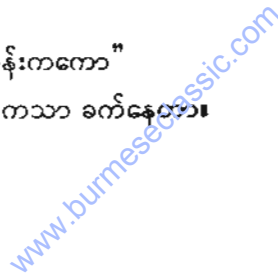
“ရှင်ကတော့ စွတ်ရွတ်အထင်ကြီးနေပြန်ပြီ။ ကျွန်မက အီဂျစ် ထလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဂရိကလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီလောက်ခေါင်းစား မှည့် မေးခွန်းကြီးကို နှစ်တစ်ရာပြကွဲဒီနိုင်တွေကို ကိုင်ပြီးလည်း မတွက် နိုင်ဘူး။ ကျွန်မ ဘယ်လိုသိလဲဆိုတော့ ရှင်းရှင်းလေးရယ်။ စာအုပ်ထဲ ထသိတာ။ ဘယ်စာအုပ်ထဲကလဲဆိုရင်တော့ ကျွန်မ မဖြေနိုင်တော့ဘူး။

အဲဒီစာအုပ်ကြီးက တော်တော်ကြီးဟောင်းပြီး စုတ်ပြတ်နေလို့၊ အဲဒီပြကွဲဒီနဲ့ သင်္ချာကိန်းဂဏန်းများဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ စာမျက်နှာ ထစ်ဝက်စာလောက်လေး ဖတ်လိုက်ရတာ။ ဟိုလောင်းကစားသမားနှစ် ယောက် မေးတဲ့အဖြေကိုလည်း အဲဒီတစ်ဝက်စာ စာမျက်နှာလေးထဲက သိတာ”

လောင်းကစားသမားနှစ်ယောက်ကလည်း တကယ့်ကို ပေါ့သေး သေးမဟုတ်။

“ငါ့ကိုမေးတဲ့ သူရဲကောင်းရုပ်ကြီး မေးခွန်းကကော”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . တကယ်ဆို ရှင်ကသာ ခက်နေတာ။ ရှင်မေးခွန်းက အလွယ်ဆုံးပဲ”

သူ မျက်မှောင်ကြုတ်မိတော့ ကောင်မလေးက ဆက်ရှင်းဖြဲ
သည်။

“ရှင်ကို မြား(၁၃)ချောင်း၊ ဓားတွေ၊ မြင်းရဲ့သွားတွေ၊ မြင်းထီး
တွေက သက်သက်ဝေးအောင် လျှောက်ပြောနေတာ။ တကယ်က မြင်း
ရဲ့ ခြေထောက်တစ်ဖက် မြောက်ထားတယ်ဆိုတဲ့စကားမှာ အဖြေက ပါ
သွားပြီ။ ပန်းခြံထဲက သူရဲကောင်းမြင်းစီးရပ်ကြီးတွေကို ထုလုပ်တဲ့အခါ
အဲဒီသူရဲကောင်းကြီး ဘယ်လိုသေလဲဆိုတာ သင်္ကေတပြန်အောင် ထု
လုပ်ကြတယ်။ မြင်းက ခြေနှစ်ဖက်မြောက်နေရင် သူရဲကောင်းက တိုက်ပွဲ
မှာသေတာ။ မြင်းက ခြေတစ်ဘက်မြောက်နေရင် တိုက်ပွဲရတဲ့ဒဏ်ရာနဲ့
တခြားမှာသေတာ။ ခြေစုံရပ်နေရင်တော့ ရိုးရိုးသေတာပေါ့ရှင်။ လွယ်
လွယ်လေးပါ။”

သူမ လွယ်လွယ်လေးလို့ပြောတော့ သူက အသုံးမကျရာ ပို
ကျသွားသည်။ ဟင်း . . . ငါ တော်တော်ညှံသေးတာပါလားဟု အမှန်
တရားကို ခေတ်သစ်တွေးမိသည်။

ထိုအချိန် ကားရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်း လမ်းတားနေသူများကို တွေ့
ရသည်။ ဓားပြတွေတော့မဟုတ်။ လူကတော့ နှစ်ယောက်သာ။
အရေးကြီးပါသည်ဆို ဘာတွေလာရှုပ်ပြန်ပြီလဲ။

(၅)

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

“အဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

“ပူးဟူး . . . ရေ . . .”

အနက်ရောင်ကားထဲမှ လူငါးယောက်၏ရယ်သံများဖြစ်သည်။
သူတို့ ဒီတစ်ခါလောက် ပွပေါက်တိုးတာ မရှိဖူးပေ။ ဘီယာ
ခိုင်မှာဆိုလျှင် ခွက်ချင်းတိုက်ကာ ‘ချီးယား . . .’ တွေ ဘာတွေ အော်
ကြသည်။ ယခုတော့ ကားပေါ်မှာဖြစ်၍ ပလိန်းကြီးသာ ရယ်နေကြရ
သည်။

ဆရာကြီးက ငကျမ်း၏ပရုံးအား တဖျောင်းဖျောင်းပုတ်နေသည်။
လှမ်းဆိုသည်မှာ လူအမည်ဖြစ်သည်။ အမေဂျမ်းကို အားကျသဖြင့်လား၊
ဦးလှမ်းပုဆိုးကို ကြိုက်လွန်းသောကြောင့်လား၊ ကားဘီးခုသည့်(ကျမ်းတုံး)
ရှမ်းတုံးကိုပဲ အစွဲပြု၍လား မသိသော်လည်း သူ့အမည်မှာတော့ ငကျမ်း
ဖြစ်သည်။ လူကောင်ကတော့ ပိုးဟပ်ကို နှစ်နဲ့မြောက်ထားသလောက်
အိမ်ထဲနဲ့ချိုင်ချိုင်သာ။ ဆရာကြီးက အခုလို ပရုံးကို တဖျောင်းဖျောင်းပုတ်
တာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပုပုဝင်သွားသလိုပင် ဖြစ်နေသေးတော့သည်။

တကယ်တော့ ဆရာကြီးက သူ့ကို ပခုံးရိုက်နေခြင်းမှာ သူ့ကို ဝုဏ်ပြုနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုဝုဏ်ပြုသည့်ဒဏ်ကို ငဂျမ်းမှာ အောင့်သက်သက်နှင့် ပြုံး တာ ခံနေရသည်။ သူ့လက်ထဲမှာပွေ့ထားသည်ကတော့ အနီရောင်သေတ္တာ တစ်လုံး။

“ငဂျမ်း . . . ငါ့တပည့် မင်းသိပ်တော်တယ်”

ဆရာကြီးက နှုတ်ထွက်ချီးကျူးလိုက်သည်နှင့် ကျန်သည့်အဖွဲ့ သားများကလည်း တဝုန်းဝုန်းရောက်လာတော့သည်။ ခေါင်းကို၊ နား ရင်းကို၊ ဇက်ပိုးကို ကြုံသလို နှိရာကိုဝိုင်းရိုက်ကာ ‘ငဂျမ်းကြီး တော် တယ်ကွာ’ ဟု ဝိုင်းချီးကျူးကြသည်။ ချီးကျူးဒဏ်ခံရလွန်း၍ ငဂျမ်း လည်း မျော့မျော့သာ ကျန်တော့သည်။

တစ်နေ့က ငဂျမ်း စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် မြို့ထဲထွက်ခဲ့သည်။ သူ့ ဘဝကိုလည်း သူပြန်တွေးကြည့်တော့ စိတ်ဓာတ်များသည် လက်နက်ကြီး ထိမှန်ထားသည့် လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းလို တစ်စစီပျက်ကျနေသည်။ လူ ကောင်းလုပ်တုန်းကတော်၊ လူဆိုးလုပ်တော့ မဝနှင့် လောကကြီးနှင့် ဘယ် လို အလျားသင့် အနံ့သင့်နေရမှန်းကို မသိတော့။

ဟိုတလောက သူ့ဌေးအိမ်တစ်အိမ်ကို ဖောက်ထွင်းရန်ဝင်စဉ် ခွေးရှူးကိုက်လွှတ်လိုက်သဖြင့် ဆေးထိုးလိုက်ရသေးသည်။ ဆေးဖိုး ခြောက်သောင်းကျွတ်သွားသဖြင့် ဆရာကြီးက နားရင်းအုပ်သည်။ ညစာ နှင့် အသုံးစရိတ်လည်း ဖြတ်ထားတော့သည်။ တွေးရင်းတွေးရင်းနှင့် ဘဝ ဆိုတာကြီးကို ယိုးဒယားပတ်ပျိုးကြီး နားထောင်နေရသလို ငြီးငွေ့လာ တော့သည်။

ငဂျမ်း၏ ခြေလှမ်းများမှာ အရိုးမပါသည့် ခြေထောက်များနှင့် လျှောက်နေရသလို ပျော့ခွေးနေသည်။ စိတ်ဓာတ်ကျစွာပင် ခေါင်းက လည်း ငိုက်ကျနေသည်။ မျက်လုံးကတော့ ပိုက်ဆံအိတ်များ မတော်တဆ ကောက်တွေ့ရလေမလားဟူသည့် မျှော်လင့်ချက်နှင့် ခပ်ရှင်ရှင်ထားသေး

သည်။ ပိုက်ဆံအိတ်တော့ မတွေ့ပါ။ အနိပ်ခန်း ကြော်ငြာစာရွက်တွေပဲ တွေ့ရသည်။

ထိုသို့နှင့် လျှောက်လာရင်း မီးပွိုင့်တစ်ခုအရောက်မှာတော့ . .

“ဟဲ့လို . . . သမီးလား။ အေး . . . ဆုနာမိဖြစ်တုန်းက သမီးက နယ်ရောက်နေတာလား။ တော်သေးတာပေါ့ကွယ် နျူကလီယား ထော်အိုးပေါက်တယ်ဆိုတာကော ဖာပြီးပြီလား။ ဪ . . . အဲလို ထား။ ဖေဖေတို့ဆီမှာတော့ ဂက်စ်မီးခြစ်ပေါက်ရင် မီးခြစ်ပြင်တယ်၊ ဂက်စ် ငည့်တယ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကိုခေါ်ပြီး ဖာခိုင်းလို့ရတယ်လေ။ ဪ အဲဒီလိုလား။ နျူကလီယားအိုးနဲ့ မီးခြစ်ဂက်စ်အိုး မတူဘူးလား . . . ဪ . . . ဪ . . .”

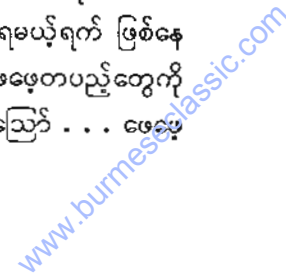
ဖုန်းပြောနေသူ လူကြီးတစ်ယောက်ကို ငဂျမ်း တွေ့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ လူကြီးက Gemtalmen ဟန်အပြည့်နှင့် ကုမ္ပဏီခြောက်ခု ထောက်၊ စက်ရုံငါးခုလောက်ကို ပိုင်ထားသည့် ရုပ်ရှည်မျိုးလည်း ဖြစ် သည်။ ထိုလူကြီးပြောနေသည့် ခုနကစကားတွေအထိတော့ ငဂျမ်း မသိစိတ်မဝင်စားပါ။ သို့သော် နောက်ပိုင်းစကားတွေကတော့ ငဂျမ်း ကျွတ် အထူးစိတ်လှုပ်ရှားစရာတွေ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

“ဪ . . . စိန်ဘယက်နဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေ ပါလာမှာ မှတ်လား . . . သမီး . . . ဪ . . . အေး . . . အေး . . .”

ငဂျမ်း မျက်လုံးဝိုင်းစက်သွားသည်။ စိန်ဘယက်ဆိုသည့်စကား ကို ငဂျမ်းမျက်ခွံတွေကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သလို ဖြစ်နေသည်။ စိန်ဘယက် ဆိုတာ တကယ်အဖိုးတန် စိန်ဘယက်လား၊ စိန်ဘယက်လေကွဲဆေးလား ဆိုတာ မမှားရအောင် ငဂျမ်း ဆက်နားထောင်လိုက်သည်။

“သန်ဘက်ခါ သမီးပြန်ရောက်မှာပေါ့။ လေဆိပ်ကိုလား . .

“ . . . အဲဒီနေ့က သမီးအဘွား ခွဲစိတ်ခန်းဝင်ရမယ့်ရက် ဖြစ်နေ တယ်။ ဖေဖေ အနားမှာရှိနေမှဖြစ်မှာ။ ဒါကြောင့် ဖေဖေတပည့်တွေကို ခေါ်ပြီး လေဆိပ်ကို လာကြိုခိုင်းလိုက်မယ်လေ။ ဪ . . . ဖေဖေ တပည့်တွေကတော့ သမီးကို ဘယ်မြင်ဖူးမှာလဲ။

သမီး အဲဒီနေ့ကျရင် ဘာဝတ်ခဲ့မှာလဲ။ ခြေ... အနီရောင်...
သေတ္တာတစ်လုံးပါမယ်... ဟုတ်လား။ အေးပေါ့... စိန်ဘယက်ကြီး
ရယ်၊ လက်ဝတ်လက်စားနဲ့ ငွေတွေကို အဲဒီသေတ္တာထဲ ထည့်ခဲ့ပေါ့။
လုံခြုံတာပေါ့။ အေး... အေး... ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်
ဖေဖေက သမီးကို အချစ်ဆုံးပါကွယ်”

ထိုလူကြီးစကား ဆုံးသွားသောအခါ အပျော်ဆုံးလူမှာ ငျမ်း
ဖြစ်နေသည်။ သူ့စိတ်မှာ အကြိမ်ကြိမ်ရေရွတ်နေသည့် စကားလုံးတွေ
ကတော့ စိန်ဘယက်ကြီးနှင့် လက်ဝတ်လက်စားတွေ၊ အနီရောင်သေတ္တာ
နှင့် သန်ဘက်ခါ လေဆိပ်။

ထို့နောက် ငျမ်း သူ့အဖွဲ့သို့ သတင်းပို့ကာ သူ့ဆရာကြီး
စီမံချက်ဖြင့် လှုပ်ရှားတော့သည်။ သန်ဘက်ခါအရောက် လေဆိပ်တွင်
ကောင်မလေး၏ တပည့်တွေထက်ဦးကာ ကောင်မလေး၏လက်ထဲ
အနီရောင်သေတ္တာကြီးကို အရယူနိုင်ခဲ့သည်။

ငျမ်း၏ တိကျသောသတင်းကြောင့် အောင်မြင်ခဲ့သောစီမံကိန်း
ဖြစ်သဖြင့် ဆရာကြီးက ငျမ်းကို အထူးချီးကျူးနေတော့သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... ပိုက်ဆံများရှိလို့ကတော့
တစ်ကိုယ်လုံးကို တောက်တဲ့တွေ ကပ်ပစ်လိုက်မယ်”

ကားမောင်းသည့် ဗလကြီးဆိုသည့်လူဆိုးကလည်း ထအူဖြင့်
သည်။ ပြာပုံတိုးနေတာ ကြာပြီဖြစ်သောသူတို့ ယခုမှ ရတနာပုံကိန်းစုံ
တော့မည်။

လူဆိုးတစ်ယောက်ကလည်း နောက်သို့လှည့်ကြည့်ကာ...
“နောက်ကလိုက်လာတဲ့ကားတော့ မတွေ့တော့ဘူး... ဆရာ
ကြီး။ မျက်ခြည်ပြတ်သွားလောက်တာ သေချာပြီ”

“ဟင်း... ဟင်း...”

ဆရာကြီးက ခန့်ခန့်မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးသည်။ အတော့်ကို ပီတိ
ပြည့်ဝနေသည့် အပြုံးကြီး။

“ကဲ... ဒါဆို သေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်ကွာ။ ရတနာတွေကို စစ်
သေးကြည့်တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ဆရာကြီး”

ငျမ်းက သွက်လက်စွာပင် သေတ္တာကိုဖွင့်ရန် သူ့ပေါင်နှစ်ဖက်
သို့ ပွေ့တင်လိုက်သည်။

သူတို့အားလုံး၏စိတ်များသည် အလှုပ်ရှားဆုံးအခြေအနေသို့
အိတ်ရောက်ချေပြီ။ ငျမ်းက အရလာယူ၍ သေတ္တာအဖုံးကို တစ်မိမိမိ
ဖွင့်ရန် ပြင်စဉ်မှာတော့...

“ဟင်...”

သေတ္တာက သာမန်သေတ္တာလို ဘယ်ဟုတ်လေလိမ့်မလဲ။ လျှို့
ဝှက်နံပါတ်များနှင့် ဖွင့်ရသည့် သေတ္တာဖြစ်နေသည်။

“ဟင်...”

ဆရာကြီးလည်း မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ‘ဟင်’ ဖြီ။

သူတို့အားလုံး ‘ပျာ’ ချေပြီ။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဆရာကြီး၏မေးခွန်းက တပည့်များကို အတွေးများစေတော့

“လွယ်ပါတယ်... ဆရာကြီးရာ။ သေတ္တာကို ဖောက်ခွဲထု

အထဲကရတနာတွေ ယူလို့ရတာပဲ”

အားလုံးတွေးနိုင်မည့် အတွေးမျိုးကို အချိန်ကုန်ခံကာ လျှောက်
နေသေးသည်။

“အဲဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ။ အထဲက စိန်ဘယက်ကြီး
သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဟုတ်တယ်... တခြားရတနာတွေလည်း ပုံပျက်သွားလိမ့်
လေ့ဝတ္ထုတွေလည်း စုတ်ပြဲကုန်ပါမယ်ကွာ”

“ဟုတ်တယ် . . . စိန်ဘယက်ကြီး ပုံပျက်ပြီး စိစိညက်ညက်
ကြေသွားလို့ တစ်ပြားမှမရတော့ရင် ခက်မယ်ကွ”

“ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ် . . . အဲလိုလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဟာ . . . အခုမှတော့ ဒီလိုမလုပ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလိုတော့ လုပ်လို့မဖြစ်ဘူး”

ငြင်းခုန်သံများမှာ ဓာတ်ကြိုးပေါ်က ဆက်ရက်တွေရန်ဖြစ်နေ
ကြသကဲ့သို့ ညဲလောင်နေတော့သည်။

“တိတ်စမ်း . . . တိတ် . . . အခုတိတ်ကြစမ်း”

နောက်ဆုံး ဆရာကြီး၏ အော်သံက ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

ခုနလေးတင်မှ မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးနေသည့် ဆရာကြီးမျက်နှာ၊ အခုတော့ အံ
ကြီးကြိတ်လို့ ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ဖြစ်နေသည်။

မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ပြီး နဖူးကြောတွေ တွန့်ခေါက်နေပုံမှာ တော်
တော်ကြည့်ရဆိုးလှသည်။ ရေမြင်းနှင့်တူသော သူ့မျက်နှာကြီးမှာ ကြံ
၏မျက်နှာလို ဖြစ်သွားသည်။

“ကွဲကြီး . . . နောက်ကို ထပ်ကြည့်စမ်း၊ ဟိုကား လိုက်လာ
သေးလားလို့”

ကုလားချိုင်းမွှေး ‘ကေ’ နှင့်လူဆိုးက နောက်သို့ ပျာပျာသလဲ
လှည့်ကြည့်ပြီး . . .

“မပါလာတော့ဘူး . . . ဆရာကြီး”

ဆရာကြီးမှာ ဒေါသထွက်ကာ ‘တောက်’ ခနဲခေါက်၍ ထိုင်
ထားသည့်ဆိုဖာခုံကို မနာမှန်းသိလို့ ‘အုန်း’ခနဲ ထိုးပစ်လိုက်သည်။

“ပြန်ကွေ့ . . . ကားကိုပြန်ကွေ့”

“ဗျာ . . . ဆရာ”

“ဗျာမနေနဲ့ ကားကိုပြန်ကွေ့။ ဟိုနှစ်ကောင်ကို ပြန်ဖမ်းရမယ်”

(6)

တဖြည်းဖြည်းနီးလာမှ ကားတားသည့်လူတွေကို သူတို့ ပီပီ
ပြင်ပြင် မြင်ရတော့သည်။ အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်ဖြစ်သည်။ လင်မယားဖြစ်ပုံပေါ်သည်။ နှစ်ဦးစခုံး၏ ရုပ်ရည်
ဗုပကာမှာတော့ စက္ခုနာစရာဖြစ်နေသည်။ ယောက်ျားလုပ်သူမှာ မည်း
ဇိုတ်သောအသားနှင့် မျက်လုံးတစ်ဖက် မှေးနေသည်။ အမျိုးသမီးလုပ်
သူမှာလဲ နှုတ်ခမ်းက အထက်အောက်မညီစွာ ရွဲ့စောင်းနေသည်။

ထို့အပြင် ဗိုက်ကြီးမှာ ဘော်လုံးတစ်လုံးကို မျိုထားသလို ဖောင်း
ထားနေသည်။ လက်တစ်ဖက်ကလည်း ထိုဗိုက်ဖောင်းကြီးကိုဖိကာ . .

“အမယ်လေး . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ကျွတ်”

ဟု ရှုံ့မဲ့စွာ အော်ညည်းနေသည်။ အမျိုးသားလုပ်သူက အမျိုး
သမီး၏ ပခုံးကိုကိုင်ရင်း သူတို့ကားကို လှမ်းတားနေသည်။

ရန်ကုန်မြို့တော်ရဲ့ အကောင်းဆုံးတက္ကစီသမားကလည်း ရုတ်
တရက် မဆုံးဖြတ်တတ်သလိုနှင့် နောက်လှည့်ကြသည်။

ခေတ်သစ်နှင့် ကောင်မလေးမှာ . . .

“ရပ်ပေးလိုက်”

“ရပ်ပေးလိုက်”

ဟု အသံပြိုင်တူ ထွက်သွားသည်။

ကားကို ကျွဲခနဲအရှိန်ဖြင့် ရပ်လိုက်သည်။ ‘ကျောင်း... ဂလောင်း
ကျောင်း’ဆိုပြီး ကား၏ နေရာအစုံက အသံတွေအိုင်ထွက်လာသည်။ အရစ်
ပြန်းနေသည့် မူလီ(၃၆)လုံးအနက် (၅)လုံးလောက်ကတော့ ကျွတ်ကျ
ရန် နီးနေလောက်ပြီ။

“ကူညီကြပါဦးဗျာ . . . ကျုပ်မိန်းမ . . .”

“အောင်မယ်လေး . . . လေး . . . ကျွတ် . . .”

အမျိုးသားလုပ်သူ၏ ပြောစကားကမဆုံးသေး မိန်းမလုပ်သူ၏
ညည်းသံက ထွက်လာသည်။

“ကျုပ်မိန်းမ မီးဖွားခါနီးပြီဗျ။ ဆေးရုံကို အမြန်ကူညီပြီး ပို့
ပေးကြပါလားဗျာ”

ပြောစရာမလိုဘဲ ကြည့်တာနှင့်ပင် အခြေအနေကိုနားလည်ပြီး
ဖြစ်သည့် ခေတ်သစ်က ကောင်မလေးကိုကြည့်သည်။ ကောင်မလေးက
ခေတ်သစ်ကိုကြည့်သည်။ ခေတ်သစ်နှင့်ကောင်မလေးကို တက္ကစီသမား
က ကြည့်သည်။

အမျိုးသားလုပ်သူက သူတို့အားလုံးကို ခြုံကြည့်ကာ . . .

“ကူညီပါ . . . ညီလေးတို့ရာ။ ကိုယ်ကားတားနေတာ ကြာလှ
ပြီ။ ဘယ်ကားမှ ရပ်မပေးလို့”

တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသောအသံမှာ ခေတ်သစ်နှင့်ကောင်မလေး
၏ ရင်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်စေလာသည်။ လူလူချင်း ဒီအခြေအနေမှာ
ဒီလိုတောင်းပန်နေရတာကို မဖြစ်သင့်။ အမျိုးသမီးမှာလည်း ဗိုက်ကြီး
ကိုစမ်းရင်း ခြေထောက်တွေက မရပ်နိုင်တော့သလို ဖြစ်နေပြီ။

“ကဲ . . . ဒါဆို ကားပေါ်တင်ဗျာ”

ခေတ်သစ်ပြောချလိုက်တော့ အမျိုးသားကြီး ဝမ်းသာသွားသည်။
အမျိုးသမီးကတော့ သူ့နှုတ်ခမ်းသူကိုက်ကာ တအင်းအင်း တအဲအဲဖြစ်
နေချေပြီ။

“အစ်ကိုကြီး . . . ခင်ဗျားက အပေါ်ပိုင်းကမဗျာ”

အမျိုးသမီးကို ပွေ့တင်မှဖြစ်တော့မည်မဟုတ်လား။
ကောင်မလေးက . . .

“ဖြည်းဖြည်းတင်။ ဦးလေးက အရင်ဝင်လိုက်။ ဒီအစ်မကြီးရဲ့
ခေါင်းကိုထိန်း”

ဦးလေးတွေကော အစ်မကြီးတွေကော အဆင်ပြေသလို ခေါ်နေ
တော့သည်။ ကားပေါ်နေရာတကျဖြစ်မှ ကောင်မလေးက အမျိုးသမီး
၏ တစ်နေရာကို အကဲခတ်မိကာ . . .

“ဟာ . . .”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကောင်မလေး တန်းမဖြေမိဘဲ နှုတ်ခမ်းသပ်လိုက်ပြီးမှ သက်
ငြင်းသံတစ်ဝက်နှင့် . . .

“ရေမြွှာပေါက်နေပြီ”

သေစမ်း . . . ။ အမျိုးသားလုပ်သူမျက်နှာမှာ ချက်ချင်း စိုးရိမ်
သည့်အရောင်များ ဖုံးလွှမ်းသွားတော့သည်။

“ဟာ . . . လုပ်ပါဦးဗျာ။ ဒါ ကျုပ် ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်လောက်

ကြီးစားပြီးမှ ရထားတဲ့ ဇနီးလေးပါဗျာ။ ဒီကလေးကလည်း ကျုပ် တော်
တော်ကြိုးစားပြီး . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အစ်ကိုကြီး၊ စိတ်အေးအေးထားပါဗျာ။ အားလုံး

တို့ ကူညီမှာပါ”

အမျိုးသားလုပ်သူက ထညည်းသဖြင့် ခေတ်သစ် ချောမော့တား
ထိုင်ရင်းပင် ကောင်မလေးဘက်လှည့်ကာ . . .

“မင်း ရေမြွှာပေါက်တယ်ဆိုတာ သေချာလို့လား”

“ကျွန်မ ရေမြွှာပေါက်တာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒီအစ်မကြီးပေါက်

“အေးပါ”

အရေးထဲ။

“ငါလည်း အဲဒါကို ပြောနေတာပဲ”

“သေချာတယ်။ ကျွန်မ သူနာပြုလုပ်ခဲ့ဖူးတယ်”

“ကဲ . . . ကောင်းပြီ၊ ကိုတက္ကစီရေ . . . မောင်းတော့ဗျို့။”

တက္ကစီသမားက ဂိယာထိုးရင်း လှည့်မေးသေးသည်။

“ဟိုဓားပြတွေနောက် အိတ်လိုက်မလှတော့ဘူးလား”

“ဒီမှာ အသက်လုဖို့ အရေးကြီးနေတယ်ဗျ။ အနီးဆုံးဆေးရုံ

ကိုသာ မြန်မြန်မောင်းဗျာ”

ကလေး၏အသက်သည် အရေးကြီးပါသည်။ ထိုကလေးသည် နောင်တစ်ချိန် အိုဘားမားလို မဖြစ်လာဘူးဟု မည်သူပြောနိုင်မည်နည်း။ အင်း . . . အိုစမာဘင်လာဒင်လို မဖြစ်လာဘူးဟုလည်း မပြောနိုင်ဘူး ပေါ့။

သံစုံမြည်သည့်ကားတစ်စီး လမ်းပေါ်မှာ ဒုန်းစိုင်းရွှေနေသည်ကို လူအများက သတိပြုမိကြမည်ထင်သည်။

ကားထဲတွင်တော့ . . .

ကောင်မလေးသာ အလုပ်ရှုပ်နေတော့သည်။ ဘာမှဟုတ်တိပတ်တိမလုပ်တတ်သော ဟိုအမျိုးသားနှင့် ခေတ်သစ်မှာတော့ ကောင်မလေးခိုင်းသမျှကိုသာ လုပ်ရန် နားစွင့်နေသည်။

“အမယ်လေး . . . အား . . .”

နာကျင်စွာ အော်ဟစ်နေသော အမျိုးသမီးကို ချွေးသုတ်ပေးရင်း . . .

“အစ်ကိုကြီး ရှင့်မိန်းမပါးစပ်ထဲ တစ်ခုခုထည့်ထားဦး”

“ဗျာ . . .”

အမျိုးသားကြီး ခပ်တွန့်တွန့် ‘ဗျာ’သွားသည်။

“မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ဘူး”

ကောင်မလေး ကမန်းလာတန်း စကားပြင်ပြောသည်။

“ရှင့်အမျိုးသမီး ညှစ်အားကောင်းအောင် ပါးစပ်ထဲ လက်ကိုင်

ပဝါဖြစ်ဖြစ် ထည့်ကိုက်ခိုင်းထားလို့ ပြောတာ”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့”

“ဟိုတစ်ယောက် . . .”

ဒီတစ်ခါ ခေတ်သစ်ကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှင်က အကျီချွတ်”

“ဗျာ . . .”

ခေတ်သစ်လည်း ကြက်သီးထွာ ‘ဗျာ’သွားရသည်။

ကောင်မလေးကလည်း စိတ်ရှုပ်စွာ ခေါင်းကုတ်ပြီး . . .

“ရှင့်အပေါ်အကျီကို ချွတ်ခိုင်းနေတာ အနီးလုပ်ဖို့။ အရေးထဲ

ရိုးရိုးကို မတွေးကြဘူး”

“ခင်ဗျားလေးကလည်း ခပ်ဆန်းဆန်းတွေ ပြောနေတာကို”

ခေတ်သစ် အပေါ်အကျီကို ချွတ်ပေးလိုက်သည်။ ကောင်မလေး

က အမျိုးသမီးအောက်တစ်နေရာတွင် အနီးအဖြစ်အသုံးပြုကာ အကျီကို ခင်းလိုက်သည်။

“ဟိုအစ်ကိုကြီး ရှင့်ဇနီးပခုံးတွေကို သေချာထိန်းထား။ ဒီပုံစံအတိုင်း မွေးလို့ကောင်းတယ်၊ ဟန်မပျက်စေနဲ့”

“ဟုတ် . . . ဟုတ် . . .”

အမျိုးသားက သူ့မိန်းမပခုံးတွေကို ချုပ်ကိုင်ထိန်းထားလိုက်သည်။

“ကိုတက္ကစီ . . .”

ဒီတစ်ခါ ကားသမားအလှည့်။

“ဗျာ . . . ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“အရင်ဆုံး ရှင့်ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို မီးသတ်လိုက်”

ပြာခွက်ထဲသို့ ထိုးခြေထည့်လိုက်ကာ . . .

“သတ်ပြီးပြီ”

“သတ်ပြီးရင် ရှင်တိမ်လွှာခိုခိုလွင်ကို တိုးလိုက်”

ပြာရီမှိုင်းကာ မိုးခို၊ ညိုညို၊ ညိုညို ဆိုသောနေရာမှာ အသံကို အဆုံးထိ တိုးလိုက်သည်။

“တိုးပြီးပြီ”

“တိုးပြီးရင် ကတ်ကြေးပေး”

“ဘာ . . . ကတ်ကြေး”

မောင်းနေရာမှ ခေါင်းလှည့်လာပြီး . . .

“ကတ်ကြေး ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကလေးက ရှင့်ကားပေါ်မှာ မွေးချင်မွေးမှာ။ အဲဒါကြောင့် ချက်ကြီးဖြစ်ရအောင်လို့”

သူ့ကိုက စုံစုံလင်လင် သံတော်ဦးတင်နေရသေးသည်။

“ဟာ . . . ကျုပ်ကားပေါ်မှာတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် မမွေးလိုက်ပါနဲ့”

ဗျာ။ ကျုပ်ကားက လူပျိုလေးရယ်”

“ဘာ . . . ”

“ဟင် . . . ”

ကိုတက္ကစီစကားကြောင့် သူတို့ အံ့ဩသံတွေ ထွက်သွားရသည်။ သူတို့နားမလည်မှန်း သိသဖြင့် ကိုတက္ကစီက . . .

“ကျုပ်ကားက ဘယ်ကား ‘အမ’ နဲ့မှ မတိုက်ရသေးလို့ ကားလူပျိုလေးလို့ ပြောရတာပါဗျာ”

ပိုပြီး နားမလည်သာ ဖြစ်လာရသည်။

“ကားက အထီးအမ ရှိသေးလို့လား”

“ရှိတာပေါ့ဗျာ။ ကားနံပါတ်တွေကို ပေါင်းကြည့်လိုက် စုံကိန်းဖြစ်နေရင် အဲဒီကားက အထီးပဲ။ မကိန်းဖြစ်နေရင် ကားက အမပဲ”

“ဪ . . . ဖြစ်ရမယ်”

ထိုပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ကိစ္စကြီးကို သူတို့ မှတ်သားလိုက်ရသေးသည်။ သို့ပေမဲ့ . . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင့်ကားပေါ်မှာပဲ မွေးဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။

ကတ်ကြေးသာ ပေးစမ်းပါရှင်”

“ကတ်ကြေးမရှိဘူးဗျာ။ ပလာယာပဲရှိတယ်”

“ရှင့်မိန်းမချက်ကြီးကျမှ ပလာယာနဲ့ဖြစ်။ ဟိုဟာမှာ ရှင်ရှာကြည့်လေ”

“အေး . . . အေးပါကွာ”

ခေတ်သစ် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကားသမားကိုမေးကာ ဝှတော့၊ တုတော့၊ ကျောက်လှည့်တွေထည့်သည့် သံပုံးကြီးထဲတွင် ကတ်ကြေးကို နှာသည်။ ကတ်ကြေးကိုရှာနေရင်းက ကောင်မလေးကိုလည်း လှမ်းအကဲ

ဧတိမိသည်။

ကောင်မလေးက ညှစ်မွေးနေသည့် အမျိုးသမီးကို အားပေးနေသည်။

ထိုသို့ ကောင်မလေး၏ လုပ်ရဲကိုင်ရဲပုံ၊ အရာရာကို သိမြင်နေအောင်ပုံတို့ကို သူ ဘယ်နေရာမှာ တွေ့ကြုံမိပါလိမ့်။ သူ ရင်းနှီးသလို ခံ

စားနေရသည်။

“ကိုဟာဂါ . . . ကတ်ကြေးရပြီလား”

“အေး . . . ရှာနေတယ်”

ကောင်မလေး လှမ်းမေးသံကြောင့် ခေတ်သစ် အတွေးပျက်သွားသည်။ ကတ်ကြေးရှာတွေ့ တော့ ထိုင်ခုံကိုကျော်ကာ နောက်ခန်းသို့ ပြန်

ထွက်ရသည်။

“အင်း . . . အီး . . . အွန်း . . . ”

“အစ်မ . . . အားတင်းထားနော်၊ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့။ အနားမှာ အိမ်ယောက်ျားလည်း ရှိတယ်။ ကျွန်မတို့လည်း ရှိတယ်”

အမျိုးသမီးက ညည်းသံငယ်ငယ်နှင့်အတူ . . .

“ကိုဆန်း . . . ကိုဆန်း . . .”

သူ့ယောက်ျားကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မြ . . . ကိုယ်ရှိတယ်လေ မြ”

“အင်း . . . ကိုဆန်း၊ ကျွန်မကို ပုံပြင်ပြောပြဦးလေ”

“ဟင် . . . ခြေ . . . အေး . . . အေး . . . ပြောပြမှာပေါ့”

အရေးထဲ ပုံပြင်ပြောခိုင်းနေသေးသည်ဟု ခေတ်သစ်နှင့်ကောင်
မလေးစိတ်ထဲ အရေးမပါသည့်ကိစ္စတစ်ခုလို ထင်လိုက်မိသည်။

သို့သော် အမျိုးသား (သို့) ကိုဆန်းဆိုသူ၏ မျက်နှာမှာတော့
လေးနက်မှုတစ်ခုနှင့် တည်ငြိမ်သွား၏။

“ပုံပြင်အသစ်ပြောပြနော် . . . ကိုဆန်း။ ကျွန်မ မကြားဖူးတဲ့
ပုံပြင်အသစ်ကို ပြောပြ”

“အေး . . . အေးပါ . . . မြရယ်”

ခေတ်သစ်နှင့်ကောင်မလေးမှာ နားမလည်ဖြစ်နေကြရသည်။
သည်လိုအခြေအနေမှာ ပုံပြင်ပြောသည့်ကိစ္စကို သူတို့ ဘာကြောင့် အရေး
တကြီး ပြောနေရသနည်း။

သူတို့အချင်းချင်းတော့ ဘာကြောင့် ဒီလိုစကားတွေပြောနေရ
သည်ကို နားလည်လိမ့်မည်။ ခေတ်သစ်က သိချင်စိတ်ကို ထိန်းမထား
နိုင်တော့ဘဲ . . .

“ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ”

ကောင်မလေးကလည်း သိချင်စွာ မျက်လုံးလေးဝင့်ဝင့်နှင့် နား
စွင့်လာသည်။

ထိုမှ ကိုဆန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်မှုတ်ချ၍ ရှင်းပြလာသည်။

“ကလေးမွေးခါနီးဆဲဆဲမှာ အဲဒီမိခင်လောင်းကို သိချင်းဆိုပြ
ရင် မွေးလာတဲ့ကလေးက ယဉ်ကျေးလိမ္မာတယ်တဲ့”

“”

“အဲဒီမွေးခါနီးဆဲဆဲမှာပဲ ကခုန်ပြရင် မွေးလာတဲ့ကလေးဟာ
ကျန်းမာပြီး အာဏာရာထူးရှိတဲ့သူ ဖြစ်လာတယ်တဲ့။ အဲဒီမွေးခါနီးဆဲဆဲ
မှာပဲ မိခင်လောင်းကို ကဗျာရွတ်ပြရင် မွေးလာတဲ့ကလေးဟာ ဉာဏ်
ကောင်းပြီး ပညာထက်မြက်တယ်တဲ့”

“”

ကိုဆန်းက ဆက်မပြောဘဲ ရပ်နေသည်။

“အင်း . . . အီး . . . ကိုဆန်း ပုံပြင်ပြောပြလို့။ အား . . .”

အမျိုးသမီးမှာ နာကျင်စွာ ကော့တက်လာသည်နှင့် ဝိုင်းထိန်း
လိုက်ရသေးသည်။

ကိုဆန်းက ဝမ်းနည်းရင်နာသောအသံနှင့် . . .

“မွေးလာတဲ့ကလေးကို ငါတို့လို အကျည်းမတန်စေချင်ဘူး
ဘွား။ အဲဒါကြောင့် ပုံပြင်ပြောပြခိုင်းနေတာပါ။ မွေးခါနီးဆဲဆဲ မိခင်
လောင်းကို ပုံပြင်ပြောပြရင် မွေးလာတဲ့ကလေးက ချောမောလှပတယ်
တဲ့။ အခု ငါ့မိန်းမဟာ သူမွေးလာမယ့်ကလေးလေးကို ငါတို့လို အရပ်
ဇာတိစေချင်လို့ ဒီလိုအစွဲအလမ်းတွေကို ယုံကြည်နေရတာပဲကွာ . . .
ဟင်း . . .”

ကိုဆန်း၏ တစ်ဖက်ကျဉ်းနေသော မျက်လုံးထဲမှ မျက်ရည်
များမှာ လှုပ်ခါပြုစီးကျလာတော့သည်။

ခေတ်သစ်တို့ စိတ်မကောင်းကြ။ ရင်ထဲ အိုမင်းစွာလောင်ကျွမ်း
နေမိကြသည်။ မိဘဟူသည့်စကားလုံးကိုလည်း မည်သူမျှမရေးပြဘဲ
ပြင်ယောင်လာမိသည်။ ဘုရင်မဟုတ်သည့်မိဘတွေမှာလည်း ဘုရင့်သား၊
ဘုရင့်သမီးလေးတွေ ရှိကြပေလိမ့်မည်။

“အား . . . ကိုဆန်း၊ ပုံပြင်ပြောပြတော့လို့။ အင်း . . .”

အမျိုးသမီး၏ ညည်းသံထဲမှာ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်အား ဆာလောင်စွာ
ထိုးဝါ ရှိနေသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ရှိပါတယ်”

ထိုခေတ်သစ်၏စကားကြောင့် ကိုဆန်းကော ကောင်မလေးက ပါ ကြည့်လာသည်။ အားလုံးကို ခွင့်တောင်းသည့်အနေနှင့် ခေတ်သစ်က ပြန်ကြည့်သည်။

ထို့နောက် ငြိမ်သက်သောအသံနှင့် သူ ပုံပြင်ကို စလိုက်သည်။

“တစ်ခါတုန်းက လင်မယားနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဘဝကို အေးအေးချမ်းချမ်းဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက်ပေါ့။ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်မှ မိန်းမမှာ ကိုယ်ဝန်ရလာလို့ သူတို့ပျော်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်း ကလေးမွေးလာချိန်မှာတော့ ကလေးလေးဟာ လက်တစ်ဖက် တိုနေတယ်။ မိန်းမလုပ်သူကလည်း ကလေးမွေးပြီးပြီးချင်းပဲ ဆုံးပါးသွားပါတယ်”

“ဟာ . . . မင်းကွာ . . .”

“အိုး . . . ရှင်ကလည်း”

ကိုဆန်းက ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားသလို ကောင်မလေးကလည်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားသည်။ နိမိတ်ယုတ်သည့်ပုံပြင်ကိုမှ ပြောလာသည့် ခေတ်သစ်ကိုလည်း နားမလည်သလိုကြည့်မိသည်။ ခေတ်သစ်က ငြိမ်သက်သောအသံဖြင့်သာ ဆက်ပြီး . . .

“ကလေးလေးက လက်တိုနေတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က လှောင်ပြောင်ရှုတ်ချကြတာပေါ့။ အဖေလုပ်သူကလည်း ရှက်တာပေါ့။ ကလေးကို ဝတ္တရားအရ ကျွေးမွေးနေရပေမယ့် သူဟာ အမြဲအပြစ်မြင်နေမိတယ်။ ကလေးအပေါ် ဘယ်တော့မှ အမြင်မကြည်ခဲ့ဘူး။

သူက ကားဘော်ဒီတွေကို ပြင်ဆင်ဆေးမှုတ်ပေးတဲ့ လုပ်ငန်းလုပ်တယ်။ တစ်နေ့ သူဟာ အဲဒီလို ကားဘော်ဒီသံပြားတွေကို ထုရိုက်ပြီး အလုပ်ရှုပ်နေတုန်း သူ့သားလေးရောက်လာတယ်။ သူ့သားလေးဟာ လက်တိုလေးနဲ့ တရွေ့ရွေ့လာပြီး သူ့အနားမှာ ဆော့ကစားတယ်”

ပုံပြင်ထဲမှာ စိတ်တွေရောက်နေကြပြီး အသံတွေငြိမ်တိတ်နေကြသည်။ ခေတ်သစ်က ဆက်ပြီး . . .

“ကလေးလေးဟာ သူ့လက်တိုလေးနဲ့ သံချောင်းလေးတစ်ချောင်းကိုယူပြီး ကားဘော်ဒီပြားလေးပေါ်မှာ ဟိုခြစ်ဒီခြစ်လုပ်ပြီး ကစားနေတယ်။ ဒါကို အဖေကမြင်တော့ . . .

“ဟေ့ကောင် ဒီနားလာမဆော့နဲ့၊ သွား . . .”

လို့ အော်လိုက်တယ်။ ကလေးလေးက လှည့်ပြီး ပြုံးပြတယ်။ အဖေလုပ်သူက ခဏလောက်စောင့်ကြည့်ပြီးတော့ ထပ်အော်ပြောတယ်။

“ဟေ့ကောင် . . . မင်းပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

လို့ပေါ့။ ကလေးလေးက ခုနကလိုပဲ နွေးနွေးထွေးထွေးလေးလှည့်ပြုံးပြတယ်။ အဖေလုပ်သူက စိတ်အရမ်းတိုလာပြီး ကလေးလေးကို ဆွဲရမ်းတွန်းထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီလို တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်တော့ . . .”

“ . . . ”

“အဲဒီလို တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်တော့မှ ကလေးလေး သံချောင်းနဲ့ ခြစ်ထားတဲ့အရာတွေကို သူ့သွားမြင်မိတော့တယ်။ အဲဒါက ‘ဖေဖေကို ချစ်တယ်’ လို့ စာလုံးပေါင်းထားတာပဲလေ”

“ . . . ”

“သူ ချက်ချင်းပဲ မလှမ်းမကမ်းမှာလဲနေတဲ့ သူ့သားလေးကို ခြစ်ဆွဲထုလိုက်တော့ ကလေးလေးက မလှုပ်မယှက်ဖြစ်နေခဲ့ပြီလေ။ ခေါင်းနဲ့ ကျောက်တုံးတစ်ခုနဲ့ ဆောင့်မိပြီး ကလေးလေး ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ပြီပေါ့”

“ . . . ”

ကိုဆန်း ငြိမ်သက်လျက် ခေါင်းမော့ထားသည်။ ကားသမားကလည်း တိတ်ဆိတ်စွာ သက်ပြင်းချသည်။ ကောင်မလေးကတော့ သူ့လိုမျိုး ဝှက်စွာထူးခြားသည့် မျက်လုံးတစ်စုံနှင့် စူးကြည့်နေသည်။ ခေတ်သစ်က ကိုဆန်း၏ပခုံးကိုဖျစ်ကာ . . .

“မွေးလာတဲ့ကလေး ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒါ ကိုယ့်သားသမီးလိုတော့
လက်ခံပြီး မေတ္တာထားရမှာပေါ့။ ဘာမှတွေးပူစိုးရိမ်မနေပါနဲ့။ ခင်ဗျား
တို့ကလေးက ချောမောလှပမှာပါ”

ကိုဆန်း မျက်ရည်လည်လျက် ပြုံးသည်။ ခေါင်းလည်း တဆတ်
ဆတ်ညီတံသည်။ ထိုစဉ် . . .

အမျိုးသမီးထံမှ ထွက်လာသောညည်းသံ ဒီတစ်ခါ တော်တော်
ကျယ်လာသည်။

“အား . . .”

အားလုံး ရင်ထိတ်သွားကြသည်။ ကားကလည်း ရပ်သွားသည်။
ခြေမကိုင်မီ၊ လက်မကိုင်မီ ဇောချွေးတွေစို့လာကြသည်။ ကိုဆန်း
အင်္ဂုလိမာလသုတ်ကို ကတုန်ကယင် ရွတ်လာသည်။ ခေတ်သစ် ကတ်
ကြေးကိုကိုင်လျက် ကောင်မလေးမျက်နှာကိုတစ်လှည့်၊ အမျိုးသမီးမျက်နှာ
ကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေသည်။

ထိုအခြေအနေအတိုင်း အနည်းငယ်ကြာသောအခါတွင်တော့

“အား”

အမျိုးသမီး၏ အော်သံက ရှည်လျားသွားခဲ့ပြီ။

“မွေးပြီ . . . မွေးပြီရှင့်။ ရှင့်အမျိုးသမီး မွေးပြီ”

“ယောက်ျားလေးပဲ”

“ခြေတွေလက်တွေစုံသလား ကြည့်ပါဦး”

ကောင်မလေးက ချက်ကြိုးကို သပ်ရပ်စွာဖြတ်ကာ ဗိုက်မှာကပ်
နေသည့်ချက်ကြိုးကို ကြိုးတစ်ခုနှင့် ခေတ္တချည်ထုံးထားလိုက်သည်။
ကလေးကို အနီးနှင့်(ခေတ်သစ်အင်္ကျီနှင့်) ထုတ်ကာ ချီမြှောက်ကြည့်လိုက်
သည်။

ကလေးက ကျောရိုက်စရာမလိုဘဲ ‘ဗြဲ’ခနဲ ထငိုသဖြင့် အား
လုံး စိတ်ပူပင်မှုတစ်စ လျော့သွားရသည်။

ကလေး၏ ခြေချောင်းလေးတွေ၊ လက်ချောင်းလေးတွေကို ချေ
တွက်ကြည့်သည်။ ကလေး၏ မျက်လုံး၊ နှာခေါင်း၊ နှုတ်ခမ်း၊ နားရွက်
သည်များကို ကြည့်ကြသည်။

ကလေးသည် ကိုဆန်းလိုလည်း မျက်လုံးတစ်ဖက်မကျည်း၊ အမျိုး
သမီးကဲ့သို့လည်း နှုတ်ခမ်းရွဲ့မနေပါချေ။

“ဟေး . . . ဒါ . . . ဒါ ငါ့သားလေးကွ။ ဟေး . . .”

ကိုဆန်းက ပျော်ရွှင်စွာ သူ့အမျိုးသမီးကို ငုံ့ကြည့်သည်။ အမျိုး
သမီးကလည်း မျက်ရည်တွေစီးကျလျက် သဲ့သဲ့လေး ပြန်ပြုံးကြည့်နေ
သည်။

ခေတ်သစ်နှင့် ကောင်မလေးလည်း အကြည့်ဆုံကာ ပြုံးမိသည်။
သူတို့ရင်ထဲ ပီတိများဖြင့် လှိုက်ဖိုနေကြသည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ကျုပ်ကားပေါ်မှာ မင်္ဂလာအရှိဆုံးနေ
ဖို့ . . . ရှေ့ . . .”

ကိုတက္ကစီကလည်း ထပျော်သည်။ သူလည်း အတိုင်းမသိကြည်
နူးနေရပြီပေါ့။

“ကဲ . . . ကဲ . . . ဆေးရုံကိုသာ မောင်းပါတော့ရှင်”

လမ်းပေါ်တွင်ပြေးလွှားနေသော တက္ကစီတစ်စီးပေါ်မှာ မင်္ဂလာ
နို့သော ကလေးငိုသံကို ကြားနိုင်ကြပါစေ။

ဆေးရုံထဲတွင် အရှိန်ပြင်းစွာဝင်လာသောကားကြောင့် အများ

အရေးပေါ်လူနာဟု တန်းခန့်မှန်းမိကြသည်။

ဆရာဝန်နှင့် သူနာပြုဆရာမတွေ ပြေးလာကြသည်။ လူနာတင်
ကုန်တွေလည်း တွန်းလာကြသည်။ ကားပေါ်ကဆင်းလာသော လူတစ်

ယောက်ထဲမှ ချက်ကြိုးတန်းလန်းနှင့် ကလေးလေးကိုမြင်တော့ ဆရာဝန်
တွေ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ကားပေါ်မှာ မွေးခဲ့တာ”

ဟုပြောတော့ အားလုံး လက်ဖျားခါကုန်သည်။

အမျိုးသမီးကို လူနာတင်ယာဉ်ပေါ် တင်ကြသည်။

ကိုဆန်းက ခေတ်သစ်နှင့်ကောင်မလေးကို မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့် ကျေးဇူးတင်စကားတွေ အထပ်ထပ်ပြောနေရှာသည်။

“ကျေးဇူးပဲ . . . ညီလေးနဲ့ ညီမလေးရာ။ တဒဂ်အတွင်းကူညီ ခဲ့တဲ့ မင်းတို့ကျေးဇူးက . . . ဟို . . . ဟိုတောင်ကြီးလောက် မကပါဘူး တွာ”

မြင်းမိုရ်တောင်ကို အမည်မမှန်ပုံပေါ်သည်။

ခေတ်သစ်တို့လည်း ပြောမပြတ်တတ်သည့်ပီတိမျိုးဖြင့် ပျော်နေ ရပါသည်။

“ကဲ . . . အစ်မနောက်ကို လိုက်သွားပြီး အားပေးပါ . . . အစ်ကိုရာ”

“အေး . . . အေး . . . သွားတော့မယ်နော်။ မင်းတို့နှစ်ယောက် အလှည့်ကျရင်လည်း အစ်ကို ကြုံတဲ့နေရာမှာ ပြန်မွေးပေးပါ့မယ်ကွာ”

“ရှင် . . . ”

“ဗျာ . . . ”

ပြောပြီး ဟိုလူက ထွက်သွားပြီ။

ခေတ်သစ် ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်မလေးခမျာ မျက်နှာကိုရဲ့ လို့။

ကားနောက်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ရင်း သူတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ် ယောက် စကားမပြောမိကြ။ ခုနက အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်တွေးကာ စဉ်းစားနေမိသည်။ အိပ်မက်လိုလို၊ စွန့်စားခန်းတစ်ခုလိုလို။ ပြီးတော့ ကိုးယ့် ထုပ်ရုပ်ကိုယ် တစ်ပါးသူအကျိုးကို ဆောင်ရွက်ခဲ့နိုင်မှုအတွက် စိတ်မှာ နူးမြေ့ကျေနပ်နေမိသည်။

ခဏကြာတော့ ကောင်မလေးက ငြိမ်နေရာက ခေတ်သစ်ကို နှုတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လာသည်။

“ဘာလဲဗျ . . . ”

ခေတ်သစ် လန့်သွားသည်။

“ဖြည်းဖြည်းကြည့်လည်း ဒီရုပ်ပုံမြင်ရမှာပါ”

“ရှင်ကို မေးစရာရှိလို့။ ခုနကပုံပြင်ကို ကျွန်မ ကြားဖူးသလို . . . ဗုဒ္ဓေါ . . . ”

ကျောင်းခနဲ ကားက ထိုးရပ်သွားသောကြောင့် ကောင်မလေး ခြောက်စစကား ရပ်သွားပြီး ထ၊ယောင်မိခြင်းဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်မြို့၏ အကောင်းဆုံးတက္ကစီသမား၏ ကားက ဘာဖြစ် ခြင်းလဲမသိ။

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ ခင်ဗျားကားက”

“မသိဘူးဗျ . . . ဆင်းမေးကြည့်ရမှာပဲ”

ကိုတက္ကစီက ကားရှေ့ဖုံးကို သွားဆင်းဖွင့်သည်။ ခေတ်သစ်
က ကောင်မလေးကို တိုင်ပင်ကြည့်တော့ ကောင်မလေးက စိတ်ပျက်
ပျက်ပြုံး၍ ပခုံးတွန့်ပြသည်။

“ကျွန်မလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘူး။ ကျွန်မတို့အိတ်တွေ
လည်း ဒီအတိုင်း စမ်းတဝါးဝါး နောက်ကလိုက်ရုံနဲ့ ပြန်မရလောက်တော့
ဘူး”

“ဟူး . . . မြန်မာပြည်ရောက်ရောက်ချင်းနေ့ပဲ ကြုံခဲ့ဖြစ်ခဲ့တာ
တွေနဲ့ လာတွေ့နေရတယ်”

ကိုတက္ကစီက လှမ်းပြောသည်။

“ကျုပ်ကားက သူ့ပေါ်မှာ ကလေးတက်မွေးလို့ ရှက်သွားတာ
နေမှာဗျ”

“လာပြန်ပြီ . . . ခင်ဗျားက။ ကားက ရှက်မလားဗျ”

“ဟာ . . . ကားကလည်း ရှက်တတ်တာပေါ့ဗျ။ ဘာဖြစ်မှန်း
ရောဂါစမ်းသပ်မရဘဲ ကားက မောင်းမရတော့ရင် အဲဒါကို ကားရှက်
တာလို့ခေါ်တယ်။ အခု ကျုပ်ကားလည်း ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး။ အင်း-
ဟိုမှာ နောက်ဘီးလည်း ပေါက်တာလား၊ လေလျော့နေတာလား မသိ
ဘူး။ လဲရဦးမယ်”

ကောင်မလေးက ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ အရင်ဆင်းလိုက်ပြီး -

“ကဲ . . . ကိုတက္ကစီ၊ ကျွန်မတို့ကို အခုလို စေတနာအပြည့်နဲ့
လိုက်ကူညီပေးတာ ကျေးဇူးပါပဲ။ အခု ကျွန်မကို ဘတ်စ်ကားခ ငွေလေး
ငါးရာ ထပ်ချေးပါဦး။ ဘတ်စ်ကားနဲ့ပဲ အိမ်ပြန်တော့မယ်။ ကျွန်မတို့
လခလိုက်ရတဲ့ အိတ်တွေ၊ သေတ္တာတွေလည်း နောက်မှ ရဲတိုင်ပြီး လိုက်
တော့မယ်။ ရလည်း ကံ၊ မရလည်း ခံလိုက်တော့မယ်”

ကိုတက္ကစီက သဘောကောင်းစွာပင် ညနေခွက်ပုန်းဖိုးထဲက
ငါးရာ ထုတ်ချေးလိုက်ပါသည်။ ကောင်မလေးသွားမှာဆိုရင်တော့ ခေတ်
သစ်လည်း မနေခဲ့ချင်တော့။

ချက်ချင်းပဲ ကားပေါ်ကဆင်းကာ . . .

“ကိုတက္ကစီ ကျွန်တော့်ကိုလည်း . . .”

“သိတယ် . . . မပြောနဲ့။ ပေးမယ်”

ခေတ်သစ်ကိုလည်း ငါးရာတန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက်ပါ
သည်။

ခေတ်သစ် ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်နေပြီဖြစ်သည့် ကောင်မလေး
နောက်ကို ပြေးလိုက်ကာ ဘေးချင်းယှဉ်လိုက်သည်။

ကောင်မလေးက နံဘေးရောက်လာသည့်သူ့ကို မော့တစ်ဝက်၊
တူညီတစ်ဝက်ကြည့်သည်။

“ဘာလိုက်လုပ်တာလဲ”

သူတို့လျှောက်နေသည့်လမ်းကလေးက ဆိတ်ငြိမ်၍လူရှင်းနေ
သည်။

“မင်းလိုပဲ ငါလည်း အိမ်ပြန်မလို့ပေါ့။ မင်းအနားက လိုက်
လျှောက်လို့ အသားပွဲမပါသွားပါဘူးကွာ။ ကပ်စေးမနည်းပါနဲ့။”

“လမ်းချင်းတူမှာကျလို့”

ဟု တီးတီးလေးပြောကာ မျက်စောင်းထိုးလေသည်။ ထိုမျက်
စောင်းလေးထိုးတာကိုခံရင်း ခေတ်သစ်ရင်ထဲ တစ်မျိုးလေးခုန်မိသည်။

“ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာရင်း . . .

“ဟိုရှေ့လမ်းမပေါ်ရောက်ရင် ရှင် ကိုယ့်လမ်းကိုသွားတော့”
မူန်ပျူလှမ်းမြင်ရတဲ့ ဟိုးလမ်းမကိုညွှန်ပြရင်း ကောင်မလေး

ပြောတာပါ။

“အဲဒါကို ‘လမ်းမ’လို့မခေါ်ဘူး။ ‘လမ်းထီး’ လို့ခေါ်တယ် . . .
ကောင်မလေးရဲ့”

“ဘာရယ် . . .”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . လှမ်းကြည့်လိုက်ပါလား။ လမ်းရဲ့ ယလက်
စွန်းပေါ်မှာ ရောင်စုံထီးကြီးတွေနဲ့ ပြည့်နေတယ်လေ။ အဲဒါ ‘လမ်း

ထီး’ လို့ ခေါ်ရမှာပေါ့”

ကောင်မလေး ခေါင်းလေးသွဲ့သွဲ့ယမ်းပြီး ရယ်ရှာသည်။ ပြီး

မှ . . .

“ရှင်လည်း ဟိုတက္ကစီသမားနဲ့ပေါင်းပြီး အရည်မရ၊ အဖတ်မရ ပေါက်တတ်ကရတွေ တော်တော်ပြောတတ်နေပြီပဲ”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . မင်းနဲ့ပေါင်းပြီး ကလေးလည်း မွေးတတ်နေပါပြီကွ”

“ဘာရှင့် . . . ”

“အဲ . . . ”

ခေတ်သစ် ကိုယ့်စကားကို ပြန်ခေါက်သိမ်းပြီး ဆင်ခြင်လိုက်ရသေးသည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ . . . မင်းနဲ့ပေါင်းပြီး တခြားသူတွေကို ကလေးမွေးပေးတတ်ပြီလို့ ပြောတာပါ”

“ဟင်း . . . အခြောက်မကို ငမ်းတဲ့လူကများ”

“အာ . . . ”

ခေတ်သစ် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားတော့ ကောင်မလေးက ခေါင်းမော့ရယ်ပြန်သည်။ ညနေသည် ပကတိလေညင်းနှင့် ဖြန့်ခင်းသာယာနေသည်။ အနက်ရောင်ကားတစ်စီးသာ ဝင်မလာရင်ပေါ့။

“ဟင် . . . ”

သူတို့ ရှေ့ကိုကြည့်မိစဉ်မှာတော့ တစ်ဟုန်ထိုး တိုးဝင်လာသော ကားတစ်စီးကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

ကားက အနက်ရောင်။ နံပါတ်က (. . . /၅ . . . ၃)။

သူတို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ရပ်ငေးနေမိစဉ်မှာပဲ ကားက သူတို့နံဘေးသို့ အရှိန်ဖြင့် ထိုးရပ်လာခဲ့ပြီ။

‘ဒုန်း’ခနဲ ကားတံခါးတွေကို ကြမ်းကြမ်းဆောင့်ပိတ်ကာ ကားပေါ်မှ လူငါးယောက်ဆင်းလာသည်။

ငါးယောက်စလုံး ကိုယ့်အသိတွေမဟုတ်မှန်း ခေတ်သစ်နှင့်

ကောင်မလေး သိလိုက်သည်။ ကိုယ့်အသိထဲမှာ ဒီလောက်ရုပ်ဆိုးတာတွေမရှိ။

မျက်မှန်အမည်းဝိုင်းကြီးတပ်ထားသည့် လူကြီးက ပြုံးရာကနေ တဟားဟား ထ၊ရယ်လာပြီး . . .

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ပြန်မတွေ့ရတော့ဘူး မှတ်နေတာ။ ရာသီဥတုက ငါ့ဘက်ပါသား”

ရာသီဥတုတွေကော မိုးကြိုးလျှပ်ကြောင်းတွေကော ပါသွားသင့်သည်။ ခေတ်သစ်နှင့်ကောင်မလေး ပခုံးချင်းထိအောင် တိုးကပ်နေမိကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“တစ်ခုခုလုပ်ချင်လို့တော့ သေချာတာပေါ့ကွာ။ ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ”

မျက်မှန်အမည်းဝိုင်းကြီးနှင့်လူက ရယ်တော့ သူ့နောက်လိုက်တွေကပါ လိုက်ရယ်ကြသည်။ ရယ်စရာလည်း မပါဘဲနှင့်။

“ကဲ . . . ဖမ်းကြစမ်းကွာ”

ယှဉ်ဖိုက်လျှင် မနိုင်မှန်းသိပေမယ့် ခေတ်သစ်က ရုန်းကန်ကြည့်မိသေးသည်။ ကောင်မလေးက တည်ငြိမ်စွာပင် . . .

“အင်အားတွေမဖြုန်းပါနဲ့ အေးဆေးပေါ့”

ဟုပြောမှ ခေတ်သစ် ရုန်းလက်စလက်တွေကို ချလိုက်သည်။ နောက် သူတို့ချုပ်နှောင်ရာကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သွားရတော့သည်။

“ကဲ . . . ကောင်မလေး၊ မေးနေတာကို မှန်မှန်နဲ့ မြန်မြန်ဖြေ
စမ်း”

နှေးနှေးနဲ့ မှားမှားလည်း မဖြေပါ။

ဘာမှကို အရေးလုပ်၍ ပြန်မပြောပါ။

ဆရာကြီးက သူ့စကားကို အရေးမလုပ်သော ကောင်မလေး
ထို ကြည့်ကာ နည်းနည်းမက ဖြိုမိသည်။

ငါ့မျှမ်းက အနီရောင်သေတ္တာ၏ လျှို့ဝှက်ကုတ်နံပါတ်များကို
လျှောက်လှည့်ကြည့်နေသည်။ မတော်တဆပွင့်သွားမလားဟူသည့် မျှော်
လင့်ချက်နှင့်။

“ကောင်မလေး . . . မေးနေတာကို ဖြေရင်ကောင်းမယ်။ ငါတို့
ထ လူဆိုးခားပြတွေ့ဆိုပေမယ့် တစ်ဖက်သားကို အလွယ်တကူ ရက်ရက်
စက်စက် မဆက်ဆံတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လိုတာမရရင်တော့ ဟင်း . . .
ငါတို့ကို ဆိုးတယ်မပြောနဲ့။”

ကောင်မလေးက အေးအေးဆေးဆေး အမူအရာနှင့်ပင် မြိမ်း
ခြောက်မှုကို လားလားမှ မကြောက်သည့်နယ်။

ခေတ်သစ်ကလည်း . . .

“ခင်ဗျားတို့ သတ်ရင်သတ်ပစ်လိုက်။ ကျုပ်တို့က ဘယ်တော့
မှ ခင်ဗျားတို့လက်အောက်မှာ ဒူးထောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ထို့ . . .”

ဟု ဌာန်နဲ့ဟန်နဲ့ လုံးဝမပြောပါချေ။ နှုတ်ပိတ်၍သာ နေနေပါ
သည်။ ကောင်မလေး ဘယ်လိုလှုပ်ရှားမလဲဟူ၍ အခြေအနေကို အကဲ
ခတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကောင်မလေးတွင် အကြံအစည်ဝန်ခံရရှိမည်ဟု
ထည်း သူထင်နေသည်။

“ရှင်တို့ကို ပြောရဦးမယ်”

“အေး . . . ပြော၊ လျှို့ဝှက်နံပါတ်လား”

ကောင်မလေးက လူဆိုးတွေကိုကြည့်ပြီး သဘောကျစွာ တစ်
ချက်ရယ်သေးသည်။

(၇)

“ဝင် . . . အထဲကိုဝင်”

သူတို့နှစ်ယောက် မဝင်ချင်ဝင်ချင်နှင့် ဝင်လိုက်ရသည်။ လူဆိုး

ငါးယောက်ကလည်း လိုက်ဝင်လာပြီး တံခါးပိတ်လိုက်သည်။

“အလယ်ကတိုင်မှာ နှစ်ယောက်စလုံးကို ကျောချင်းကပ်ပြီး

လက်ပြန်ကြိုးတုပ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာကြီး”

ကုလားချိုင်းမွေးကေနှင့် ကျွဲကြီးဆိုသည့် လူဆိုးရယ်၊ တခြား
တစ်ယောက်ရယ်က သူတို့ကိုချုပ်ကိုင်ကာ အခန်းအလယ်မှတိုင်မှာ ထိုင်
ခိုင်းလိုက်သည်။

ခေတ်သစ်က တစ်ခန်းလုံးကို ဝေကြည့် အကဲခတ်နေလိုက်
သည်။ ကားဂိုဒေါင်အဟောင်းကြီးဖြစ်မည်။ ကားအစိတ်အပိုင်း သံတို့
သံစတွေနှင့်။ အခန်းထောင့်မှာ ဆီပေပါပုံးအဟောင်းကြီးကိုလည်း တွေ့
ရသည်။ အထဲမှာ ဓာတ်ဆီတွေဘာတွေ ရှိမရှိတော့မသိ။

ကောင်မလေးက သူတို့ကို လက်ပြန်ကြိုးတုပ်နေသော လူဆိုး
တို့ အကဲခတ်နေသည်။ ကြိုးချည်နေပုံကိုလည်း သေချာကြည့်နေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဘဏ်တွေကို ဓားပြတိုက်တဲ့အမှုတွေကို မှတ်တမ်းလုပ်ထားတာရှိတယ်။ အဲဒါလေးကို ပြောပြမလို့ပါ။ ဘဏ်ဓားပြ ဗုဒ္ဓအများစုမှာ တိုက်ကြခိုက်ကြပြီဟေ့ဆိုရင် အမြဲတမ်း ဘဏ်ဓားပြတွေကပဲ အများဆုံး သေသေတတ်ကြတယ်တဲ့”

ဆရာကြီးလုပ်သူက မတုန်လှုပ်သည့်အသံနှင့် . . .

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ရှင်တို့မှတ်သားထားရအောင်လို့ပါ။ အခုလည်း ကျွန်မတို့နဲ့တိုက်ခိုက်ရင် ရှင်တို့ဘက်က အသေအပျောက်များနေဦးမယ်”

ကောင်မလေးက သူကြိုးတုပ်ခံထားရသည်ကို မေ့နေသယောင် လူဆိုးတွေကို ပြန်ခြိမ်းခြောက်လိုက်သေးသည်။

လူဆိုးများမှာလည်း ကောင်မလေးစကားကြောင့် တွေတွေဝေခေနှင့် အူကြောင်ကြောင်အတွေးတွေ ဝင်ကုန်ကြသေးသည်။

သူမက လေသံအေးအေးနှင့်ပင် ဆက်ပြီး . . .

“ဪ . . . အဆိုးဝါးဆုံး စမ်းသပ်မှုတွေအကြောင်း ပြောပြရဦးမယ်။ အဆိပ်ရှိတဲ့ရေထဲမှာ အချိန်အကြာကြီး စိမ့်ခိုင်းထားတာမျိုးတွေ၊ နောက်ပြီး ဆင်တွေကို သင်းကွပ်ခိုင်းတာတွေ၊ အမှိုက်ပုံထဲမှာ တစ်ကိုယ်လုံးမြှုပ်ပြီး နေခိုင်းတာတွေ၊ အင်း . . . ဆွဲငင်အားနဲ့ပတ်သက်ပြီး စမ်းသပ်ထားတာ ရှိသေးတယ်။ (၂၁)ရက်လုံးလုံး လူကိုဇောက်ထိုးဆွဲထားတာလေ။ နောက်ပြီး ရှိသေးတယ်။ သေပြီးသားလူတွေထဲက ရွစ်တက်ထွက်လာတဲ့ ပိုးတွေလောက်တွေကို ကိုင်တွယ်ပြီး စမ်းသပ်တာတွေ၊ ပြီးတော့ ဝေလငါးရဲ့မစင်ကို . . .”

“တော်တော့ . . . တော်တော့ . . . ”

နားထောင်ရတာကို တော်တော်တံတွေးပွလာသည်။

ပုလင်းပြားကို ခိုးမော့နေသည့် ဗလကြီးတောင် အရက်က မျိုမကျတော့ဘဲ ‘ထို့’ခနဲ ထွေးထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ခေတ်သစ်လည်း ‘ဒီကောင်မလေး ဘာတွေလျှောက်ပြောနေပါလိမ့်’ဟု တွေးမိသည်။

ကောင်မလေးက တဟစ်ဟစ်နှင့် ခပ်အစ်အစ်ရယ်တော့ ဆရာကြီး ဒေါပွလာတော့သည်။

“တော်တော့ . . . ဘာမှအပိုတွေ ပြောမနေနဲ့တော့”

“အပိုတွေမဟုတ်ဘူးရှင်။ ရှင်တို့အတွက် လိုအပ်လို့ပြောနေတာ။ ရှင်တို့လို ဓားပြမှုကျူးလွန်ပြီး ဖမ်းမိတဲ့သူတွေကို အဲဒီလိုစမ်းသပ်တဲ့နေရာတွေမှာ အသုံးချတာရှင်”

လူဆိုးတွေစိတ်ထဲ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် ငြိမ်သွားကြပြန်သည်။ အဆိုးဝါးဆုံး စမ်းသပ်မှုတွေထဲ ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ်မြင်ယောင်ပြီး ကြည့်မိကြမည်ပင်။

“ဒါ အနောက်နိုင်ငံတွေမှာပဲ စမ်းသပ်တာပါ။ ကျုပ်တို့နိုင်ငံမှာတော့ ဒါမျိုး မရှိလောက်သေးပါဘူး။ ဖမ်းမိရင် ထောင်ပဲကျလောက်မှာပါ”

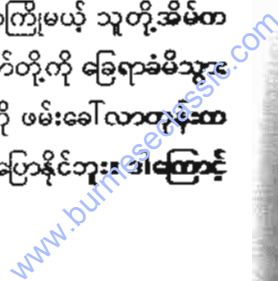
အူကြောင်ကြောင် လူဆိုးတစ်ယောက်က ထပြောတာပါ။

ဆရာကြီးက အဲဒီလူဆိုးကို နားရင်းပြေးရိုက်ပြီး . . .

“ဖို့ . . . ထို့ . . . ဘာမှ ဖမ်းမမိဘူး။ ဘာမှ ထောင်မကျဘူး။ ထဲ . . . ကောင်မလေး မင်းအပိုတွေပြောတာ သိပ်များနေပြီ။ လျှို့ဝှက်နံပါတ်ပြောတော့”

ကောင်မလေးက အေးအေးလူလူအထာနှင့် စင်းထားသည့်ခြေထောက်လေးကိုပင် လှုပ်နေသေးသည်။

“ဆရာကြီး . . . သူတို့ကို လေဆိပ်လာကြိုမယ့် သူတို့အိမ်ထဲ လူတွေက မတွေ့လို့လိုက်ရှာစုံစမ်းရင်း ကျွန်တော်တို့ကို ခြေရာခံမိသွားမည် ခက်မယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ သူတို့ကို ဖမ်းခေါ်လာတဲ့နားထလည်း တစ်ယောက်ယောက် မမြင်သွားဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်

ဒီကောင်မလေးက တစ်ယောက်ယောက်လာကယ်မှာကို စောင့်ရင်း အချိန်
ဆွဲတဲ့အနေနဲ့ စကားတွေလျှောက်ပြောနေတာပဲ။ အချိန်နှောင့်နှေးလို့ မဖြစ်
ဘူး... ဆရာကြီး။ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်သင့်ပြီ”

အတွေးအခေါ် အမြင်မဆိုးလှသည့် လူဆိုးတစ်ယောက်က
ဆရာကြီးကို ဝင်သတိပေးခြင်းဖြစ်သည်။ သတိပေးမှ သတိဝင်လာပြီး
ဆရာကြီးက အချိန်ကို ကျစ်ကျစ်လစ်လစ်အသုံးချရန် ပြင်တော့သည်။

“ကဲ... မင်း လျှို့ဝှက်နံပါတ် ပြောမှာလား၊ မပြောဘူးလား”
သူမ ငြိမ်လျက်ပင်။

“ကဲ... ကောင်းပြီ။ ဒါဆို သူ့ရည်းစား ဟိုကောင်ကို သင်
ခန်းစာ ပေးလိုက်စမ်းကွာ”

ကုလားချိုင်းမွေးကောနှင့် ကျွဲကြီးက သူ့ရှင်းမည်ဆိုသည့်သဘော
နှင့် ပါးစပ်ထဲက ဆေးလိပ်တိုကို ထွေးချကာ ရှေ့တိုးလာတော့သည်။

“ဗလကြီး... မင်းလက်စွမ်း ကြည့်ချင်တယ်ကွာ”

ဆရာကြီးက ဗလကြီးကို အမည်တပ်ခိုင်းစေလိုက်သဖြင့် ကျွဲ
ကြီးလည်း နောက်ပြန်ဆုတ်သွားသည်။

ဗလကြီးက လက်စွမ်းပြရန် ရှေ့ထွက်လာသည်။ ရိသဲ့သဲ့မျက်
နှာပေးနှင့် တဟက်ဟက် ရယ်သေးသည်။ ရှေးတုန်းက အာဇာပါးကွက်
သားတွေ ရာဇဝတ်သားကို ခေါင်းဖြတ်ခါနီး ရဲဆေးတင်သည့်အနေဖြင့်
သေရည်မော့ကြသလို သူကလည်း အခွင့်ကောင်းယူကာ ပုလင်းပြားလေး
ကို မော့ချလိုက်သေးသည်။

ပြီး ခေတ်သစ်ရှေ့မှာ ခပ်ကုန်းကုန်း လာရပ်ပြသည်။ ဗလကြီး
၏ လက်သီးတွေက မာကျစ်ကြမ်းထော်နေသည်။ ကြွက်သားများမှာ
လည်း ပန်းပုရုပ်လုံးတစ်ခုလို ကြွရွာတင်းမာနေသည်။ စွပ်ကျယ်ကလေး
ကို ဝတ်ထားသောကြောင့် ထွားမောက်နေသော ရင်အုပ်ကြီးကိုလည်း
အတိုင်းသား မြင်သာနေသည်။

ခေတ်သစ်နဖူးမှာ ချွေးနည်းနည်းတော့ စို့လာသလိုလို။

“ဟင်း... ဟင်း... ဒီလက်တွေက ငါ ငယ်ငယ်ကတည်းက

အုန်းပင်ထိုးပြီး လှေကျင့်ထားခဲ့တဲ့ လက်တွေနော်”

အလကားပါ။ နိဗ္ဗာန်မရမယ့် အလုပ်တွေ။

ခေတ်သစ် ထိုသို့ စိတ်ထဲကပြန်ပြောပြီး အကြောက်ဖြစ်မိသည်။

“ကဲ... ကောင်မလေး၊ တစ်ကနေ သုံးအထိရေမယ်။ အဲဒီ

အချိန်အတွင်း မင်းသေတ္တာရဲ့ လျှို့ဝှက်ကုတ်နံပါတ်ကိုမပြောရင် မင်း
ကောင်လေးအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ထိုစကားကို ဆရာကြီးက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဗလကြီး
ထလည်း ပုလင်းပြားလေးကို တစ်ချက်မော့ကာ လေထဲ လက်သီးတွေ
ဘာတွေ ဝေယမ်းထိုးကာ ဟန်ရေးပြနေပြီ။

“တစ်”

ဆရာကြီးဆီက အသံထွက်လာသည်။ ခေတ်သစ်က မျက်လုံး
မှိတ်ထားသည်။

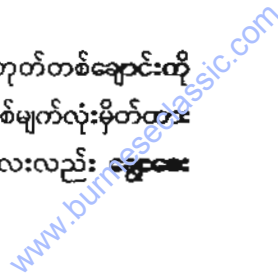
“ဟား... ဟား... ကောင်လေးရေ၊ ကောင်မလေးက မင်း
ထို သိပ်မချစ်ဘူးထင်တယ်။ ဒီလိုအချိန်မှာ မင်းအတွက် မကြည့်ပေး
စွာဘူး။ မင်းတော့ ရည်းစားရတာ ကံဆိုးသွားပြီ”

သူက ကိုယ့်ရည်းစားမဟုတ်ပေမယ့် ခေတ်သစ် ဘာမှမပြော
ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ကောင်မလေးကလည်း သူ့နဲ့ကျွန်မ ဘာရည်း
စားမှ မဟုတ်ဘူးဟု ထပြောရန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းကို ပြန်ထိန်းလိုက်
သည်။ မပြောတာ ကောင်းပါတယ်လေ။

“နှစ်”

ဆရာကြီး၏နှုတ်ခမ်းမှ ရေရွတ်သံ။

ဗလကြီးက အရွယ်အစားကောင်းသည့် တုတ်တစ်ချောင်းကို
ဆိုင်ကာ ခေတ်သစ်၏နဖူးမှာ တော့ထားပြီ။ ခေတ်သစ်မျက်လုံးမှိတ်ထား
ထွက်နှင့် မျက်ခွံတွေက လှုပ်နေသည်။ ကောင်မလေးလည်း နှုတ်ခမ်း

နည်းနည်း အေးလာသည်။ 'သူက ငါနဲ့ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့။ သူ အနာ
တရဖြစ်လည်း ငါဖြစ်တာမှမဟုတ်တာ၊ ငါ ဘာလို့ ကာကွယ်နေရမှာ
လဲ ... ဟင့်အင်း ... ဒါပေမဲ့ ငါ့စိတ်တွေက သူ့ကို စိုးရိမ်နေသလိုပဲ။

အင်း ... လူဆိုးတွေက ငါ့သေတ္တာရဲ့ လျှို့ဝှက်နံပါတ်ကို သိ
ချင်လို့ ဒီလိုလုပ်တာပဲ။ သူတစ်ခုခုဖြစ်ရင် ငါ့ကြောင့်ပဲ။ အိုး ... ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့ငါ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး တစ်လှေတည်းစီး တစ်ခရီးတည်းသွား
လို့ အတူတူစွန့်စားခဲ့တာပဲ။ လှေမှောက်ရင်လည်း အတူတူခံရမှာပေါ့။
သူမစိတ်နှင့် သူမ စကားတွေပြောနေမိသည်။ စကားလုံးတွေက တွေ့ဆုံ
မှုထဲမှာ လွန်းထိုးနေသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ...

“သုံး”

တစ်ခန်းလုံး ငြိမ်သွားသည်။

တုတ်ကိုင်ထားသော ဗလကြီး၏လက်အစုံက လေထဲမှာ မြောက်
တက်သွား ...

ခေတ်သစ် မျက်လုံးကို အတင်းစိုက်မိတ်ထား ...

“ရပ်လိုက် ...”

ကောင်မလေး၏ အသံက ထွက်လာသည်။

မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်လာ၍ ဆရာကြီး၏ မျက်နှာထဲ

ငါးခူပြုံး ပြုံးသွားသည်။

“ဟိုဗလကြီး ... ရှင့်လက်ထဲက တုတ်ကို အရင်လွှတ်ချ

လိုက်”

ဗလကြီးက ဆရာကြီးကိုကြည့်သည်။ ဆရာကြီးက ခေါင်း

ညိတ်ပြမှ ဗလကြီးက တုတ်ကိုလွှတ်ချလိုက်ကာ ... 'ဟင်း'ဟု အသံပြည့်

အနောက်ပြန်ဆုတ်ကာရပ်သည်။

ကောင်မလေးက သက်ပြင်းကို အသံတိုးတိုးဖြင့်ချကာ အသံ

ပြတ်နှင့် ...

“လျှို့ဝှက်နံပါတ်က (6032) ပဲ”

ဆရာကြီးက ငျမ်းကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။ ငျမ်းက ငွေ
ထားသည့်သေတ္တာကြီးကို အောက်ချကာ လျှို့ဝှက်နံပါတ်များကို လှည့်
လိုက်သည်။

‘ချလောက်’ ဆိုသည့် လော့ဂျ် (Log) ပွင့်သွားသံကို ကြားလိုက်
ရသည်။ သေတ္တာအဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အားလုံး မျက်လုံးများ
ဝင်းသွားကြသည်။ သေတ္တာထဲမှာ ငွေစက္ကူတွေ အထပ်လိုက်၊ အထပ်
လိုက်။

“ဆ ... ဆ ... ရာကြီး ... ငွေတွေအပြည့် ... ပဲ ...”

လောဘအရှိန်ဖြင့် ငျမ်းအသံတွေ တုန်နေသည်။ ဆရာကြီး
တလည်း သေတ္တာအနား ပြေးကပ်ပြီး ...

“စိန်ဘယက်နဲ့ ဟိုဟာတွေကော ...”

ဟိုဟာတွေကောဆိုတာ တခြားရတနာတွေကို ပြောခြင်းဖြစ်
သည်။

“ဟင် ...”

ထိုမှ ‘ဟင်’ပြီး ငျမ်းလည်း သေတ္တာ၏ဟိုကြားဒီကြား အောက်
ထဲ၊ ချောင်ထဲတွေ လှန်လှောနှိုက်ရှာတော့သည်။ အလျား (၂) ပေ၊ အနံ
(၁၅) ပေရှိသည့် သေတ္တာထဲကို လိုတာထက်ပိုအောင် နေရာအနံ့ ရှာ
ကြည့်သည်။ မတွေ့။

ဆရာကြီး ဆတ်ခနဲ ခေါင်းလှည့်ကာ ကောင်မလေးကိုကြည့်
ဆိုက်သည်။ ကောင်မလေးက မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ပြန်ကြည့်နေပြီး
အားဖြစ်သည်။ ခေတ်သစ်က သူတို့အခြေအနေကို ကျောခိုင်းကြိုးတုပ်
ခံထားလျက်မို့ မမြင်ရပေ။ ထို့ကြောင့် နားသာစွင့်နေသည်။

“စိန်ဘယက်နဲ့ တခြားရတနာတွေကော”

ကောင်မလေးက ခေါင်းအသာယမ်း၍ ...

“ရှင်ပြောနေတာကို ကျွန်မ နားမလည်ဘူး။ ဘယ်က စိန်ဘယက်လဲ။ ဘယ်က ရတနာတွေလဲ”

ကောင်မလေး၏ အမူအရာတွေကြောင့် လူဆိုးတွေလည်း အကြောင်ကြောင်မျက်နှာတွေ ဖြစ်ကုန်သည်။

“ရူးချင်ယောင် ဆောင်မနေနဲ့။ ငါပြောတာ စိန်ဘယက်နဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေ”

“ကျွန်မ တကယ်မသိဘူး”

စိတ်မရှည်စွာ ကောင်မလေးကလည်း ပြန်အော်သည်။ ကြိုးနှင့် တုပ်ခံရပြီး လူငါးယောက် ဝိုင်းထားခံရတာတောင် ဒီလောက်သတ္တိကောင်းနေသည့်ကောင်မလေးကို ခေတ်သစ်စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ချီးကျူးနေမိသည်။

“ကျွန်မအိတ်တွေ၊ သေတ္တာတွေအားလုံး ရှင်တို့ဆီမှာပဲ။ ရှင်တို့ရှာကြည့်ပေါ့။ ကျွန်မ ဘာစိန်ဘယက်မှ မသိဘူး”

ငလျမ်းနှင့် လူဆိုးတစ်ယောက်က တခြားအိတ်တွေထဲ ရှာကြည့်ပြန်သည်။ မက်လောက်စရာ ဘာအဖိုးတန်ပစ္စည်းမှ မတွေ့တော့။

တပည့်တွေအားလုံးက ဆရာကြီးကို ကြည့်သည်။ ဆရာကြီးလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

နည်းနည်းအမြင်ရှိသည့် ဟိုလူဆိုးတစ်ယောက်ကပဲ . . .

“ဆရာကြီး . . . စိန်ဘယက်တွေဘာတွေက သူတကယ်မသိတဲ့ပုံပဲ။ ဆက်မေးနေရင်လည်း အချိန်ကုန်ပြီး ကျွန်တော်တို့အတွက် အန္တရာယ်များနိုင်တယ်။ သေတ္တာထဲမှာပါတဲ့ ငွေကလည်း မနည်းပါဘူး။ ဆရာကြီးရာ။ ကျွန်တော်တို့အတွက် မခါးပါဘူး”

“အင်း . . . ”

“အဓိကကတော့ ဒီနေရာကခွာပြီး လစ်ကြဖို့ပဲ”

“အင်း . . . အင်း . . . ”

ဆရာကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် သူ့တပည့်စကားကို သုံးသပ်နေသည်။ ခဏအကြာမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသည့်အသံနှင့် . . .

“ကဲ . . . ငါတို့အားလုံး တပ်ဆုတ်ကြမယ်”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာကြီး”

လူဆိုးတွေအားလုံး ထိုနေရာမှ ခွာရန်ပြင်ကြတော့သည်။

ဆရာကြီးက ထောင့်မကျိုးသည့်ဂိုက်နှင့် သဲ့သဲ့ရယ်ပြီး . . .

“ကဲ . . . ကောင်လေးနဲ့ကောင်မလေး ဒီဂိုဒေါင်ကြီးထဲမှာ နေခဲ့ပေတော့။ ဒီနေရာက မင်းတို့ အသံကုန်အော်လည်း လာကယ်မယ့်သူ ချောက်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကံကောင်းပါစေကွာ။ ဟား . . . ”

လူဆိုးတွေ ကုပ်ကုပ်သုတ်သုတ်နှင့် ထွက်သွားကြသည်။ ဂိုဒေါင်ထဲခါးကိုလည်း သေချာပြန်ပိတ်သွားသည်။

“ကျွန်မတို့ကို ဒီအတိုင်းမထားခဲ့ပါနဲ့။ လွှတ်ပေးပါ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟု ကောင်မလေးက အော်ဟစ်ရန် စိတ်ကူးပင်မရှိသည့်ပုံစံဖြင့် ဆူဆူနေသည်။

မကြာမီ ကားတစ်စီးစက်နှိုးသံ၊ ထွက်ခွာသံတို့ကို ကြားလိုက်ရသည်။

လူဆိုးတွေ ထွက်သွားပြီ။

(၈)

သူမ အခန်းအတွင်းသို့ နေရာစုံ ကြည့်လိုက်သည်။ ဓား (သို့မဟုတ်) တခြား ထက်ရှုမာကျောသည့် အရာတစ်ခုခုကို ရရန် လိုအပ်သည်။ မြင်ရသလောက်ကတော့ အခန်းထဲတွင် အားကိုးရလောက်သည့် ပစ္စည်းကိုမတွေ့။ သံတိုသံစတချို့တော့ တွေ့သော်လည်း ခြေဖြင့် လှမ်းဆွဲညှပ်ယူရန် အလှမ်းကွာလွန်းနေသည်။

အတင်းရုန်းကြည့်သည်။ လက်ကောက်ဝတ်တွေသာ နီမြန်းနုနုနာကျင်လာသည်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဒီကြိုးလေးတောင် မဖြည့်နိုင်ဘူးလား။ သူမ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖိအားအတင်းအကြပ်ပေးကာ စဉ်းစားခိုင်းမိသည်။ သို့သော် သုံးစားရလောက်သော အကြံကမထွက်။

“ရှင်ကော . . . ရှင့်ဘက်မှာ ဘာပစ္စည်းတွေ့လဲ”

ခေတ်သစ် ပခုံးတွန့်ပြလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးပေါ်သေးသော်လည်း လက်ပြန်ကြိုး တုပ်ခံထားရ၍လည်းကောင်း၊ သူမ မမြင်နိုင်မှန်းပြန်တော့ မိ၍လည်းကောင်း မလုပ်ဖြစ်တော့ပေ။

“ဘာမှမတွေ့ဘူး။ ဪ . . . ဟိုနားမှာ နို့ဆီခွက်အစုံလေးတွေ တွေ့တယ်”

“အဲဒါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ခပ်စွာစွာပြန်အော်သော ကောင်မလေးအသံကြောင့် ခေတ်သစ်ရယ်ချင်မိသေးသည်။

ခေတ်သစ်စိတ်ထဲ ဘယ်လိုကြီး ဖြစ်နေမှန်းမသိ။ လေဆိပ်မှာ အလှူခံရတုန်းက ကိုယ့်ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို အမြန်ပြန်လိုချင်မိသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်လောပိုး ပျာယာခတ်မိသည်။ အခုတော့ ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေ ပြန်လိုချင်သေးသော်လည်း စိတ်ကမလောတော့။ ကောင်မလေးပါသွားသည့် ငွေတွေအတွက်သာ နှမြောနေမိသည်။ နောက်ပြီး ကောင်မလေးနဲ့ အတူတူရှိနေရတာကိုလည်း ပျော်သလိုလို ဖြစ်နေမိသည်။

အိမ်အိုဟောင်းကြီးတစ်အိမ်၏ အနောက်ဘက်ရှိ ကားဂိုဒေါင်ထဲ၌ သူတို့ကို ချုပ်နှောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လမ်းမနှင့် အိမ်ကြီး၏တည်နေရာ အတန်ငယ်အလှမ်းကွာသလို ခြံဝန်းကလည်း ကျယ်ဝန်းသဖြင့် သူတို့အော်သံကို မည်သူမှ မကြားချေ။

‘ကူညီကြပါ’ ‘ကယ်ကြပါ’ ‘လူရှိလား’ ‘တစ်ယောက်ယောက်ရှိလား’ စသည်ဖြင့် အော်ဟစ်ကြသော်လည်း တုံ့ပြန်သံ ဘာမှမကြားရ။ မျက်နှာကြက်က အိမ်မြှောင်တွေက သူတို့ကို ကြောင်တောင်တောင်မျက်မှန်ပြူးများနှင့် ငြိမ်သက်ငဲ့ကြည့်နေကြလေသည်။

အော်လို့ လူလည်းမော၊ လျှာလည်းမောမှ ပါးစပ်မိုင်ချမိတော့သည်။

“ဟူး . . .”

စိတ်အလိုမကျတော့ ဒေါသက အလိုလိုထွက်လာသည်။ ကျောကုန်းကပ်နေသည့် အနီးဆုံးလူကိုပဲ သူမ စိတ်ဖြေရတော့မည်။

“ခုနက ဟိုလူဆိုးတွေက ရှင်နဲ့ကျွန်မကို သမီးရည်းစားလို့ ပြောတာ ရှင်က ဘာလို့မငြင်းတာလဲ”

ကောင်မလေး စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် သူ့ဘက်မဲလာမှန်း ခေတ်

သစ်သိသည်။ ကျောချင်းကပ် ကြိုးတုပ်ခံထားရသဖြင့် မမြင်ရသော်လည်း စိတ်ဆိုးနေသည့် ကောင်မလေးမျက်နှာမှာ သိပ်လှပနေမည်ဟု သူထင်သည်။ ဒေါသငွေ့လေးတွေနှင့် ချစ်စရာကောင်းနေမည့် ကောင်မလေးမျက်နှာကို မြင်ယောင်ရင်း . . .

“ငါ့ငြင်းလိုက်ရင် မင်းနဲ့ငါ့ကို ဘာမှမဆိုင်မှန်း သိသွားမှာပေါ့။ အဲဒီအခါ ငါ့ကိုဘာမှမလုပ်တော့ဘဲ မင်းကိုပဲနှိပ်စက်ပြီး မေးကြမြန်းကြရင် မင်းနာကျင်ရမှာပေါ့။ ငါ့ကို သူတို့နာကျင်အောင်လုပ်ရင်တော့ အနည်းဆုံး မင်းအနေနဲ့ ကင်းလွတ်ခွင့်ရနေနိုင်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် သူတို့အထင်ထဲ မျှောနေပေးလိုက်တာပါကွာ။ မင်းထင်သလို အသားယူချင်တဲ့သဘောဆိုး မရှိပါဘူး။”

ဒီလူ ဒီလိုကျတော့ မဆိုးသားပဲ။ ငါ့ကို ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ သူက ငြိမ်နေပေးတာပဲ။ သူမစိတ်ထဲမှာ စကားပြောကြည့်ရင်း သူ့တို့အကောင်းပြန်မြင်မိသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းကကျတော့ ဘာလို့မငြင်းတာလဲ။ မင်းငြင်းလည်း ရတာပဲကို”

သူမ ငြိမ်သွားသည်။ သူမ ဘာကြောင့် မငြင်းမိလိုက်တာထဲ မသိ။ ပါးပြင်နှစ်ဖက်မှာ အလိုလိုနွေးလာသည်။ ရင်အလယ်မှ ရှိန်းဝေအငွေ့လေးတွေ ပျံသန်းပြန့်ထွက်လာသလို ခံစားရသည်။

အိုး . . . မျက်နှာပူလိုက်တာ။ သူမ ရှက်နေတော့သည်။

ကိုယ်ရှက်နေကြောင်း သူသိပြီး လူမိသွားလျှင် ပိုရှက်စရာကောင်းမည်။ တစ်ခုခုတော့ ပြန်ပြောမှဖြစ်မည်။

“အဲ . . . အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန် . . . ကျွန်မက ငြင်းနိုင်မအားတာ။ အဲဒီလူဆိုးငပေါတွေလက်ထဲက လွတ်ဖို့ အကြံထုတ်နေတာကိုး”

ဒီလောက်ထိန်းပြောတာတောင် အသံတွေက ထစ်နေတာ

သည်။ ကိုယ်အမူအရာပျက်နေတာကို သူရိပ်မိပြီး ထ၊မရယ်လို့ တော်သေးသည်။

ခေတ်သစ် လက်မှာချည်ထားသောကြိုးကို လှည့်ငုံ့ကြည့်ပြီး မျက်နှာရှုံ့မိသည်။

“တောက် . . . ချည်ထားတာကလည်း ရှုပ်ထွေးပြီး အထုံးလိုက်ပဲ။ ဘယ်လိုရုန်းရမှန်းတောင် မသိဘူး။”

“ရုန်းလို့တော့ မရဘူး၊ ဖြတ်မှပဲရမှာ။ ဒီကြိုးချည်နည်းကို ‘ဆံထုံးနှစ်ဆင့်ချည်နည်း’ လို့ခေါ်တယ်။ ‘ကချေသည် ဆံထုံးထုံးနည်း’ လို့လည်း တချို့ကခေါ်ကြတယ်။ ကြည့်ရတာ ရှုပ်ထွေးသလိုရှိပေမယ့် ကြိုးဖြည့်ရတာ သိပ်လွယ်ပါတယ်။ ရှင်ကြိုးအထုံးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်”

ခေတ်သစ်လှည့်ကြည့်လိုက်မှ သူမက ဆက်ပြီး . . .

“အောက်ကအထုံးရဲ့ အပေါ်ကကြိုးကို ဖြတ်နိုင်ရင်ရပြီ။ အဲဒီကြိုးဖြတ်ပြီးတာနဲ့ အားနဲ့ ဆောင်ရုန်းလိုက်ရပဲ”

“ဪ . . . ဪ . . .”

ခေတ်သစ်လည်း ဪ . . . ဪ . . . ဟုသာ ရေရွတ်နိုင်တော့သည်။ ပြီးမှ မနေနိုင်သဖြင့် . . .

“မင်းက ဒါလည်းသိတာပဲလား”

“ကျွန်မက မျက်လှည့်အဖွဲ့တွေမှာ ကပြဖူးတယ်ရှင်။ မျက်လှည့်ဇာတ်မှာ ကြိုးဖြည့်ကြိုးဖြုတ်အတတ်တွေ သင်ရတယ်။ ရှုပ်ထွေးအောင် ချည်နှောင်ထားတဲ့ ကြိုးအထုံးတွေထဲက စက္ကန့်ပိုင်းလေးနဲ့ ရုန်းပြထွက်သွားတာတွေ မျက်လှည့်တွေထဲ ရှင်တွေ့ဖူးမှာပေါ့”

ဘယ်လိုကောင်မလေးပါလိမ့်။ ပဟေဠိလည်း ဖြေနိုင်လိုက်တာပဲ။ သူနာပြုလည်း ကောက်လုပ်လိုက်တာပဲ။ အခု မျက်လှည့်လည်း ပြုအတတ်သေးသတဲ့။

“မင်းက ဘာမဆို အကုန်သိနေပါလား”

သူ့ချီးကျူးမှုကို ကောင်မလေးက ဝမ်းမသာပါ။ ပျင်းရိသည့် လေးသံနှင့် . . .

“ဘယ်လူမှ အရာရာကို အကုန်မသိနိုင်ပါဘူး။ လိုလည်း မလိုဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မ မသိတာတွေလည်း အများကြီးပေါ့။ ဥပမာ တောက်တဲ့တွေ ဘာစားလဲ ကျွန်မမသိဘူး။ ‘လီယိုနာဒိုဒါဗင်ချီ’ ဟာ တကယ်အခြောက်ကြီး ဟုတ်မဟုတ် ကျွန်မ မသိဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်အဖူအထစ်တွေ လှတာကို ဆူချီးမြှင့်ဖို့ မြန်မာမင်းသမီးတွေအတွက် လိုအပ်သလား ကျွန်မ မသိဘူး။ လူတွေနဲ့ကိုယ်နဲ့ အမြဲနီးပါးအဆင်ပြေဖို့ ဘာလိုသလဲ ကျွန်မမသိဘူး။ အဆိုးဆုံး . . .”

ခဏနားပြီးမှ . . .

“ကျွန်မချစ်ရတဲ့ အူတူကောင်လေးတစ်ယောက်တောင် ဘယ်နားမှာရှိနေလည်း ကျွန်မ မသိပါဘူး။”

ထို နောက်ဆုံးပြောသောစကားတွင် သူမ၏ အသံများသည် ညှိုးဖျော့ဝေးကွာနေပါသည်။

သူမပြောရတာ မောသွားဟန်တူသည်။ ငြိမ်၍သွား၏။

ခေတ်သစ်လည်း ဘာမှမပြောမိ။ တိတ်ဆိတ်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ‘ဪ . . . သူ့မှာလည်း ချစ်ရတဲ့သူ ရှိတာပဲတဲ့လား’ ဟုတွေးကာ သူ့ရင်ထဲ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လွမ်းညွတ်မိလာသည်။

အလွမ်းသည် လူကို ကျောရိုးမဲ့စေသလားမသိ။ သူ ခေါင်းငိုက်ကျသွားသည်။

“ဟင် . . .”

Foot note : (အထက်ပါ underline တားထားသော ဒိုင်ယာလော့အတွက် ‘နန်းခင်ဇေယျာ’သည် ခြွင်းချက်ဖြစ်သည်။ ‘တချို့’ကိုသာ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။)

သူ့ ကျောကုန်းနောက်နားက ခိုးလိုးခုလုနှင့် ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်။ သူစဉ်းစားသည်။ တစ်ခုခု ခုနေသည့်ပုံပင်။ လက်နှင့်စမ်းမရသဖြင့် ကျောကုန်းကိုနောက်ဆုတ်ကာ တိုင်းလုံးနှင့်ထိကပ်ပြီး ခါးနှင့်ဘောင်းဘီကြားမှာ ခုနေညပ်နေသည့်အရာကို စမ်းကြည့်သည်။

“ဟင် . . .”

သူ မျက်လုံးဝင်းကာ မင်သက်သွားသည်။ နောက် သူ ထခုန်မိဇေတတ် ဝမ်းသာသွားတော့သည်။

“ဝိုး . . .”

ကောင်မလေးကလည်း မေးလေးလှည့်လာပြီး . . .

“ဘာဖြစ်တာလဲရှင် . . .”

“ဝိုးအိုး . . . ငါ့ . . . ငါ့ခါးကြားမှာ . . . ကတ်ကြေး”

“ရှင် . . .”

“ကားပေါ်မှာ ကလေးမွေးတုန်းက ချက်ကြီးပြတ်ပြီး ခါးကြားမှာ ညှပ်ထားမိပြီး ပြန်မထုတ်ထားမိတဲ့ ကတ်ကြေးလေ”

“အိုး . . .”

ကောင်မလေးလည်း အရမ်းပျော်သွားတော့သည်။

“ရေ . . . ခေးအိစဆွတ် နီ ခခိုမရဲတအိလု . . . ခေးအိစဆွတ်

နီ ခခိုမရဲတအိလု”

ကောင်မလေး ပျော်ရွှင်စွာအော်လိုက်သောစကားက ခေတ်သစ်နားထဲ တိုးဝင်သွားသည်။

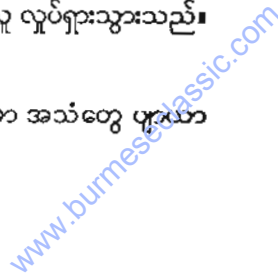
“ဟင် . . .”

ဦးနှောက်တွေ ချာလပတ်ရမ်းသွားအောင် သူ လှုပ်ရှားသွားသည်။

လုံးသွေးတွေ ပွက်ခနဲ အန်ထုတ်ပစ်လိုက်သလို။

ဒါ . . . ဒါ . . . သူ . . . သူ . . . ရင်ထဲမှာ အသံတွေ ပျံ့လာ

ကောင်ခတ် . . .

“မင်း . . . မင်း . . . ”

“ . . . ”

“မင်း . . . ‘ပျို’ လား”

“ရှင် . . . ”

ကောင်မလေး၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ဝိုင်းစက်သွားသည်။ ချက်ချင်း

ပဲ နှုတ်ခမ်းဖျားက သိမှုတစ်ခုနှင့် တုန်ယင်လာကာ . . .

“ရှင် . . . ရှင်က . . . ခေတ် . . . ခေတ်သစ်လား”

မျက်ရည်စက်များ . . .

ထို့နောက် မျက်ရည်စက်များ . . .။

ရေစိုခဲ့သောအတိတ်ကို နေရောင်မှာ ထောင်ကြည့်ရလျှင် . . .။

အပိုင်း (၅)

(၁)

တုန်ယင်၍ အလောတကြီးဆန်နေသော လက်ချောင်းများသည် ကွန်ပျူတာခလုတ်များပေါ်တွင် မြောက်လိုက်ပြန်ကျလိုက်ဖြစ်နေသည်။ ခလုတ်များဖိလိုက် ပြန်ကြွလိုက်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ထွက်ပေါ်လာသောအသံ တဖျောက်ဖျောက်သည် တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းလေးကို ခြောက်လှန့် နေလျက်။

မျက်နှာကြက်မှ မီးလုံးအိုကြီးမှာ မှိန်ဖျော့စွာ လင်းလျက်။
ဟော . . . တွေ့ပြန်ပြီ။ အမေရိကန်တစ်ယောက်။

ကျား၊ ခြင်္သေ့တွေအပါအဝင် မွေးထားသည့်တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် တွေ အကုန်လွတ်ပေးလိုက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသွားသတဲ့။ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ။

ထပ်တွေ့ပြန်ပြီ။ ကမ္ဘာကျော် ဂိုးလ်ဒင်ဂိတ်တံတားကြီး။ ၁၉၃၇ ခုနှစ်က စတင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည့် ထိုတံတားကြီးပေါ်မှ ခုန်ချသေသူပေါင်း ၁၃၀၀ ခန့်ရှိပြီတဲ့။ တံတားအောက်မှာက အေးစက်နေသည့် ဆန်ဖရန်စစ္စကို ပင်လယ်အော်။ တံတားပေါ်ကခုန်ချလျှင် တစ်နာရီမိုင် (၇၀)နဲ့

(၈၀)ကြား အလျင်ရှိသတဲ့။ ခုန်ချသူများအနက် (၉၈%) သေဆုံးသတဲ့။ ပေ၂၂၀ မြင့်သည့် ဒီတံတားကြီးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမှုများ တွင် နာမည်အကြီးဆုံးဖြစ်နေသည်။

“ငါ အဲဒီတံတားကြီးဆီသွားရင် ကောင်းမလား”

စိတ်ကလွတ်ပြီး ဘာကိုရေရွတ်မိမှန်းမသိ။ နှုတ်ခမ်းကို လက် နှင့် ပြန်အုပ်မိသည်။ သူအခုရောက်နေတဲ့နေရာက ဒီတံတားကြီးနှင့် ဘာမှ ခဆိုင်သည့်နေရာပဲ။ ဒါကို သူဘာလို့ ကြောင်နေမိတာလဲ။

နောက် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ခေါင်းစွပ်ပြီး သတ်သေသူများ၊ ဓာတ် ငွေ့ရှု၍ သေသွားသောသူများ၊ လက်အကြောဖြတ်၍ သေသွားသူများ စသဖြင့် သူ တွေ့ရသည်။

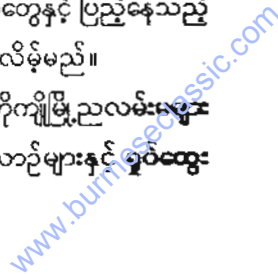
နောက်ဆုံး သူတွေ့သည့်နည်းစနစ်က ‘ဟာရာကီရီ’။ ထိုင်ပုံထိုင် နည်းကအစ စနစ်တကျထိုင်ရသည်။ ခါးမတ်မတ် ထားရသည်။ ဓားကို ချက်၏ဘယ်ဘက်သို့ ထိုးသွင်းပစ်ရသည်။ ပြီးလျှင် ချက်၏ညာဘက် ဆီရောက်အောင် ဓားကိုဆွဲပစ်၍ ဓားသွားကို အပေါ်သို့ပြန်ဦးမော့ကာ ‘ချစ်ခနဲ မ၊တင်ပစ်ရသည်။ ချက်ချင်းလဲသေသွားမည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေနည်းပင်။ သို့သော် ကိုယ့်ဗိုက်ကို ကိုယ်ဓားတစ်ချောင်းနှင့် အစိမ်း ထိုက် ထိုးမွေ့နှောက်ပစ်ရဲ့သည့်သတ္တိ သူ့မှာမရှိ။

အနားမှာ သေနတ်တစ်လက်ရှိလျှင် ကောင်းမည်။ နားထင်ကို ချိန်ရွယ်မောင်းဖြုတ်လိုက်ရင် သုတ်ခနဲ သေသွားမည်။

“ဟူး . . .”

သူသက်ပြင်းကို မှုတ်ချလိုက်သည်။ သက်ပြင်းတွေလည်း ပြတင်း ခေါက်မှခုန်ဆင်းကာ ဟိုးသောက်သောက်စားစားလူတွေနှင့် ပြည့်နေသည့် ခေါက်ဆွဲဆိုင်လေးဆီသို့ ရောက်လျှင်ရောက်သွားလိမ့်မည်။

ပြတင်းပေါက်ကမြင်ရသည့် ဂျပန်ပြည်၊ တိုကျိုမြို့ညလမ်းမပေါ် သည် မီးရောင်အနီ၊ အဝါများ ပြေးလွှားနေသောယာဉ်များနှင့် ချစ်ထွေး

ပျားပန်းခတ်နေသည်။ မြန်မာပြည်ကော ဘယ်နားမှာလဲ။ သူ မခန့်မှန်း
တတ်။ သို့သော် သူ အနောက်တောင်စူးစူးကို လက်အုပ်ချီရှိခိုးလိုက်တယ်
သည်။ ပူနွေးသောစီးကြောင်းက ပါးပြင်တစ်လျှောက် လိမ့်ကျလာသည်။

အိပ်ရာထောင့်မှာ မှောက်လျက် လဲကျနေသော (ခုနက သူလွှင့်
ဖန်ထားသော) ဖုန်းလေးဆီကြည့်ရင်း သူ ငိုချမိတော့သည်။

ဒီစရောက်တုန်းက သူအရာရာကို ကြောက်ခဲ့သည်။ (Fare
unknown) မသိတာကို ကြောက်သောစိတ်ကော၊ သိသိလျက်နှင့် မဖြော
ရဲ၊ မဆိုရဲ၊ မလုပ်ရဲသော စိတ်များဖြင့် သူ့မှာ ဖိအားတွေပဲခဲ့သည်။ တစ်လ
နှစ်လဆို အသားကျသွားမှာဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း တိုင်းတစ်ပါးမှာဟု
သည့်အသိက သူ့စိတ်ကိုထိုးနှက်၊ သုံးလကျော်သည်အထိ အသားမကျ
ခဲ့ပါ။ အထီးကျန်စိတ်၊ ကြောက်စိတ်၊ တွေဝေလေလွင့်စိတ်များနှင့် သူ
ရူးချင်လာသည်။

ကိုယ့်နိုင်ငံမှာကိုယ် ရတဲ့အလုပ်လေးလုပ်နေခဲ့ရင် ဒီလိုဖြစ်မှာ
မဟုတ်။ ဘွဲ့ရပြီးသားပဲ ကိုယ့်စရိတ်ကိုယ် လောက်ခါနီးအလုပ်လောက်
တော့ ရမှာပဲဟု နောင်တတွေလည်း သူ့ခေါင်းထဲ တွန်းထိုးခဲ့တာ နေ့စဉ်
ရက်ဆက်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် ဂေါက်သွားပြီလားဟု
ပင် ထင်မိသည်။ အိမ်လွမ်းစိတ်များ၊ ကြောက်ရွံ့စိတ်များနှင့် လူလစ်တိုင်း
ငို၊ ချောင်တွေ့တိုင်း ဝင်ငိုခဲ့ရသည့်နေ့တွေ . . . သူ အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်
သန်းခဲ့ရ။

ခုနက သူ့ထံ ဖုန်းဝင်လာသည်။ သူ့ဦးလေးထံမှဖြစ်သည်။
အိမ် လွမ်းနေသောသူက ဖုန်းလာသည်နှင့် အပြေးကိုင်မိသော်လည်း . . .

“မင်းတို့တစ်အိမ်လုံး ကားမှောက်ပြီးဆုံးသွားပြီ . . . ကော
လေး . . . ”

သူ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို လက်ခံနိုင်ရန် နာရီများစွာ အချိန်
ခဲ့ရသည်။ ဒါ တကယ့်အဖြစ်အပျက်မှန်း သိသောအခါ ဖုန်းကို လွှင့်
သည်။ မီးအိမ်ကို ရိုက်ခွဲသည်။ နံရံကို ပြေးထိုးသည်။ ခေါင်းနှင့်နံရံ
တဒုန်းဒုန်းတိုက်သည်။

ဘဝမှာ မိသားစုလည်းမရှိ၊ ဘာမှမရှိမှတော့ ဘာလုပ်ဖို့နေနေ
ဦးမှာလဲ။ ဝိညာဉ်ရိုင်းက သူ့ကို အောင်မြင်စွာ သွေးဆောင်ခဲ့ပြီ။ မနေ
ဘူး၊ သေမယ် . . . ။ သူ ဆုံးဖြတ်သည်။ ရဲရဲဝံ့ဝံ့တော့မဟုတ် . . . ရူး
ရူးသွပ်သွပ်သာ။

ဘယ်လိုသေနည်းနှင့် သေရမလဲ။ သူ ရှာဖွေကြည့်သည်။
နောက်ဆုံးတော့ ဘယ်လိုနည်းနှင့်ဖြစ်ဖြစ် သေရင်ပြီးရောမဟုတ်လား။
ပြတင်းပေါက်နားသို့ ခုန်ချရန် သူလျှောက်သွားမိတာလည်း ဘယ်နှစ်
ကြိမ်ရှိပြီမှန်းမသိ။ ပြတင်းပေါက်မှကြည့်လိုက်လျှင် အောက်ကလူတွေ
ကို မွားမွားကလေးသာ မြင်ရသည်။ ခုန်ချဖို့ စိတ်ကို စုစည်းလို့မရ။
နောက်ဆုံးတော့ အလွယ်ဆုံးနှင့် လူသိနောက်ကျနိုင်သောနည်းကို သူ
ရွေးချယ်ခဲ့သည်။

သူ မျက်နှာကျက်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ အခန်းထုပ်တန်း
မှ တွဲလောင်းကျနေသည့် ကြိုးကွင်းတစ်ချောင်း။

ခုနက သူ့ကိုယ်တိုင်ပြင်ဆင်ခဲ့သည့် ကြိုးစင်။
သူ ခုံပေါ်တက်လိုက်သည်။ ကြိုးကွင်းကို ခေါင်းဝင်လို့ရအောင်

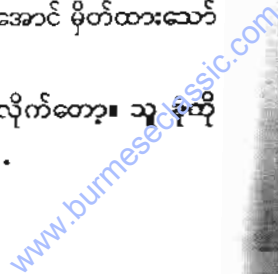
နည်းနည်းချဲ့လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ခုံကလေးကို ကန်လှဲချလိုက်ရင် ဘဝ
ဟာ ဆုံးပြီပေါ့။

“ဖေဖေနဲ့မေမေ . . . သားလိုက်ခဲ့မယ်နော်။ ညီမလေးရေ . . .
ကိုကို လိုက်ခဲ့မယ်နော်”

သူ လက်အုပ်ချီပြီး နှုတ်ထွက်ပြောမိသည်။
တစ်ကိုယ်လုံး ဘဝမှာ တစ်ခါမှမဖြစ်ဖူးသည့် တုန်လှုပ်မှုမျိုးနှင့်

ရှိန်းစပ်လာသည်။ နေရာအနှံ့မှ ချွေးစေးတွေထွက်လာသည်။ ကြိုးကွင်း
ကို လည်ပင်းမှာ စွပ်လိုက်သည်။ ခြေဖျားထောက်လိုက်သည်။ နောက်
ခုံကို ကန်ထုတ်ရတော့မည်။ မျက်လုံးကို ကျစ်နေအောင် မှိတ်ထားသော်
လည်း ခုံကို မကန်ရဲသေး။

မြန်မြန်လုပ်လိုက် . . . စိတ်ကို လွှတ်လိုက်တော့။ သူ့ကို
တန်လှဲဖို့ ခြေကိုလှဲပြီး ပြင်လိုက်ချိန်မှာတော့ . . .

“ . . . တောင်တောင် . . . ”

“ . . . တောင်တောင် . . . ”

သူ့ကွန်ပျူတာ ဖန်သားပြင်တွင် (Box)တွေ တရိပ်ရိပ်၊ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ . . . တက်လာတာကို သူ မြင်လိုက်ရသည်။ (Chat-Box)ကလေးများဖြစ်သည်။ ဘာတွေပါလိမ့်။

“ . . . ”

သူ ခြေထောက်ကို ခုံမှာပြန်ထောက်လိုက်သည်။ ဘယ်သူပို့လိုက်တဲ့စာလဲ။ သူ့မှာ အွန်လိုင်းမိတ်ဆွေမရှိ။ အရင်ကတည်းက မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း နည်းပါးလွန်းသောသူ့မှာ ဘာ (online friend) မှလည်း မရှိခဲ့ပါ။ သူ့ (G-talk) အကောင့်ထဲတွင် တခြားသူများ၏ အကောင့် သုံးလေးခုရှိသော်လည်း ထိုသူများကိုလည်း သူမသိပါ။ ‘ဟိုင်း’တို့၊ ‘ဟေး’တို့ပင် မလုပ်ဖူးပါ။

ဒါဆို ဘယ်သူလဲ။

သူ စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် ‘တောင်’ခနဲ နောက်ထပ်(box) တစ်ခု ထပ်ပေါ်လာသည်။

“ . . . ”

သူ လည်ပင်းမှကြိုးကို ချွတ်ပစ်လိုက်မိသည်။ ပြီး ခုံပေါ်က ဆင်းကာ ကွန်ပျူတာရှေ့ ပြေးဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟင် . . . ”

ထိုခုံကို ထိုင်လျက်သားနှင့်ပင် သူ နောက်လန်ကျမတတ်ဖြစ်သွားသည်။

Chat-box ထဲမှစာများကို သူဖတ်ကြည့်တော့ သူ သိပ်အံ့ဩသွားရတော့သည်။

‘ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံခါနီးလူများ ဖတ်ရန်’ တဲ့။

ချက်ချင်း ဆေးဘီကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ ယောင်ယမ်းပြီး အိမ်ရာအောက်ကိုပင် လှန်ကြည့်မိသေးသည်။ ပြတင်းပေါက်နားပြေးသွားကာ

အောက်ကိုင့်ကြည့်သည်။ အပေါ်ကိုကြည့်သည်။ အဝေးကိုကြည့်သည်။ အခန်းထဲပြန်ကြည့်သည်။ အူကြောင်ကြောင်နှင့် ရေချိုးခန်းကိုပြေးဖွင့်ကြည့်သေးသည်။

ရေတွေလိုရွှဲစိုနေသည့် မျက်နှာပေါ်ကချွေးတွေကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် လုံးထွေးသုတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အခန်းတံခါးကိုပြေးဖွင့်ကာ ခေါင်းထွက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဂျပန်လူငယ်စုံတွဲတစ်တွဲ လူချင်းခွာလိုက်တာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ အားနာသလို ခေါင်းအသာညွတ်ပြပြီး စကြိုလမ်းအတိုင်းကြည့် မိသည်။ မသင်္ကာစရာ ဘယ်သူမှမတွေ့။

သူ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ သူ့ကို တစ်နေရာရာမှ တစ်သောက်ယောက် လှမ်းကြည့်နေသည်ဟု သူထင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူဘာလုပ်နေသည်ကိုသိပြီး ထိုသို့ စာရိုက်ပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်မည်ဟု သူထင်နေသည်။

ကွန်ပျူတာရှေ့တွင် သူပြန်ထိုင်ကာ ခုနကစာကို ဖတ်လိုက်သည်။

- ‘ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံသူများ ဖတ်ရန်’
- ၁။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသက်ရှင်စွာ နေထိုင်ရန် အရည်အချင်း မပြည့်စုံသူအဖြစ် ဝန်ခံလိုက်ပြီလား။
- ၂။ ဘုရားသခင်သည်လည်းကောင်း၊ သင့်မိသားစု၊ သူငယ်ချင်း၊ ချစ်သူနှင့် သင်မွေးထားသော ခွေးကလေးနှင့် ကြောင်ကလေးများသည်လည်းကောင်း၊ သင် ထိုသို့ မိုက် မဲစွာ ပြုမူသည်ကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြမည် ထင်ပါသလား။ သင်ကိုယ်တိုင်ကော နှစ်သက်ပါသလား။ မည်သူ့မျှ မနှစ်သက်သောအမှုကို သင်ဘာကြောင့် ပြုမူလိုသနည်း။

၃။ သင် ထိုသို့ပြုမှုစို့ ဆုံးဖြတ်သည်ဆိုကတည်းက သင် တွင် သေသွားမှ ပြေလည်မည်ဟုယူဆသော အခင် အခါ ဝမ်းနည်းစရာ၊ နာကျင်စရာများ ရှိလိမ့်မည်။ သို့သော် သေခြင်းသည် ဖြေရှင်းခြင်း၊ ရင်ဆိုင်ခြင်းမဟုတ် သည်ကို သင်တွေ့မိပါသလား။ သင့်လိုဒုက္ခမျိုး တစ်ခု သူများ မကြုံဖူးဘူး၊ မကြုံနိုင်ဘူးဟု ထင်မိပါသလား ရင်ဆိုင်ပါ။

၄။ မိမိကိုယ်ကိုယ် ဘယ်နေရာမှ အသုံးမကျဟု ထင်နေပါ သလား။ ထင်နေပါလျှင် ထိုအထင်သည် လုံးဝအသုံး မကျပါ။ သင့်တွင် လက်တစ်ဖက်ရှိက သစ်ပင်တစ်ပင် စိုက်နိုင်သည်။ မျက်လုံးတစ်လုံးရှိက အလှတရား ခံစားနိုင်မည်။ မရှိတာကိုကြည့်သလို ရှိနေတာကိုလည်း ကြည့်ပါ။ သင်သည် အသုံးကျသူဖြစ်သည်။

၅။ စိတ်ပညာစာအုပ်များ ဖတ်ပါ။ အတွေးကို တစ်နေရာ တည်းတွင် လံညာမနေပါစေနင့်။

၆။ သတ်သေခါနီးဆဲဆဲ ဖြစ်နေရင်တောင် အာရုံလွှဲပစ်စေ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို ရိုက်ခွဲပစ်ပါ။ တီဗီ၊ ရေခဲသေတ္တာ စသဖြင့် . . . ။ အာရုံပြောင်း သွားပါလိမ့်မည်။ အသက်လောက် ဘယ်အရာမှ အဖိုးမတန်ပါ။

ဖတ်ပြီးသောအခါ သူ့စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ ခုနက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စီရင်ဖို့ တွန့်ဆုတ်ဝန်လေးသွားတာတော့ အမှန်တရား သို့သော် ထိုစာလေးခြောက်ကြောင်းလောက်နှင့် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက် မပြင်ချင်။

ထိုစာတွေပို့သည့် (Account)ရှင် အမည်ကိုကြည့်လိုက်စေ။ Flameဆိုသည့် စာတမ်းလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”
ဟု စာရိုက်လိုက်သည်။ ဟိုဘက်က တစ်ခွန်းတည်းဖြေသည်။

“လူ . . . ”
ပေါ့ရွတ်ရွတ်ဖြေမှုကြောင့် သူ့စိတ်ပျက်သွားသည်။ ထားတော့။

“မင်း ဘယ်ကနေ ချောင်းကြည့်နေတာလဲ ငါ့ကို”
“ရှင် . . . ဘာကိုလဲ”

‘ရှင် . . . ’ ဟု ထူးခြင်းကြောင့် တစ်ဖက်လူမှာ မိန်းကလေး မှန်း သေချာသွားသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ငါ့ (Account) ထဲ ဘယ်လိုလုပ်ရောက်နေ တာလဲ”

“အဲဒါ ကျွန်မကတောင် မေးချင်သေးတယ်။ ကျွန်မ (Account) ထဲ တွေ့ကရာလူ လက်ခံလေ့မရှိဘူး။ ရှင်က ဘယ်လိုလုပ် ရောက်နေ တာလဲ”

တစ်ဖက်မိန်းကလေးကလည်း သူ့ (Account) ကို သိပုံမပေါ်။ ဒါဆို . . .

“ငါအခု သတ်သေဖို့လုပ်နေတာကို မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”
“ဘာရယ် . . . ဘာကို သတ်သေတာ”

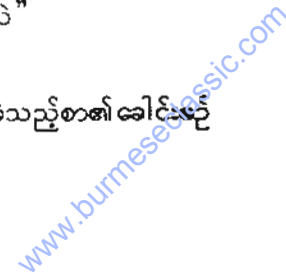
“ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေဖို့လုပ်နေတာကို မင်း ဘယ်ကချောင်း ကြည့်ပြီး သိနေတာလဲ”

တစ်ဖက်လူဆီမှ စာတန်း တန်းမပေါ်လာပါ။ တခြား အလုပ် ရှုပ်နေတာလား၊ ငြိမ်သွားတာလား မသိ။

“ကျွန်မ ကြည့်လည်းမကြည့်ဘူး၊ သိလည်းမသိဘူး”
“ဒါဆို ဟိုစာတွေက ဘာလို့လာပို့တာလဲ”

“ဘယ်စာတွေလဲ”
တစ်ဖက်ကပြန်မေးတော့ ခုနက သူဖတ်ခဲ့သည့်စာ၏ ခေါင်းစဉ်

တို့ ပြန်ရိုက်ပြလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် သေကြောင်းကြံခါနီးလူများဖတ်ရန် ဆိုတဲ့ စာလေ”

“ဪ . . .”

တစ်ဖက်က ခဏငြိမ်သွားသေးသည်။ ပြီးမှ . . .

“အဲဒါ လူတိုင်းဖတ်သင့်တယ်ထင်လို့ ကျွန်မ (Account) ထဲမှာရှိတဲ့ လူတွေအကုန်ကို လိုက်ပို့နေတာပါ”

ဒီလောက် တိုက်ဆိုင်နိုင်သလား။

“ဒါနဲ့ ရှင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေဖို့လုပ်နေတာ . . . ဟုတ်လား”

တစ်ဖက်က စာရိုက်လာပြန်သည်။ သူ ပြန်ဖြေချင်စိတ်မရှိ။

“ဟေ့ . . . ဟုတ်လို့လားလို့”

သံသယအသံနှင့် စာထပ်ပေါ်လာတော့ သူ စိတ်ထဲက ထ၊အော်ချင်သွားသည်။ အသံထွက်ထ၊အော်လည်း တစ်ဖက်လူ ကြားမှာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဒါကို နောက်စရာလို့ သူထင်နေသလား။

“ဟုတ်တယ် . . . ကျုပ်လည်ပင်းကိုတောင် ကြိုးကွင်းစွပ်ပြီးပြီးခင်ဗျားစာတွေပေါ်လာလို့ ဆင်းလာကြည့်တာ”

“တကယ်လား”

“မယုံရင် မင်း VZO ဝက်ကမ်းဖွင့်လိုက်။ ငါ့ (Account) ဖြေပြမယ်။ ပြီးရင် မင်းကို ထုတ်တန်းပေါ်က ကြိုးကွင်းကို ကင်မရာနဲ့ရိုက်ပြမယ်”

ထိုမှ တစ်ဖက်က ယုံကြည်သွားဟန်တူသည်။ ခဏငြိမ်သွားသည်။ နောက်မှ . . .

“အခုကော သေချင်သေးလား”

“ငါ . . . ငါ . . .”

ထို ငါ . . . ငါ . . . များကိုတော့ သူ့နှုတ်မှ ရေရွတ်မိခြင်းကြောင့် တစ်ဖက်လူ ဘယ်လိုမှမသိနိုင်ချေ။

“လတ်တလော အဲဒီစိတ်အညစ်က ကင်းလွတ်အောင် ကျွန်မ ပြောတဲ့အတိုင်း တစ်ဆိတ်လောက် လုပ်ကြည့်ပါလား”

“စိတ်အညစ်” ဆိုသည်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စီရင်ခြင်းကိုပြောမှန်း သူနားလည်သည်။ တစ်ဆိတ်လောက်ဆိုသည့် စကားလုံးကတော့ ခွင့်တောင်းသည့်ဟန်။

သူ ဘာစာပြန်ရိုက်ရမှန်းမသိ။

“ပြောကြည့်ပါ”

ဟိုဘက်က စာနှင့် ချက်ချင်းရိုက်ပြောလာသည်။

“(၁) ရှင်နေတဲ့နေရာက ပြေးလို့ကောင်းတဲ့နေရာဆိုရင် ထပြေးလိုက်ပါ။ အမြန်ဆုံး ညစ်ပြီး ပြေးပစ်လိုက်ပါ။ ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးဝေးကို ခေါ်။ ဒါမှမဟုတ် (၂) ရှင်နေတဲ့နေရာက ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမနာရဘဲ အော်လို့ကောင်းမယ့်နေရာဆိုရင် ရှင်အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ပါ။ ဝရန်တာ ဆက်ထွက်ပြီး ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ အသံကုန်အော်နော်”

“အင်း . . .”

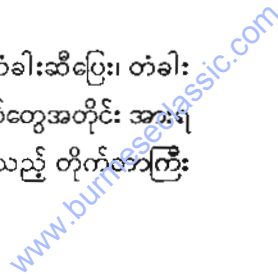
ဟု သူစာရိုက်ပြောလိုက်တော့ တစ်ဖက်က . . .

“(၃) အချက် ကျန်သေးတယ်။ ရှင်မပြေးချင်၊ မအော်ချင်ဘူးဆိုရင် နောက်တစ်နည်းပေါ့။ အဲဒီနည်းက ရှင်ကိုယ်ပေါ်က အင်္ကျီအဝတ်အစား ဘာမှမချွတ်နဲ့။ ဒီအတိုင်းပဲ ရှင်ရေချိုးတဲ့ရေကန်ထဲ ခုန်ဆင်းပစ်လိုက်။ ရေပန်းနဲ့ချိုးတာဆိုလည်း ရေပန်းကို အကုန်ဖွင့်ပြီး အဲဒီအောက်မှာ ရပ်နေလိုက်။ ခေါင်းကို ရေရွဲရွဲစိုပါစေနော်။ ဘယ်လိုလဲ အဲဒီသုံးနည်းထဲက ရှင် တစ်နည်းနည်း လုပ်နိုင်မလား”

“သုံးနည်းစလုံး လုပ်မယ်ဗျာ”

“ဒါဆို ချက်ချင်း ထ၊လုပ်တော့”

သူ ချက်ချင်း ထ၊ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးရင် တံခါးဆီပြေး၊ တံခါးဆီပြီး တခုနဲ့တခု ပြေးလွှားတော့သည်။ လှေကားထစ်တွေအတိုင်း အားရအားရ ညစ်ပြေးတက်ပစ်သည်။ စပရင်ခံဆောက်ထားသည့် တိုက်တာကြီး

တောင် သူပြေးအားအောက်မှာ ယိမ်းလှုပ်နေသလို။ သူပြေးတက်ခဲ့သည် မှာ တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ဖြစ်သည်။

ကြယ်ပြာများလင်းပျံနေသော ကောင်းကင်က သူ့ကို လူသား အသစ်တစ်ဦးလို ကြိုဆိုနေသည်။

“အား . . .”

သူ့လည်ချောင်းတွေ တဆတ်ဆတ်ခါအောင် သူ့အော်ပစ်လိုက် သည်။ ဟိုးဆီက နီယွန်ရောင်လမ်းမများ သူ့ဆီလှမ်းငေးကြည့်နေမလား။

“အား . . .”

ခြေပစ်လက်ပစ်ကို ဆောက်တည်ရာမဲ့စွာ အော်ပစ်လိုက်သည်။ မျက်ရည်ပူတွေ ကျလာသည်။ ဒူးခွေထောက်မိသည်။ သို့သော် အော် ဟစ်ဆဲ။

“အား . . .”

သူ့အသံကြောင့် ညဉ့်ငှက်တချို့ ထပြန်သွားသည်။ လည် ချောင်းထဲ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းထောက်နေသလို နာလာသည်။ သူ့အော် သံ အက်ကွဲတိုးညှင်းလာသည်။ ထိုအခါမှ သူပြန်ဆင်းခဲ့သည်။ တပုန်း ပုန်း ပြေးဆင်းခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

အခန်းပြန်ရောက်တော့ ရေချိုးခန်းထဲဝင်၊ ရေပန်းကိုဖွင့်ကာ တစ် ကိုယ်လုံး ရေအောက်ထဲဝင်နေလိုက်သည်။ ဆံပင်တွေကို အပြန်ပြန်အလှန် လှန်သပ်ဖွပြီး ရွှဲရွှဲစေလိုက်သည်။ ငါးမိနစ်လောက် ရေထဲနေပြီးမှ သူပြန် ထွက်ခဲ့သည်။

ရေစိုနေသည့်ခေါင်းကို ပြောင်အောင်မသုတ်နိုင်။ အိပ်ရာထဲဖဲ အလိုလို ဝင်ခွေသွားမိတော့သည်။

၂)

“တောင် . . . တောင် . . .”

“တောင် . . . တောင် . . .”

(Chat-Box)ကလေးများ ခုန်ဆွ၍ တက်လာပြန်ပြီ။ ထိုအချိန် သူလည်း အိပ်ရာမှ လူးလူးလိမ့်လိမ့် နိုးလာသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး လေးလံကိုက်ခဲနေသည်။ လက်သီးဆုပ်ကြည့် တော့ အားမပြည့်သလို ခံစားရသည်။ နံဘေးကစောင်ကို ဆွဲခြံကာ ကွန် တာရှေ့ ထိုင်လိုက်သည်။

ကွန်ပျူတာထဲတွင် ခုနကမှရှိက်ပို့ထားသော (Flame)ဆိုသော နန်းကလေး၏ (Chat-box) များ ပေါ်နေသည်။

“ဟိုင်း . . .”

“ဟေ့လူ . . . ရှင်ရှိသေးလား။”

“ရှိသေးရင် စာပြန်ရှိက်ဦး”

Chat-boxထဲတွင် ထိုစာတန်းများကို တွေ့ရသည်။ သူ ကီးဘုတ်ပေါ်လက်ထောက်ဖို့ပြင်တော့ သူ့လက်တွေတုန် ခင်နေကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ ပြန်သတိထားမိသည်။ သူ ဖျားနေပါပြီ။ “ကျွန်တော် ရှိပါသေးတယ်”

ထိုသို့ သူရိုက်လိုက်တော့ . . .

“ဪ . . . တော်သေးပါရဲ့”

တဲ့။ ပြီးတော့ ဆက်၍စာရိုက်ကာ ပြောသည်က . . .

“ရှင် . . . ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ကျွန်မ တစ်ညလုံး ရှင်အိမ်
စာရိုက်နေတာ။ ရှင်ဘာလို့ ပြန်မပြောတာလဲ”

“ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားလို့ပါ”

“ဪ . . . တော်သေးတာပေါ့။ ကျွန်မက ရှင်သေသွားပြီ
မှတ်နေတာ”

သူ့အတွက် စိုးရိမ်ဖော်တစ်ယောက်တော့ ကောက်ရချေပြီ။

“ရှင် ကျွန်မပြောတဲ့ နည်းသုံးနည်းကို လုပ်လား”

“အင်း . . . ပထမပြေးတယ်။ နောက် အော်တယ်။ နောက်ဆုံး
တစ်ကိုယ်လုံး ရေထဲမှာ ထိုင်နေပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အိပ်ပစ်တယ်”

“ဟာ . . . ဒါဆို ရှင်ဖျားနေမှာပေါ့”

ကောင်မလေးက ကြိုမြင်တတ်လေသည်။ သူ ခေါင်းညိတ်ဖြင့်
ဖို့ လုပ်မိသော်လည်း ကောင်မလေး မမြင်နိုင်မှန်း ပြန်သတိရမိသည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ကျွန်တော် ဖျားနေပြီ”

“ဆေးတွေရှိလား”

“ရှိတယ်။ ဗမာပြည်ကယူလာတဲ့ ဆေးတွေ”

ဟိုဘက်က တစ်ချက် ငြိမ်သွားပြန်သည်။ ပြီးမှ . . .

“ရှင်က အခု ဘယ်နိုင်ငံမှာလဲ”

“ဂျပန်-တိုကျို”

သူ တုံးတိတ်ဖြေလိုက်တော့ ဟိုဘက်က . . .

“ဪ . . . ” တဲ့ . . . ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်မသေတာကို ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဒီနေ့မသေလည်း နောက်နေ့ကျရင် ကျွန်တော် သေချင်စိတ်
ပေါ်လာရင် သေမိမှာပဲ”

ထိုစကားကို သူတကယ် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါထို

ကောင်မလေးလည်း သိပါသည်။

နှစ်ယောက်သား ပြောစရာစကားမရှိတော့သလို ငြိမ်သွားကြ
သည်။ ကောင်မလေးက ဘာလို့ငြိမ်သွားမှန်း မသိသော်လည်း သူတ
ရေချိုးခန်းထဲက ရေကျသံတွေကို နားထောင်နေမိသည်။ သူ ရေပန်းကို
ညက ပြန်မပိတ်ခဲ့မိကြောင်း ပြန်သတိရမိသည်။

“ရှင် . . . ကျွန်မစကား နားထောင်နိုင်မလား”

ကောင်မလေးထံမှ စာတစ်ကြောင်း ပေါ်လာသည်။ သူဖတ်ပြီး
နားမလည်မိ။ သူနားမလည်မှန်းသိသော ကောင်မလေးထံမှ နောက်ထပ်
စာတစ်ကြောင်း ရောက်လာသည်။

“ရှင် မသေရအောင် ကျွန်မ လုပ်ပေးနိုင်တယ်။ ကျွန်မစကား
ကို နားထောင်ရင်ပေါ့”

သူ စိတ်ပျက်ပျက် ရယ်မိတော့သည်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သေ
ချင်လို့ သတ်သေမယ့်ကိစ္စကို သူက ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လို့လဲ။

“ရှင် ကျွန်မစကားကို ရယ်ချင်နေတာမို့လား”

ကောင်မလေးဦးနှောက်ထဲမှာ ပုဏ္ဏားဖြူ၊ ပုဏ္ဏားညိုတွေ ရှိနေ
လားမသိ။ သူ ဘာဖြစ်နေသည်ကို တွက်ချက်နိုင်နေသည်။

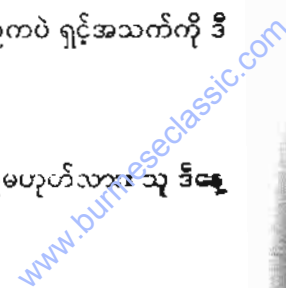
“ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သေချင်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ
လို ဘာမှမဆိုတဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်က ကယ်နိုင်တယ်ဆိုတော့ ရှင်
အတွက် ဟာဖြစ်နေပြီပေါ့”

“အင်း . . . မင်းသိနေတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ရှင် မသိသေးဘူး။ ကျွန်မ ညကပဲ ရှင်အသက်ကို ဒီ
နေ့ကအထိ ဆွဲဆန့်နိုင်ခဲ့တယ်လေ”

“ဟင် . . . ”

ကောင်မလေး၏ စကားက မှန်နေသည်မဟုတ်သေး သူ ဒီနေ့

မနက်အထိ အသက်ရှင်နေခဲ့တာ ကောင်မလေးကြောင့်မဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်သူငြင်းနိုင်မလဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မငြင်းနိုင်ပါချေ။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ညကတော့ ခင်ဗျားကြောင့် ကျွန်တော် မသေ ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီအတွက်လည်း ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးမတင်မိဘူး။ ရိုင်း တယ်လို့တော့ မထင်ပါနဲ့။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို နှောင့်ယှက်သူလို့ပဲ ခြင်မိတယ်”

“ . . . ”

ကောင်မလေးထံမှ လျှာထုတ်ပြုံးပြနေသော အရုပ်ကလေး သူ ထံရောက်လာသည်။ ပြီးမှ စာရိုက်ပြောလာသည်။

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မကလည်း ကျေးဇူးရှင်တို့ ဘာတို့ မဖြစ်ချင် ပါဘူး။ နှောင့်ယှက်သူပဲ ဖြစ်ချင်ပါတယ်။ ရှင့်ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် သတ် မသေအောင် ဆက်နှောင့်ယှက်ဖို့လည်း ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ ရှင်သာ ကျွန်မစကားကို ဆယ်ရက်လောက် နားထောင်ကြည့်၊ သတ်သေချင်စိတ် ပျောက်သွားမယ်”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒီလောက် ယုံကြည်မှုပြင်းထန်သော မိန်းက လေးမျိုး သူ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးသည်။ သူ့စိတ်ထဲ ဘာမှမတွေးမိ ဘဲ နေလို့ပျော်သလိုလိုမျိုးတော့ ဖြစ်လာသည်။ သူ ဘာစာမှပြန်မရိုက် တော့။ ကောင်မလေးထံမှ စာထပ်ရောက်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကျွန်မစကားကို (၁၀)ရက်လောက် နားထောင် ကြည့်မလား။ ပြီးမှ အဆင်မပြေရင် ရှင်သေရင် သေကြည့်ပေါ့”

“အင်း . . . ”

စိတ်မပါသော်လည်း နှုတ်က အလိုလို ‘အင်း’ မိသွားသည်။ ထို ‘အင်း . . . ဟူ’ သည့် အသံကိုတော့ ကောင်မလေး မကြားသိနိုင် ချေ။ သို့သော် ကောင်မလေးက ပျော်သွားသည်ထင်သည်။

ပြုံးနေသည့်အရုပ်လေး သူ့ထံ ပို့လိုက်သည်။

“ရှင့်ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ဘာတွေရှိလဲ”

“ကြက်ဥ၊ မုန်လာဥနီ၊ ပြောင်းဖူး၊ ရေခဲမုန့်နဲ့ ခေါက်ဆွဲ အင်း ခေါက်ဆွဲကတော့ စားလို့ အဆင်မပြေလောက်တော့ဘူး”

“အင်း . . . အခု ရှင် ကျွန်မစကားကို နားထောင်တဲ့အနေနဲ့ ပြောင်းဖူးတွေကို ချွေလိုက်၊ မုန်လာဥနီသုံးတောင့်လောက်ကို အပိုင်းခပ် ပါးပါးလေးတွေ လှီးလိုက်။ ပြီးရင် ရေခဲရောပြီး ဂတ်စ်အိုးပေါ်တင်လိုက်၊ ငြုတ်ထားလိုက်၊ ကျန်တာ ခဏနေမှ ထပ်ပြောမယ်”

တစ်ဖက်မှ ပြောပြောဆိုဆိုပဲ of lineဖြစ်သွားသည်။ (Account အမည်၏အစွန်းမှ အစိမ်းလုံးလေးမှာ အနက်ရောင်အဖြစ် ပြောင်းသွား သည်။

သူ ထိုင်နေရာမှထကာ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ဖို့ပြင်သည်။ တစ် ညီယံလုံး ကိုင်ရိုက်ထားသလို ရင်ကောကျောကော နာနေသည်။ စိတ် မပါသော်လည်း ကောင်မလေးပြောသည့်အတိုင်း သွားလုပ်နေမိသည်။ ထုပ်ရင်းကိုင်ရင်း ချွေးတွေဘာတွေထွက်ကာ အဖျားလျော့သွားဟန်တူ သည်။ နေသာထိုင်သာရှိလာသည်။

တစ်အောင့်လောက်ကြာတော့ ရိပ်ခနဲ ကွန်ပျူတာထံမှ (Chat Box)လေး တက်လာတာကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။

(Flame) ဆိုသည့်ကောင်မလေး On-line ပေါ် ပြန်တက်လာ သော သူ ကွန်ပျူတာရှေ့ ပြေးထိုင်စဉ်မှာပဲ စာတစ်ကြောင်း ရိုက်ပို့လိုက် သည်။

“ဆားနဲ့ အသားမှုန့်နည်းနည်းထည့်ပြီး သွားမွေလိုက်။ ပြီးရင် ငြုတ်ဥနှစ်လုံးလောက် ဖောက်ထည့်လိုက်”

“အင်း . . . ”

ပြောသည့်အတိုင်း သူသွားလုပ်လိုက်ရသေးသည်။ နောက်ထပ် မိနစ်ကြာမှ ကောင်မလေးက ထပ်ပြောသည်။

“ရလောက်ပြီ။ ကြွေပန်းကန်လုံးထဲခပ်ထည့်ပြီး ပူပူလေးသောက်”

“အင်း . . .”

သူ ကောင်မလေးပြောသည့်အတိုင်း ကျိုချက်ထားသည့် ဟင်းချိုဟင်းကို ကွန်ပျူတာရှေ့မှာပဲ လာထိုင်သောက်လိုက်သည်။

“ရှင် . . . အစားဟုတ်တိပတ်တိမစားတာ ကြာပြီမို့လား”

ကောင်မလေးက သူ့အကြောင်းကို လှမ်းလှမ်းတွက်ချက်နိုင်နေသည်။

“အင်း . . .”

“အင်း . . . ဝအောင်စား။ ကောင်းတယ်မို့လား”

တကယ်ကောင်းပါသည်။ ကြက်ဥ၊ မုန့်လာဥနီ၊ ပြောင်းဖူးတို့ ရောစပ်ထားသော ဟင်းချိုက သူ့ကိုမြိန်စေပါသည်။ တစ်ပန်းကန်လုံး မော့သောက်ပြီးသောအခါ သူ အင်အားပြည့်သွားသလို ခံစားရသည်။ လက်သီးဆုပ်ကြည့်တော့ အားပြည့်ပြည့်ဖြစ်နေပြီ။ သူ ကောင်မလေးကို ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

“ကဲ . . . ဒုတိယအနေနဲ့ ကျွန်မစကားကို ဘာနားထောင်ရမလဲ ဆိုတော့ . . .”

“နေပါဦးဗျာ . . . ကျွန်တော်တို့ အရင်မိတ်ဆက်ရအောင်။ စကားပြောလို့ ပိုအဆင်ပြေအောင်ပေါ့”

“OK . . . OK. OK . . .”

ကောင်မလေးက ထိုသို့ စာရိုက်ပြန်ပြောလေသည်။ ပထမ OK နှင့် နောက်ထပ် OK နှစ်လုံးမှာ တော်တော်ခြားနားနေကြောင်း သူ သတိထားမိသည်။

“ရှင်နာမည်က ခေတ်သစ်နော်”

သူ့အကောင့်မှာလည်း သူ၏အမည်ရင်းဖြစ်သော ခေတ်သစ်ပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကောင်မလေးက သူ့အမည်ကို သူပြောပြစရာမလိုဘဲ သိနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့နောက် သူတို့အသက်အရွယ်တွေကို မေးကြည့်ကြသည်။ ခေတ်သစ်က ကောင်မလေးထက် (၂)လခန့်ကြီးသည်။ အလုပ်အတိုင်တွေကိုမေးကြည့်တော့ ခေတ်သစ်က ကျောင်းသား၊ ခေါက်ဆွဲဆိုင်တစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်နေကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

“ကျွန်မကလည်း ကျောင်းသူပဲ။ ခရစ်ယာန်ကျောင်းတစ်ခုမှာ ကလေးတွေကို အချိန်ပိုင်း ဂီတသင်ပေးတယ်။ စုပါမားကတ်တစ်ခုမှာလည်း အချိန်ပိုင်း အရောင်းစာရေးမလုပ်တယ်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေတွေဆို အားကစားကွင်းမှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်တယ်။ နောက်ထပ် ပိုက်ဆံမရတဲ့ အလုပ်သုံးခုလောက်နဲ့ ပိုက်ဆံ ရံဖန်ရံခါရတဲ့ အလုပ်နှစ်ခုလောက်ရှိသေးတယ်”

“ဪ . . .”

သူ အထင်ကြီးမိသည်။ ကောင်မလေးက စော်တော်အလုပ်လုပ်တာပဲ။ သူ့ကိုယ်သူလည်း သောက်သုံးမကျမှန်း ပြန်သုံးသပ်မိသည်။ ရှက်မိသည်။

“ကဲ . . . မိတ်ဆက်တာတွေ တော်လောက်ပြီ။ ကျွန်မရဲ့ ဒုတိယစကားကို နားထောင်ဖို့ပြင်တော့”

“ဘာများလဲ”

“စာဖတ်ခိုင်းမလို့ပါ”

“အော် . . . ကျွန်တော်က စာဖတ်ပျင်းတယ်ဗျ”

“သိပါတယ်”

သိလိုက်ပြန်ပြီလား။ ကောင်မလေး ဘယ်လိုပြန်ပြောမလဲ သူ စောင့်နေလိုက်သည်။

“စာဖတ်ပျင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖတ်ကို မဖတ်တာမို့လား”

“အင်း . . .”

သူ ဝန်ခံလိုက်သည်။

“အဲဒါကြောင့် ရှင်ပျော့ညှပ်နေတာပေါ့။ ကဲ . . . ကဲ . . . ဒါ
တွေထားပါ။ ကျွန်မ ကျောင်းသွားရတော့မယ်။ ရှင်ဖတ်ရမယ့် စာအုပ်
တွေ ပြောပြမယ်၊ လိုက်မှတ်ထား။”

ကောင်မလေးပြောသည့် စာအုပ်အမည်တွေ သူလိုက်မှတ်ရ
သည်။ ပြီးလျှင် ဘယ်စာအုပ်ကို ဘယ် website မှာရှာဟု ပြောတာတွေ
ကိုလည်း သူ လိုက်မှတ်ရသည်။

“ကဲ . . . ညမှပြန်တွေ့မယ်။ ရှင် ကျွန်မဖတ်ခိုင်းတဲ့ စာအုပ်
တွေ ဖတ်ဖြစ်အောင်ဖတ်နော်”

“အင်း . . .”

“ကဲ . . . ဘိုင့် . . .”

“ခဏ . . . မင်းနာမည်အရင်းကို ပြောဦးလေ”

ကောင်မလေးနာမည် အရင်းမပြောရသေးတာကို သူ မှတ်မှတ်
ရရ မေးနိုင်လိုက်သည်။

ကောင်မလေးက လျှာထုတ်ပြောင်ပြနေသည့် အရုပ်လေးကို
လှမ်းပို့လိုက်ပြန်သည်။ ပြီးမှ . . .

“ကျွန်မနာမည် ရှင်ပျိုးခင်း”

(၃)

The early bird catches the worm.

(စောစောထတဲ့ငှက်ဟာ တီကောင်ကို ဖမ်းမိတယ်)

သူက ငှက်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် တီကောင်မလို။

သို့သော် ဒီရက်ပိုင်း သူ မနက်စောစောထပြေးရသည်။ ပြီးလျှင်
ကျေးဇူးကား ဘုရားရှိခိုးရသည်။ ကျောင်းလည်း သွားရသည်။ ကျောင်းမှာ
လည်း အားသည့်အချိန် အပြင်စာတွေဖတ်ရသည်။ အခန်းပြန်ရောက်
လျှင် အားကစားလုပ်ရသည်။

ပြီးလျှင် ညနေစာစားကာ လူစည်စည်နေရာများသို့သွားကာ လူ
အများ၏ ပြောစကားများကို နားထောင်ရသည်။ အခန်းပြန်ရောက်လျှင်
စာဖတ်ရသည်။ ကျောင်းစာရှိလည်း ကျက်ရသည်။ ညအိပ်ခါနီး ကိုယ့်
အကြောင်းကို ကျကျနနတွေ့ရသည်။ ပြီးလျှင် ဒိုင်ယာရီရေးရသည်။

ဒါတွေအားလုံး Flame(ခေါ်) ရှင်ပျိုးခင်းဆိုသော ကောင်မလေး
၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း သူလုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သူ စိတ်အခြေအနေ ပြန်ကောင်းလာပြီဟု သိပ်စိတ်မချသေး
သည့်တိုင် အချိန်ကိုတော့ ကျစ်ကျစ်လစ်လစ် အကျိုးရှိအောင် သုံးနိုင်
ရေးမှန်း သူနားလည်လာသည်။

ည(၁၁)နာရီတိုင်း ကောင်မလေးနှင့်သူ On-line မှာဆုံသည်။
“ဘယ်လိုလဲ၊ ကျွန်မပြောသလို ဖုန်းထဲကနေ အမျှဝေခဲ့လား”
ဒီနေ့ သူ့မိသားစု ကားမှောက်ဆုံးတာ ရက်လည်နေ့ဖြစ်သည်။
သူ့ဦးလေးစီစဉ်ပေးသော အသုဘတရားကို သူ ဖုန်းနှင့် အချိန်ကိုက် နားထောင်ကာ အမျှဝေနိုင်ခဲ့သည်။

အဖေနှင့်အမေကို သူ့မြင်ယောင်ကာ သူ မျက်ရည်ကျမိသည်။
ညီမလေးမျက်နှာကို တွေးမိကာ သူ့ရင်တွေ နာကျင်လာသည်။ ပါးပြင်
တွေ စေးကပ်တင်းကြပ်သွားအောင် သူ့ငိုချင်သည်။

“ရှင် ငိုနေတာလား”

တစ်ဖက်က သူ့ငိုနေကြောင်း သိနေပြန်သည်။

“အင်း . . .”

“ငိုပါ၊ ဝအောင်ငို”

သူ ငိုပါသည်။ ဝအောင်တော့ မငိုတတ်။ ငိုလို့ မျက်ရည်ကုန်
သည့်အခါ တိတ်လိုက်၊ ပြီးလျှင် အတိတ်ကိုပြန်တွေးမိပြီး ပြန်ငိုလိုက်
နှင့် သူ့မျက်လုံးတွေပင် ကျိန်းစက်လာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် ငိုလို့ဝပြီ”

“အင်း . . . သေကော သေချင်သေးလား”

“ကျွန် . . . ကျွန်တော် မသိဘူး”

“အိုခေ . . . အိုခေ အိုခေ”

ကောင်မလေး၏ အိုခေပြောပုံလေးကို သူ့စိတ်ထဲ ခွဲနေသည်။
ကောင်မလေးကလည်း အိုခေဆိုသည့် စကားလုံးအကြောင်းကို ပြောပြ
သေးသည်။

“အိုခေဆိုတဲ့စကားလုံးက ရှင်နဲ့ တကယ်လိုက်တယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“OK. ဆိုတာ တကယ်တော့ ‘zero-killed’ လို့ ပြောတာရှင်။
ဟိုးရှေးတုန်းက စစ်ပွဲတွေမှာ တပ်ဖွဲ့တွေမပျက်မဆီးဘဲ ကိုယ့်မြို့ကိုယ်မှာ

ပြန်လာနိုင်ရင် zero-killed ဆိုတဲ့ စာတမ်းကြီးတွေရေးပြီး ပြန်ပြန်ထာ
ကြတယ်။ သဘောက အသေအပျောက်မရှိဘူးဆိုတဲ့ သဘောပါ”

ကောင်မလေး၏ နေရာတကာ လိုက်သိနိုင်မှုကို သူ ကြိတ်နိုး
ကျူးမိသည်။

“ရှင်မှာလည်း သေချင်စိတ် သိပ်မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ zero-
killed OK. ပေါ့ရှင်”

သူ ဂျပန်နိုင်ငံရောက်ပြီး ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပြုံးမိတော့
သည်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး ရှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေဖို့လုပ်တဲ့ည
က တနင်္လာနေ့ညနော်”

ခေတ်သစ် ရက်ပြန်တွက်ကြည့်ရင်း . . .

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

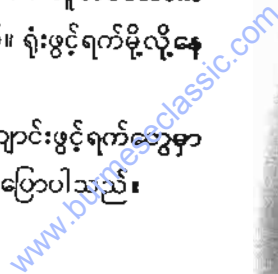
“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ တနင်္လာနေ့ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်
သေမှုနှင့် နှလုံးရောဂါ အဖြစ်အများဆုံးနေ့လို့ စာထဲမှာ ဖတ်ရလို့ပါ။
အင်း . . . ဒီလိုတော့လည်း မှန်သားပဲနော်”

ကောင်မလေးက သူ့ဘာသာသူ ဆက်စပ်ကြည့်ပြီး ကျေနပ်နေ
ပုံပေါ်သည်။ သူကတော့ အခုချိန် သူတို့အိမ်က ဈာပနကျင်းပနေပုံကို
မြင်ယောင်ကြည့်နေမိသည်။ နောက်မှ ကောင်မလေးရိုက်ထားသည့်စာ
တို့ မြင်ကာ သူလည်း စာပြန်ရိုက်လိုက်သည်။

“ဘာလို့ တနင်္လာနေ့က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတာတွေ၊
နှလုံးရောဂါ ဖောက်ပြန်တာတွေ များရတာလဲ”

“ကျွန်မလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ။ အင်း . . . လူတစ်ယောက်
ခြေထားတာတော့ သဘောကျစရာကောင်းပါတယ်။ ရုံးဖွင့်ရက်မို့လို့နေ
တာပေါ့တဲ့”

သူ လိုက်မရယ်မိပါ။ တချို့ တနင်္လာကျောင်းဖွင့်ရက်တွေမှာ
သူလည်း သေချင်စိတ် ပေါ်ဖူးခဲ့သည်ပဲ။ ဂျပန်မှာ ပြောပါသည်။

“ကဲ . . . အခု ရှင့်ကို ကျွန်မ နောက်ထပ်လုပ်စရာတွေ ညွှန်ကြားမယ်”

သူ နားထောင်နေလိုက်သည်။ ကောင်မလေး ဘာစာရိုက်ပြီး ပြောမလဲဟု မျက်စိနှင့်ကြည့်ပြီး နားထောင်နေလိုက်သည်။

“ရှင် လမ်းမှာ သူတောင်းစားတွေ တိုင်း ငွေထည့်ရမယ်”

“ကျွန်တော် ဒီရောက်ကတည်းက တစ်ခါမှ သူတောင်းစား မတွေ့သေးဘူး”

“တွေ့မှာပါ။ နိုင်ငံတိုင်းမှာ သူတောင်းစားရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ နံနက်ခင်းထပြေးတဲ့အခါ တွေ့တဲ့လူတိုင်းကို ပြုံးပြရမယ်”

“ခင်ဗျားဟာက အခြောက်တိုက်ကြီး”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ပြုံးပြပါ။ အားလုံးကို အချို့ဆုံး ပြုံးပြရမယ်”

“စိတ်ထဲကမပါဘဲ ပြုံးပြနေတော့ ဘယ်လှပဲမလဲ။ ဟန်ဆောင် ရာကျမှပေါ့”

သူ ပြန်စောဒက တက်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးဘက်က လည်း အချေအတင်ပင်။

“ဟန်ဆောင်လည်း ပြုံးဟန်ဆောင်တာ ကောင်းတဲ့အလုပ်ပါ။ အပြုံးဟာ ရှင့်ရဲ့ဘဝမှာ ဘယ်လောက် အထောက်အကူပြုတယ်ဆိုတာ ရှင် တစ်နေ့သိလာမှာပါ။ ကဲ . . . နောက်တစ်ခုအနေနဲ့ ရှင် ဘာဝါသနာ ပါလဲ”

“ဘာမှ ဝါသနာမပါဘူး”

“ထင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပျော့ညံ့နေတာ။ ပျော့ညံ့တဲ့သူကို မာပြီး တော်လာအောင် နောက်တစ်ခုအနေနဲ့ ကျွန်မပြောချင်တာက အချို့ များများ စားပေးပါ”

“ကျန်းမာရေးအတွက် ဘယ်ကောင်းမှာလဲ”

“စိတ်ကျန်းမာရေးအတွက်တော့ ကောင်းတယ်။ အအေးစာတို့”

အချို့စာတို့ စားပေးရမယ်။ ကဲ . . . အရေးကြီးဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးတစ်ခု ပြောချင်တယ်”

သူ့မျက်လုံး ကွန်ပျူတာဆီငေးလျက်သား စောင့်နေလိုက်သည်။

“ရှင် ခေါက်ဆွဲဆိုင်က အလုပ်ပြုတ်ပြီမို့လား”

“အင်း . . . ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“ရှင် ဟိုရက်တွေက မသေအောင် အနိုင်နိုင် ကိုယ့်စိတ်ကို ထိန်း နေရတာ ဘယ်လိုလုပ် သူများအလုပ် သွားလုပ်ပေးနိုင်မှာလဲ။ ရှင်အလုပ် လောရင် ဂျပန်ကြီးက တစ်ရက်နှစ်ရက်ပဲ စောင့်လိမ့်မယ်။ သုံးရက် လောက်ရှိရင် ရှင့်ကို အော်တိုအလုပ်ဖြုတ်လိုက်မှာပဲ”

ကောင်မလေးပြောပေါက်က ဂျပန်နိုင်ငံအကြောင်း နောကြေနေ ခဲ့ချိုးဖြစ်သည်ဟု သူခံစားနေရသည်။

“အခု ရှင် ဂျော့ဘလက်စ်ဖြစ်နေပြီမို့လား”

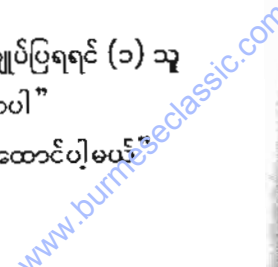
ဟုတ်ပါသည်။ ယခု သူ အလုပ်လက်မဲ့ပါ။

“ဂျပန်ရောက် မြန်မာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျောင်းတက်ပြီး အလုပ်ပါတွဲမလုပ်တာဟာ မိုက်မဲတာပဲလို့ ကျွန်မယူဆတယ်။ ဂျပန်တွေ နဲ့သင်းပြီး အလုပ်လုပ်ကြည့်ပါ။ သူတို့ရဲ့ အလုပ်ပေါ်အာရုံထား၊ မာန် အားတဲ့စိတ်တွေကို ရှင်ရွေးယူပါ။ မနက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်ရှာ၊ နောက် ဆုံးရက်ကြာရင် ရှင်အလုပ်ရတာ ကြားချင်တယ်”

ထိုအချိန် ဖုန်းလာ၍ သူထကိုင်လိုက်ရသေးသည်။ မြန်မာပြည် သူ့ဦးလေး ဆက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အသုဘကိစ္စ အဆင်ပြေပြေပြီးကြောင်း ပြောပြီး အိမ်ရောင်းဖို့ကိစ္စလာပြောနေသည်နှင့် သူ ဖုန်းပိတ်ချလိုက်ပါ သည်။ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ အချိုးတွေပါလား။

“ဒီနေ့အတွက် ညွှန်ကြားချက်တွေကို ပြန်ချုပ်ပြရရင် (၁) သူ တောင်းစားတွေကို ငွေထည့်ပါ။ ပြုံးပြပါ။ အလုပ်ရှာပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားစကား နားထောင်ပါ့မယ်”

“အင်း . . . လိမ္မာတယ်။ ကျွန်မစကားသာ များများနားထောင်ရင် အသုံးကျတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ အင်း . . . ကျွန်မ နောက်တစ်ခု ပြောစရာရှိသေးတယ်”

“ပြောပါ”

“ကျွန်မတို့ နင်နဲ့ငါနဲ့ ပြောရအောင်။ ရှင်ကလည်း ကျွန်မထက် အသက်(၂)လပဲ ပိုကြီးတာဆိုတော့ ရွယ်တူအဖြစ်ပဲ သဘောထားလိုက်ရအောင်နော်”

သူလည်း ဒီလိုပဲဖြစ်ချင်နေပါသည်။ ပါးပြင်မှာ ပြုံးနေသည့် သူ့အပြုံးကို ကောင်မလေး မြင်စေချင်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း ရှင်ပျိုးခင်းနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ချင်နေတာပါ။ ရှင်ပျိုးခင်းက ကျွန်တော်ဆရာဆိုတော့ မရှိမသေဖြစ်မှာဆိုလို့ ကျွန်တော်က စမပြောဖြစ်တာ”

“ဘာ . . . ကျွန်မက ရှင်ဆရာ ဟုတ်လား”

“အဲ . . . ဟို . . . ကျေးဇူးရှင်လို့ ပြောတာပါ”

ပြန်ပြင်ပြောမှ ပိုဆိုးသွားသည့်ပုံ။ ဖက်ဖက်က ရှင်ပျိုးခင်း ဟာ ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပြလိုက်သည်။ ရယ်သံကို သူ မကြားနိုင်မှန်းသိရ ha . . . ha ha ဟု စာရိုက်ပြီး ရယ်ပြလိုက်သည်။

“ကျွန်မက ကျေးဇူးရှင် မဖြစ်ချင်ဘူးနော်။ နှောင့်ယှက်တဲ့သူ မဖြစ်ချင်တာ”

ရှင်ပျိုးခင်း၏ မှတ်သားဉာဏ်နှင့် စကားပြောစွမ်းရည်ကို သူ မနိုင်ပါ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားပြီနော်”

“သူငယ်ချင်း . . . ။ အင်း . . . ကောင်းတယ်။ သူငယ်ချင်းဆိုတာ မိတ်ဆွေဆိုတဲ့စကားလုံးထက် နုပျိုလတ်ဆတ်ပြီး ရင်းနှီးမှုကောင်းတယ်”

ကောင်မလေးက စကားလုံးကို သရုပ်ခွဲကြည့်သေးသည်။

“ကဲ . . . ဒါဆို ခေတ်သစ် ငါစာကျက်တော့မှာမို့ ~~line-out~~ ထိုက်တော့မယ်”

“ခင်ဗျား မအိပ်သေးဘူးလား။ တစ်နာရီခွဲနေပြီ”

“ဘာ . . . ခင်ဗျားလဲ။ အဲဒီတော့သံကြီးနဲ့ လာမခေါ်နဲ့။ သူငယ်ချင်းဖြစ်နေပြီပဲ နင်နဲ့ငါနဲ့ပြောမှပေါ့”

“ဪ . . . အင်း . . . နင် မအိပ်သေးဘူးလား”

“ငါက တစ်ညကို အက်ဒီဆင်ထက် နာရီဝက်လောက်ပဲ ပိုအိပ်ဆတ်တာ”

ထိုမျှပြောပြီး သူမ (Chat-box) မှ အစိမ်းလုံးလေး မည်းသွားတာကို သူ နှမြောစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

အိပ်ခါနီး သူ ဒိုင်ယာရီရေးတော့ စာတိုလေးတစ်ကြောင်းသာ ရေးဖြစ်သည်။

ငါပျော်လာပြီ။

(၄)

ပြုံးသည်ဆိုသည်မှာ နှုတ်ခမ်းပါးစွန်းလေးနှစ်ခု အပေါ်သို့ ကျွဲညွတ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ လုပ်ရတာ လွယ်သော်လည်း သဘာဝကျတော့ မလွယ်လှပါ။ သို့သော် စိတ်က ပါပါမပါပါ သူပြုံးနေခဲ့ပါသည်။ သူ့ကို တွေ့တဲ့လူတိုင်းကလည်း သူ့ကို ပြန်ပြုံးပြကြသည်။ အပြုံးသည် ထိုသို့ တန်ပြန်တတ်သော သဘောရှိဟန်တူသည်။

သူတောင်းစားတွေတွေ့ရင်လည်း သူငွေထည့်တတ်လာသည်။ ကျောင်းအားချိန်မှာ သူအလုပ်ထွက်ရှာသည်။ ရှာတုန်းကမတွေ့။ တွေ့တော့လည်း သူမနက်ခင်း ထပြေးသည့်လမ်းက ဂျပန်အဘွားကြီးတစ်ယောက်ဆီကဖြစ်သည်။ အဘွားကြီးက လမ်းထဲမှာ ကိတ်မုန့်ဆိုင်ဖွင့်သည်။

မနက်တိုင်း လမ်းလျှောက်လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရာက သူနှင့် များမုန်းတန်းမိခြင်းဖြစ်သည်။ အဘွားကြီးက ခေတ်သစ်ကို ပြုံးနေတဲ့ နိုင်ငံခြားသားလေးဟု ခေါ်လေသည်။ ဟိုဟိုသည်သည် စကားစပ်မိရာက ခေတ်သစ် အလုပ်မရှိမှန်းသိတော့ သူ့တွင် အလုပ်သမားလိုနေသည်ဟု ဆိုကာ အချိန်ပိုင်းအလုပ်သမားဖြင့် ခေတ်သစ်ကို ခန့်လိုက်သည်။

“မင်းအပြုံးတွေက ဆိုင်လာနည်သည်တွေကို စိတ်ကြည်လင်စေမှာပဲ”

ဟု ဂျပန်အဘွားကြီးက သူ့ကို ချီးကျူးသေးသည်။

အလုပ်ရတာ ခေတ်သစ် အရမ်းပျော်မိသည်။ သူ ဂျပန်စရောင်တုန်းကရသော ခေါက်ဆွဲဆိုင်အလုပ်မှာ မြန်မာပြည်က အကျိုးဆောင်ကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ အဆက်အသွယ်ဖြင့်ရခြင်းဖြစ်ပြီး ဒီအလုပ်မှာတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေခြင်းကြောင့် ရသောအလုပ်ဖြစ်သည်။

သေချာစမ်းစစ်ကြည့်တော့ ကောင်မလေးညွှန်ကြားမှုကြောင့်သာ သူ ဒီလိုအလုပ်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြန်တွေးမိသည်။

“ကဲ . . . နင့်အခု အပြုံးရဲ့ရလဒ်ကို ခံစားရပြီမို့လား”

ည(၁၁)နာရီတွင် တွေ့နေကျအတိုင်း On-line မှာတွေ့တော့ ကောင်မလေးက အောင်နိုင်သူအသံနှင့် ပြောလာသည်။ သူ မငြင်းသာတော့ပါ။

“အင်း . . . နင့်အပြုံးက ကောင်းကျိုးပေးသားပဲ”

ကောင်မလေး ပြုံးမိသည်။ သူမအပြုံးကို ခေတ်သစ်မမြင်ရတာတော့ သနားစရာ။ ကောင်မလေးက စာရိုက်ပြီး မေးခွန်းထုတ်လာပြန်သည်။

“ဒီနေ့ နင် ငါ့စကားကို နားထောင်ခဲ့တာ (၁၀) ရက်မြောက်ပဲ။ ဘယ်လိုလဲ သေချင်သေးလား”

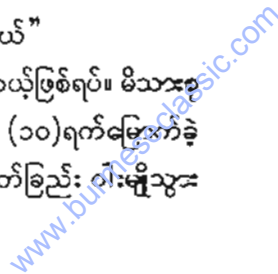
သူ ခေါင်းယမ်းမိသည်။

“ငါ မသေချင်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ . . .”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဒါပေမဲ့ ငါ ငါ့မိသားစုလေးကို လွမ်းတယ်”

သူ ရင်နာနာနှင့် လက်ခံလိုက်ရသော တကယ့်ဖြစ်ရပ်။ မိသားစုဆုံးယောက် ကားမှောက်ပြီးဆုံးသွားခဲ့တာ အခုဆို (၁၀)ရက်မြောက်ခဲ့ပြီ။ မိတ္တယ်စရာ အသိုက်မြဲလေးကို အမှောင်က ရုတ်ခြည်း ပါးမျိုသွား

သည်။ အရာရာနှင့်ကင်းလွတ်ကာ လေလွင့်မျောပါနေသလို သူခံစားနေရဆဲ။

“အင်းလေ . . . (၁၀) ရက်ဆိုတာ နင့်ဒဏ်ရာကိုကုစားဖို့ လုံလောက်တဲ့အချိန်မှ မဟုတ်သေးတာ”

သူ မျက်ရည်တွေ ကျလာမိပြန်သည်။ သူ စာပြန်မရိုက်သေးဘဲ ငြိမ်နေတော့ သူငိုနေမှန်း ရှင်ပျိုးခင်းက ခန့်မှန်းမိပြန်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း သူ့ကို ဝအောင်သာခိုခိုင်းပါသည်။ ငိုလို့ဝလောက်မှ သူမက -

“နင့်မိသားစုအကြောင်း ငါ့ကိုပြောပြလေ။ ငါ နားထောင်ချင်လို့”

သူ့ရင်ကိုဖွင့်ပစ်ရန် သူမ ကြိုးစားခြင်းဖြစ်သည်။

ခေတ်သစ်သတိရသမျှ အတိတ်တွေကို ကောင်မလေးအား စာရိုက်ပြီး ပြောပြနေမိသည်။ သူသည် သာမန်မိသားစုတစ်စုမှသာ ပေါက်ဖွားခဲ့ကြောင်း၊ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းခဲ့ကြောင်းတွေ ပြောပြဖြစ်ခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် သူပြောပြမိသည်က သူ့ညီမလေးအကြောင်းသာ။

သူ့ညီမလေးမှာ ပါးသေးအစ်အစ်နှင့် အလွန်ချစ်စရာကောင်းကြောင်း၊ အနွေးဦးထုပ်လေးတွေနှင့် သိပ်လိုက်ဖက်ကြောင်း၊ သို့သော် ခြေတစ်ဖက်မှာ မွေးရာပါ အရိုးပျော့ရောဂါ ခံစားရကြောင်းတွေ သူပြောပြမိသည်။

“ညီမလေး အမြဲပြောပြနေတဲ့ ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်လည်း ရှိတယ်”

“ဟုတ်လား . . . ပြောပြပါဦး၊ နားထောင်ချင်လို့”

သူ ပြောပြလိုက်ပါသည်။ ညီမလေးက ခြေထောက်ဆာနေသလို ပုံပြင်ထဲကကောင်လေးက လက်တိုနေသည်။ ပေါ့ဆညံ့ဖျင်းသော ဖခင်၏ လုပ်ရပ်ကြောင့် ထိုလက်တိုနေသော ကလေးလေး သေဆုံးသွားရသော ရင်နာစရာပုံပြင်လေးဖြစ်သည်။ ပုံပြင်လေးဆုံးတော့ . . .

“နင် . . . နင့်ညီမလေးကို သိပ်ချစ်ပုံပဲ”

“ဒီညီမလေးပဲ ရှိတာကိုး”

“အင်း . . . ရှင့်ကို ပြောပြရဦးမယ်။ တစ်ခါက လူတစ်ယောက် စုပါမားကတ်တစ်ခုထဲကို ဝင်လာတယ်တဲ့။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဒိုင်းနမိုက်အနီချောင်းကြီးတွေ ကပ်လို့ပေါ့”

“အသေခံ ဗုံးခွဲသူလား”

“နားထောင်ပါ . . . ဖြတ်မပြောနဲ့။ သူ အဲဒီလို ဒိုင်းနမိုက်တွေ ကိုယ်မှာကပ်ပြီးဝင်လာတော့ စုပါမားကတ်တစ်ခုလုံး ဆူညံကုန်တော့တာပေါ့။ ကြောက်လန့်တကြား ပြေးကြလွှားကြပေါ့။ ရဲတွေလည်း သေနတ်တွေ တချိန်ချိန်နဲ့ သူ့ကို လာပိုင်းကြတာပေါ့။ သူကတော့ တောင့်တောင့်ကြီးပဲ ရပ်လို့ပေါ့။

နောက်ဆုံးရဲတစ်ယောက်က သူ့ကို အနောက်ကနေ အလစ်ဝင်ချုပ် ဖမ်းလိုက်နိုင်တယ်။ အဲဒီတော့မှ အားလုံးသိလိုက်ရတာ သူ့ကိုယ်မှာ ကပ်ထားတာက ပေါက်ကွဲစေတဲ့ ဒိုင်းနမိုက်တွေမဟုတ်ဘဲ (ဆော့) အချဉ်ရည်ထုပ်အချောင်းကြီးတွေ ဖြစ်နေသတဲ့”

“အဟား . . .”

“ဘာလို့ ခင်ဗျား ဒီလိုနောက်ပြောင်ရတာလဲ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ပိုင်းမေးကြတာပေါ့”

“အင်းပေါ့ . . .”

“သူက ဘယ်လိုပြန်ဖြေလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က အာရုံလွှဲတာပေါ့။ ကျွန်တော့်ချစ်သူရဲ့ အဆက်ဖြတ်ခြင်းကို ခံရလို့ စိတ်ညစ်နေလို့ အာရုံ လွှဲတဲ့အနေနဲ့ လျှောက်လုပ်တာပါ”

ခေတ်သစ် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့်ပဲ ရယ်မိတော့သည်။ ကိုယ်ရယ်နေမှန်းသိအောင် ha ha ha ဟု ရိုက်ပြောလိုက်သေးသည်။

“ကဲ . . . ကဲ . . . အိပ်တော့ . . . ငါလည်း လုပ်စရာရှိတာ ထုပ်ဦးမယ်”

“အင်း . . .”

သူမ ကွန်ပျူတာကိုပိတ်လိုက်တော့ သူမအနားကို မိချီအဲရောက်
လာသည်။ မိချီအဲမျက်နှာက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြစ်နေသည်။ ထိုအပြုံးကြောင့်
သူမ မလုံမလဲ ဖြစ်လာရသည်။

မိချီအဲက သူမကို 'ပျိုး' ဟုသာ ခေါ်သော်လည်း သူတို့ဂျပန်
လေသံအတိုင်း 'ပျိုးစံ' ဟုသာ အသံထွက်နေသည်။

“ပျိုးစံဆီက ဘဝအကြောင်းတွေသင်နေတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ပြော
နေတာလား”

“အင်း . . . ဆိုပါတော့”

သူမတို့ ဂျပန်လိုပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“အပြင်မှာ မတွေ့ကြဘူးလား”

“ငါလည်း ဂျပန်မှာဆိုတာ သူသိတောင် မသိသေးဘူး”

မိချီအဲက တိုးညှင်းညှင်းရယ်ပြီး 'လူအ' ပဲဟု ဝေဖန်သည်။

“အချင်းချင်း လမ်းမှာဝင်တိုက်မိတောင် မသိဘဲဖြစ်နေဦးမယ်”

“တိုကျိုက ကမ္ဘာ့လူဦးရေ အများဆုံးထဲကမြို့ပဲ။ ကိုယ့်အလုပ်

နဲ့ ကိုယ်ရှုပ်နေတာဆိုတော့ မတွေ့ချင်သေးဘူး။ အင်း . . . သူက
လည်း တွေ့ချင်တယ်လို့မှ မပြောဘဲ”

မိချီအဲကို ဖြေရှင်းချက်ပေးပြီးမှ ပြန်စဉ်းစားမိသည်။ သူ ဘာ
လို့ ငါ့ကိုတွေ့ချင်တယ်လို့ မပြောသေးတာပါလိမ့်။ ယောက်ျားလေးဖြစ်
ပြီးတော့။

မိန်းမတို့သဘာဝအရ ကြံဖန်စိတ်ကွက်မိသည်။

“နင့် (VZO) အကောင့် ပြောပြပါလား”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“နင့်ကို မြင်ဖူးချင်လို့ပေါ့”

“ဟင့်အင်း . . . မပြောဘူး”

“ဒါဆို နင့်ဓာတ်ပုံလေးဖြစ်ဖြစ် လှမ်းပို့လိုက်ပါလား။ နင် 'ဖေစ်
ဘွတ်' ကော သုံးလား”

ဟွန်း . . . သူ့ဓာတ်ပုံကျတော့ အရင်မပို့ဘဲ။ ရှင်ပျိုးခင်း
ဓာနကြီးပြနေလိုက်သည်။ မပြောပါ။ မပြပါ။ လုံးဝပဲ။

“ဟေ့ . . . ဟေ့ . . .”

“ဘာလဲ”

“နင့် ဓာတ်ပုံလေး”

“မပြဘူးဟာ . . . စကားမများနဲ့။ ငါ့စကားနားထောင်ဖို့သာ
ပြင်တော့”

တစ်ဖက်က ခေတ်သစ် ခေါင်းသာကုတ်သွားသည်။ သူ စိတ်
ဆိုးနေသလိုပဲ။ နောက်တော့ ခေတ်သစ်ကို အလုပ်မှာ အဆင်ပြေလား
မသိ။ အလုပ်မှာ အဆင်ပြေသော်လည်း သူက အလုပ်သမားအသစ်
နဲ့ မိနိယာတွေ ပညာပြတာခံရသည်။ ထို့ကြောင့် သူစိတ်ညစ်လာသည်။
သူ ထိုအကြောင်းပြောပြလိုက်တော့ ကောင်မလေးက . . .

“တီထွင်မှုတွေထဲမှာ အကြီးမားဆုံးတီထွင်မှုက ဘာလဲသိလား”

“ဘာလဲ”

“နင့်ကို မေးနေတာလေ”

“ဪ . . .”

သူ စဉ်းစားကြည့်သည်။ အကြီးမားဆုံးတီထွင်မှုက အာကာသ ထောင့်များလား၊ ပဋိသန္ဓေတားဆေးလား၊ နျူကလီးယားလား၊ စက်ရုပ် တွေလား သူ ဝေခွဲမရ။ သူ မသိကြောင်းပြောတော့ ကောင်မလေးက တစ်ခွန်းတည်းဖြေပါသည်။

“သူညတဲ့”

အကြီးမားဆုံးနှင့် အရေးပါဆုံးတီထွင်မှုက သူညဟု သူတစ်ခါ မှ မတွေးဖူး။

“ဘာသာရေးအရရော၊ သိပ္ပံပညာအတွက်ကော၊ သင်္ချာဗေဒ အတွက်ပါ သူညရဲ့အားက အရေးပါတယ်။ သူညမရှိရင် သင်္ချာဘာသာ ကြီးတစ်ခုလုံး ရှုပ်ထွေးပျက်စီးသွားနိုင်တယ်။

အိန္ဒိယက ဟိန္ဒူတွေက သူညကို စထွင်ခဲ့တာလို့ ဆိုတယ်။ သူညရဲ့ အရေးပါပုံတွေကတော့ ပြောမဆုံးအောင်ပါပဲ။ နင် စိတ်ညစ်တဲ့ အခါ၊ မွန်းကြပ်တင်းကြပ်လာတဲ့အခါ ခေါင်းထဲမှာ သူညကိုထည့်နိုင် သမျှ ထည့်ထားလိုက်”

ခေတ်သစ် နားမရှင်းမိ။ ဒါကိုသိသော သူမက ဆက်ပြောရ သည်။

“နင့်ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှမတွေးနဲ့လို့ ပြောတာ။ လုံးဝ ဗလာနယ် သက်သက်ကြီးထားပြီး အတွေးတွေကို ကျင်းထုတ်ပစ်လိုက်”

သူ အာရုံစိုက် နားထောင်နေမိသည်။

“ဘာအတွေးမှမရှိဘဲ နေနိုင်သလောက်နေကြည့်ပါ။ ပြီးမှ တွေး ချင်ရာကိုပြန်တွေး။ အဲ့ဒီလိုပြန်တွေးတဲ့အခါ နင့်အတွေးဟာ ပိုလတ် ဆတ်ပြီး ကောင်းမွန်နေလိမ့်မယ်”

“လွယ်တော့ မလွယ်လောက်ဘူးနော်”

“လုပ်ကြည့်ပါ . . . ။ တကယ်တော့ ဘဝအောင်မြင်ဖို့အတွက် အချက် (၃) ချက်လောက်ပဲ လိုမှာပါ။ (၁) တကယ်အလုပ်လုပ်ဖို့၊ (၂) အပိုတွေ မလုပ်မိဖို့နဲ့၊ (၃) ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလိမ်မိဖို့ပဲ”

သူ သေချာမှတ်သားနေရသည်။ ကောင်မလေးပြောသည့်စကား များ၊ ညွှန်ပြသည့်လမ်းများသည် ဘယ်တော့မှ မမှားခဲ့ပဲ။

“ရှင် ကျွန်မဖတ်ခိုင်းထားတဲ့ စာအုပ်တွေ ဖတ်ပြီးပြီလား”

“သုံးအုပ်တော့ ပြီးပါပြီ”

ဆယ်ရက်ကျော်မှ သုံးအုပ်တည်းပြီးသည့် သူ့စာဖတ်အားကို ကောင်မလေး အပြစ်မတင်မိပါ။ မေတ္တာရှင်မလေး ပေါ့လိယာနာရယ်၊ တခြား စိတ်ခွန်အားကောင်းနိုင်သော၊ ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်နိုင်ရန် ညွှန်ပြ ပေးနိုင်သော ဝတ္ထုဆယ်အုပ်လောက်ကို သူမ ရွေးဖတ်ခိုင်းခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။

စာတကယ်ဖတ်မဖတ် စစ်ဆေးမေးမြန်းရသေးသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို နောက်တစ်ဆင့် တက်ခိုင်းရတော့မည်။

“ကဲ . . . စာဖတ်တဲ့အကျင့် ရပြီဆိုတော့ အခု နောက်တစ် ဆင့် တက်ပေးမယ်”

“ဘာများလဲ”

“ကဗျာဖတ်ခိုင်းဖို့ပဲ။ လူဟာ ဘဝတိုးတက်ဖို့ကို အချိန်မလစ် ဟင်းအောင် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားနေရတဲ့အချိန်၊ အများနဲ့ယှဉ်ပြီး ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် မောင်းနှင်ရပါများတဲ့အခါ လူဟာ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ခံစား ချက် နည်းလာတတ်တယ်။ နှလုံးသားတွေ အရည်ထူလာနိုင်တယ်”

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်”

“ဒါကြောင့် ကဗျာလေးတွေ ခံစားဖို့လိုအပ်တယ်။ ကဗျာဆို တာက စာပေအမျိုးအစားထဲမှာ စိတ်ခံစားမှုကို အလွတ်လပ်ဆုံး ဖော်ပြ

နိုင်တဲ့အရာပဲ။ ဒါကြောင့် နှလုံးသားကို နူးညံ့အောင်၊ သိမ်မွေ့အောင် ဒါမှမဟုတ်လည်း လွတ်လပ်စွာခံစားတတ်အောင် ကဗျာလေးတွေ ဖတ်သင့်တယ်လို့ ငါထင်တယ်”

“အင်း . . . နင်ဖတ်ခိုင်းရင် ငါဖတ်မှာပေါ့”

“အေး . . . ဖတ်ခိုင်းတယ်၊ ဖတ်။ ဖတ်တဲ့နေရာမှာလည်း နားလည်တဲ့ကဗျာကော နားမလည်တဲ့ကဗျာကော အကုန်ဖတ်ကြည့်။ နားမလည်လို့သာ ကဗျာမဖတ်ကြေးဆိုရင် နင် ဒီခေတ်ကဗျာတွေ တစ်ပုဒ်မှ ခံစားလိုက်ရမှာမဟုတ်ဘူး။ အမြင်ကို ကျယ်ကျယ်ထား။ ရင်ဘတ်ကိုလည်း ကျယ်ကျယ်ဖွင့်၊ များများခံစား”

နောက် ကောင်မလေးက စာအုပ်ရှာရမည့် website တွေ ပြောပြသည်။ ဘယ်သူ့ကဗျာတွေက ဘယ်လိုကောင်းသည်ဟု ပြောပြသည်။

“ဒါနဲ့ နင် မနက်ခင်းထတွေ့ နှိုးစက်နဲ့နှိုးတာလား”

“အင်း . . . ဟန်းစက်ထဲကို Alarm ပေးထားလိုက်တာလေ”

“ဘာသီချင်းတီးလုံးနဲ့ Alarm ပေးထားတာလဲ”

“ဟိုဂျပန်ကားဟာ . . . Death-note ထဲက ဇာတ်သိမ်းတွေ ထွက်လာတဲ့သီချင်း။ အဲ့ဒါကို ဖြတ်ပြီးထည့်ထားတာ”

“အင်း . . . သိတယ်။ အဲဒီသီချင်းလည်း ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ငါပေးတဲ့အသံတွေနဲ့ နင် နှိုးစက်ကို Alarm ပေးရမယ်။ ရော . . . ငါ (music file) တစ်ခု ပို့လိုက်ပြီ။ (G-mail inbox) ဖွင့်ထား”

ကောင်မလေးပို့လိုက်သည့် အသံဖိုင်ကို နားထောင်ကြည့်တော့ သူ စိတ်ညစ်သွားရသည်။ ဘာအသံတွေမှန်း မသိ။ ခြောက်ခြောက်ခြားခြား အော်သံတွေ။ အူး . . . အွား . . . ဝါး . . . စသဖြင့် အသံနက်ကြီးတွေ။ တစ်ချက်တစ်ချက် စူးထွက်လာသည့် မိန်းမအသံတွေကလည်း ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။

“ဘာ အသံတွေလဲဟ”

“ဘူမိဗေဒပညာရှင်တွေဟာ မြေကျင်းတွေ အနက်ကြီးတူးမိတော့ အဲဒီတွင်းအောက်ကနေ ကြားလာရတဲ့အသံတွေလေ။ ငရဲဘုံထာ အသံတွေပဲဖြစ်မယ်လို့ အများစုက ခန့်မှန်းကြတယ်လေ။ အရင်တုန်းက အဲဒီအကြောင်း အရမ်းနာမည်ကြီးတာ နင်မသိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း . . . မသိဘူး”

“ဒါဆို အခုသိလိုက်တော့။ နံနက်တိုင်း အဲဒီငရဲအော်သံတွေနဲ့ နင်နှိုးထရမယ်။ ကိုယ့်တစ်နေ့တာအတွက် ငရဲဘုံကို မြင်ယောင်နေရအောင် မကောင်းမှုလုပ်ဖို့ ဝန်လေးအောင်လုပ်ခိုင်းတာပဲ”

“လုပ်ခိုင်းတော့လည်း လုပ်ရုံပေါ့ဟာ”

ဘယ်လိုကောင်မလေးပါလိမ့်။ သူများတွေက ဓမ္မတေးသံလေးတွေ၊ ကြေးစည်သံလေးတွေနှင့် နိုးထဖို့ကြိုးစားကြပြီး သူ့ကျမှ ငရဲအော်သံကြီးနှင့်။ ကောင်မလေးလုပ်ခိုင်းလိုက်ရင် အဆန်းတွေချည်းဖြစ်နေသည်။

(၅)

ထိုသို့နှင့် . . .

ကောင်မလေး၏ ညွှန်ပြမှုနှင့် သူ့ဘဝသည် ပြောင်းလဲမှန်းမသိ ပြောင်းလဲလာခဲ့ပြီ။ ကောင်မလေး၏ ဒဿနများ၊ ထောင့်ခွဲအမြင်များ အတွေးအခေါ်များသည် သူ့ကို လွှမ်းမိုးပဲ့ပြင်လာခဲ့သည်။

သူ အရာရာကို ဆင်ခြင်မှုတစ်ဖက်ကိုင်၍ ရှုမြင်တတ်ပြီ။ ဘယ် တော့မှ မှန်မလာနိုင်သော အမှားတွေကိုလည်း သူ ရှောင်ကျဉ်တတ်လာ ပြီ။ 'ကျန်းမာရေးကို အမြဲဂရုစိုက်ရမယ်။ ကိုယ်က မကောင်းမှုတစ်ခုကို ကာယ ကံမြောက်လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင်တောင် ကျန်းမာနေမှဖြစ်မှာ' ဟု သံညွှန် ကောင်မလေးစကားကို ရင်ထဲစွဲနေ၍ ကျန်းမာရေးလိုက်စားခဲ့ရာ ယခု သူ နှာစေးချောင်းဆိုးတောင် မဖြစ်ခဲ့တာ အတော်ကြာပြီ။

အပြုံးတစ်ခု၏ စွမ်းအားနှင့် ကျောင်းတွင်၊ လုပ်ငန်းခွင်တွင် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ ပေါများခဲ့သည်။ စာအုပ်များစွာ ဖတ်ရှုလာသောသူက စကားဝိုင်းများစွာတွင်လည်း အရာရာကို တီးမိခေါက် မိသူအဖြစ် ဝင်ပြောနိုင် ဆိုနိုင်လာသည်။ လူအများက သူ့စကားကို ဂရုစိုက်နားထောင်၍ လေးစားကြရသည်။

ကိုယ် တစ်ခုခုလုပ်သည့်အခါလည်း ဒါဟာ အပိုများဖြစ်နေ ပြီလား၊ တကယ်ကော လိုအပ်လား သူ သုံးသပ်မြင်တတ်လာသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလိမ်မိအောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။ သွားလေရာတွင် နှုတ် ဆက်သူများပြားသော သူ့ကို သူ့ထောင်းစားတွေကပင် ခင်မင်ပြုံးပြကြ သည်။ စိတ်ညစ်စရာများနှင့် ကြုံသည့်အခါ ခေါင်းထဲတွင် သူ့ညကို ထည့်တတ်နေပြီ။

တစ်ခါတလေ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် စကားပြောပြီး ပြန်ပြော သည့်အခါ ကောင်မလေး၏ ဟန်အတိုင်း OK... OK OK ဟူသည့် လေ သံလေးနှင့်ပင် ပြန်ပြောတတ်ခဲ့ပြီ။ သူ့ပုံစံက ဟိုးတုန်းကနှင့် ဘာမှ မဆိုင်တော့။ ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။ မျက်စိသူငယ်နှင့် အရာရာကို လျှောက်ကြည့် ကြောက်ရွံ့တတ်ခဲ့သော၊ နားစွဲစိုးထိတ်ခဲ့ရသော အကြောက်တရားတို့ လွင့်ပါးခဲ့ပြီ။

ဒါတွေဟာ ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ။
“နှင့်ကြောင့်ပေါ့ . . . ပျိုးရေ . . .”

သည်နေ့ သူနှင့်ကောင်မလေး သိရှိခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ပြည့်ခဲ့ ပြီ။ ပြတင်းပေါက်ကငေးတော့ ချယ်ရီများပွင့်နေတာကို တွေ့လိုက်ရ သည်။

သည်နေ့ သူ့မိသားစုကားမှောက်ပြီးသေဆုံးခဲ့တာ တစ်နှစ်ပြည့် ခဲ့ပြီ။ မြို့ပြင်ရှိ ကောင်မလေးနေရာပြောပြသည့် ဗုဒ္ဓဘာသာကျောင်းလေး သို့သွားကာ သူ ကုသိုလ်ရေးရာများ လုပ်နေခဲ့သည်။ ဖေဖေ၊ မေမေနှင့် ညီမလေးကိုအာရုံပြု၍ သူ အမျှအတန်းဝေသည်။ ခေါင်းလောင်းထိုး သည်။ ဘုရားရှေ့၌ ဆုတောင်းသည်။

အချိန်တစ်နှစ်ကြာခဲ့ပြီဆိုသော်လည်း သူ့အတွက်တော့ ဟိုဘက် ဆယ်နှစ်နာရီတုန်းက အဖြစ်အပျက်လို ပူနွေးနာကျင်နေဆဲ။ သူ့ဦးလေး ဆီ ဖုန်းဆက်ကာ ရန်ကုန်တွင်လည်း ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်ခိုင်းခဲ့သည်။

သူ ည (၁၁) နာရီတွင် ကောင်မလေးနှင့် ဆုံရမည့်အရေးကို လည်း ရင်ခုန်နေမိသည်။ သူ့ကောင်မလေးနှင့် အွန်လိုင်းတွင် တစ်ရက် လောက် အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မဆုံဖြစ်လိုက်လျှင် အလွန်အနေ ရခက်ခဲ့သည်။

အူကြောင်ကြောင်နှင့် တစ်ယောက်တည်း စကားတွေပြောနေ မိသည်မှာလည်း အခါခါ။ တစ်ခါတလေလည်း မုန်လာဥနီရယ်၊ ပြောင်း ဖူးရယ်၊ ကြက်ဥတို့ကို ရောပြုတ်ကာ ဟင်းရည်လုပ်သောက်နေမိသည်။ ဘယ်လောက်များ စိုးလိုက်သည့် စွဲလမ်းစိတ်လဲ။

သည်နေ့တော့ ကောင်မလေးကို သူ ထူးခြားတဲ့စကားပြောမည် ဟု ရည်ရွယ်ထားသည်။ နေကိုတွန်းလှည့်၊ ကမ္ဘာပေါ်က စက္ကန့်လက်တံ တွေကို အားကုန်ဆွဲရွှေ့ကာ (၁၁)နာရီရောက်အောင် မြန်မြန်လုပ်ချင်နေ မိသည်။ ည (၁၁) နာရီရေ... မြန်မြန်လာပါ။

11: 05 PM

သူမ ဒီညနောက်ကျသည်။ ငါးမိနစ်နောက်ကျပြီးမှ (Flame) ဆိုသည့်အမည်နှင့် အကောင်လေးတစ်ခု စိမ်းရောင်ခြယ်အလုံးလေးနှင့် သူ့ရှေ့ရောက်လာသည်။

‘ဟိုင်း၊’ ‘ဟေး၊’ ‘ဟယ်လို’ နှုတ်ဆက်စရာမလိုဘဲ ရင်းနှီးပြီး သားမို့ ကောင်မလေးက . . .

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကျွန်မပြောတဲ့ဘုန်းကြီးကျောင်း ကောင်းရဲ့လား”
“တိတ်ဆိတ်ပြီးအေးချမ်းလို့ နေလို့အရမ်းကောင်းပါတယ်”
ကောင်မလေးပြောတာ အလိုက်သင့်ပြန်ပြောပြီး ကိုယ်ပြောချင် သည့်စကားကို စ,ရသည်။

“ပျို... ဒီနေ့ ဘာနေလဲသိလား”
“ကာဂါအီဝါ လှေကားပေါ်က ပြုတ်ကျပြီးသေတာ နှစ်ရက် မြောက်တဲ့နေ့လေ”

“ဟမ် . . . ဘယ်က ကာဂါအီဝါလဲ”
ကိုယ်ပြောချင်ရာလမ်းကြောင်း မရောက်သည့်အပြင် ဘာတွေ ပြောလာရမှန်းမသိ။

“ငါတို့အောက်ထပ်က ဂျပန်ကြီးပါဟာ။ မူးမူးရှူးရှူးနဲ့ ပြတင်
ပေါက်မှန်ပေါ်က သူ့အရိပ်ကို သူ့မိန်းမရဲ့လင်ငယ်မှတ်ပြီး ပြေးထိုးတာ
မှန်ကကွဲပြီး သူ့ပါ ကျွဲကျသွားတာ။ အောက်မှာက လှေကားထစ်တွေ
အဲမှာ ခေါင်းနဲ့ဆောင့်မိပြီး သေတာ။ ဒီနေ့ နှစ်ရက်မြောက်ပဲ”

“ကျွတ် . . .”

ကောင်မလေးမကြားပေမယ့် သူ စုပ်သပ်မိပါသည်။ အရေထဲ
ကာဂါအီဝါက လာရူပ်နေသေး။

“ပျိုး . . . ဒီနေ့ ငါတို့မွေးနေ့လေ”

“ဘာ . . .”

နားမရှင်းတာလား၊ မသိတာလား မသိ။ ရှင်ပျိုးခင်း ပြန်
လာသည်။

“နင်နဲ့ငါ စသိခဲ့တာ တစ်နှစ်ပြည့်ပြီလေ။ ရတနဲ့တွက်ရင်
ရတု တိုင်ခဲ့ပြီ”

“အယ် . . . ဟုတ်သားပဲ”

အချိန်ကား မြန်ပါသည်။ သူမ အလုပ်တွေကြား ပြေးလွှား
ခဲ့ရ၍ တကယ်ပင် မေ့လျော့နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆရာမကမေ့ပေမယ့် တပည့်က မမေ့ပါဘူးဗျာ။ ဆရာမ
ကျေးဇူးကြောင့်၊ လမ်းညွှန်ပြဆောင်မှုတွေကြောင့် တပည့်လေးလည်း
ဘဝမှာ ဘယ်လိုနေရထိုင်ရမည်ဆိုတာကိုလည်း သိခဲ့ပါပြီ။ ဒီအတွက်
လည်း ကျေးဇူးပါ . . . ဆရာမလေးရယ်”

သူ့စကားကိုကြားကာ တစ်ဖက်မှကောင်မလေး ပြုံးဖြစ်နေ
မည်ဟု ထင်သည်။ သူထင်သည့်အတိုင်း ကောင်မလေးက ပြုံး
သည်။ ဒီစကားက သူ့ရင်နက်ရှိုင်းသောနေရာတစ်ခုမှ ထွက်လာခြင်း
သည်။

“ကဲ . . . ထားလိုက်ပါတော့၊ အဲဒါတွေ”

“ထားလိုက်ပါတယ်ဗျာ။ ကဲ . . . အခု ငါတို့ ကိတ်မှန်ကို
မှုတ်ကြမယ်နော်”

“ဟင် . . .”

ရှင်ပျိုးခင်း နားမလည်ပြန်။

“ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ တွေ့ဆုံခြင်း မွေးနေ့ပွဲလေးဆိုတော့
ငါတို့နှစ်ယောက်လုံး အတူတူ မွေးနေ့ကိတ်မှာ မီးထွန်းပြီးမှုတ်ကြမယ်
လေ”

“ဘယ်လိုမှုတ်မှာလဲ”

“နင့် ‘ဂျီမေးလ်အင်ဘောက်’ကို ဖွင့်ထား။ ငါ ကိတ်မှန်ပို့လိုက်
မယ်”

သူ သေချာစီမံထားသော ကိတ်မှန်လေးကို မေးလ်နှင့်ပို့လိုက်
ပါသည်။ ရှင်ပျိုးခင်း မျက်တောင်မခတ်တမ်း စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ခဏ
ကြာ မေးလ်တစ်ခု ဝင်လာသည်။ ဖွင့်ကြည့်တော့ ကိတ်မှန်ပုံလေးတစ်ပုံ။
(Animation) ဖြင့်လုပ်ထားခြင်းကြောင့် ကိတ်မှန်ပေါ်က ဖယောင်းတိုင်
လေးတွေမှာ လင်းလဲ့လင်းလဲ့ ဖြစ်နေသေးသည်။

“ပျိုး . . . အဲဒီပုံရဲ့အောက်မှာ (Play) ဆိုတာပါတယ်။ အဲဒါ
ထိုး ဝမ်း တူး သရိုး လို့ရွတ်ပြီး နှိပ်လိုက်”

သူပြောသည့်အတိုင်း ဝမ်း တူး သရိုးရွတ်ပြီး နှိပ်လိုက်တော့
ကိတ်မှန်ပုံလေးမှ သီချင်းသံလေး ထွက်လာသည်။ Happy birthday
to you ဆိုသည့် သီချင်းလေးဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်သား မတိုင်ပင်ရဘဲ လိုက်ဆိုမိကြသည်။ တေးသွား
လေးဆုံးတော့ ကိတ်မှန်ပုံလေးဘေးမှ Time ဆိုသည့်စာလုံးလေး ပေါ်
လာသည်။ Time၏နံဘေးမှ ဟိုက်ဖန်(-)အတုံးလေးခံ၍ စက္ကန့်ဂဏန်း
လေးများ ပြောင်းပြောင်းသွားသည်။ (60) ကနေ (59), (58) စသဖြင့်
လျော့လျော့သွားသည်။

“ပျိုး . . . zero ရောက်တဲ့အခါ ငါတို့ ဖယောင်းတိုင်မီးကို
အတူတူ မှုတ်မယ်နော်”

“ဟင် . . . ကွန်ပျူတာထဲက ဖယောင်းတိုင်ကို အပြင်ကလွှတ်
မှုတ်မှာ”

“အေး . . . အဆင်သင့်ပြင်ထား”

ရှင်ပျိုးခင်း အံ့အံ့ကြဲကြဲနှင့်ပဲ နှုတ်ခမ်းလေးကို ပြင်ထားမိထား
သည်။ ရင်ထဲမှာလည်း အလိုလို ပျော်နေမိသည်။

အချိန်တွေကား နီးလာသည်။ 10, 9, 8, 7, ---

“ပျိုး . . . ရယ်ဒီနော်”

“အင်း . . .”

5, 4, 3, 2, 1, . . . zero.

“ဟူး . . .”

“ပူး . . .”

သူတို့ ပြိုင်တူမှုတ်လိုက်ကြသည်။ ဖယောင်းတိုင်လေးတွေ
'ဝပ်' ခနဲ မီးတောက်လေးတွေ ငြိမ်းပျောက်သွားခဲ့သည်။

“အိုး . . . ချစ်စရာပြကွက်လေး”

သူမ နှုတ်မှ လွတ်ခနဲရွတ်ကာ ပျော်မိတော့သည်။

သူ (animation software) တစ်ခုချင်းနှင့် ကြိုးစားပမ်းစား

လုပ်ထားသော ကိတ်မုန့်လေးဖြစ်သည်။ ဖယောင်းတိုင်မီးကလေးတွေ
လှုပ်လီ လှုပ်လဲ့ဖြစ်ဖို့၊ Happy birthday do you သီချင်းလေးဆုံးပြ
တစ်မိနစ်ကြာရင် မီးကလေးတွေငြိမ်းသွားဖို့ကို သူ (၂)ညလောက် အချိန်
ကုန်ခံကာ လုပ်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ငါ့ကိတ်မုန့်လေး ကြိုက်လား”

“အင်း . . . နင် အရမ်းတော်တယ် ခေတ်သစ်။ နင်ဖန်တီးထား
တဲ့ ကိတ်မုန့်လေးကို ငါအရမ်းကြိုက်တယ်”

သူမ၏ ချီးကျူးသံကြားရတာ သူ့အတွက်တော့ ကမ္ဘာချီသွား
ပါသည်။ တစ်ချိန်က ပျော့ညံ့သည်ဟု အမြဲပြောခံနေရသောကောင်လေး
အခုတော့ ချီးကျူးခံနေရပါပြီ။

“ဆရာကောင်းတပည့် ခေါင်းပန်းလှန်တာပေါ့ဟာ”

“ခေါင်းပန်းပန်တာပါဟာ”

“ပန်းပန်ရင် ငါ အခြောက်ကြီးဖြစ်သွားမှာပေါ့ ကောင်မလေး

ရဲ့”

သူမ တခစ်ခစ် ရယ်မိသည်။ လျှာထုတ်ပြီးနေသည့် ချစ်စဖွယ်
အရပ်လေးကိုလည်း ရိုက်ပို့လိုက်သည်။

“ပျိုး . . . နင် မိဘဝတ်ရလား”

“ရသားပဲ”

“ရရင် ဆိုပြစမ်း”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဆိုပြခို ဆိုပြပေါ့။ ဒီမှာ အကြောင်းရှိလို့ပြောနေတာ”

ဘာအကြောင်းလဲ။ အူကြောင်ကြောင်အနေအထားနှင့်ပဲ။ ကိုယ်
က မိဘမဖြစ်သေးသော်လည်း မိဘကျင့်ဝတ်ကို ရွတ်ပြလိုက်ရသည်။
မကောင်းမေတ္တာ၊ ကောင်းရာညွှန်လတ် . . . အစရှိသဖြင့် စာရိုက်ပြီး
ရွတ်ပြလိုက်သည်။

“ဆရာကျင့်ဝတ်ကော ရလား”

“ရွတ်ပြရဦးမှာလား”

“အင်း . . .”

အူကြောင်ကြောင်နှင့် ရွတ်ရပြန်သည်။ ပြီးတော့ သားသမီးကျင့်
ဝတ်၊ တပည့်ကျင့်ဝတ်များလည်း ရွတ်ရပြန်သည်။ ပါးစပ်နှင့်ရွတ်ရလျှင်
တော်တော် အာညောင်းမည်ဖြစ်သလို လက်နှင့်ရိုက်တော့လည်း လက်
ညောင်းတာပင်။ ရွတ်ပြီးတော့ မေးရပြီး။

“ဘာလုပ်ဖို့ ဒါတွေ ရွတ်ခိုင်းနေတာလဲ”

“မေးစရာရှိလို့”

“ဘာမေးမှာလဲ”

အခုမှ သူ့စကားလမ်းကြောင်း ရောက်တော့သည်။

“ချစ်သူကျင့်ဝတ် ရလားလို့”

“ဟင် . . .”

မိန်းကလေးတို့ အတတ်ပညာအရ သူ့စကားတွေ သိပ်မရိုးမှန်း ရှင်ပျိုးခင်း သိလာသည်။

“မရဘူး။ ကြားတောင် မကြားဖူးဘူး”

“မကြားဖူးရင် သေချာနားထောင်”

ဟုဆိုကာ စာရိုက်၍ ခေတ်သစ် သေချာရေးပြလိုက်ပါသည်။

“ချစ်သူကျင့်ဝတ်”

ပျော်စရာမျှ၊ ဒုက္ခဝေယူ

ညီတူခွင့်လွတ်၊ ဦးညွတ်မာန်ခွာ

သစ္စာစောင့်ဖို့၊ ချစ်သူတို့

ကျင့်ဖို့ဝတ်ငါးဖြာ။

ကောင်မလေးဘက်က ငြိမ်နေသဖြင့် သူကပဲ ဆက်ပြောရတော့ သည်။

“ပျိုး . . .”

“ . . .”

“ငါ့ရဲ့ပျော်စရာမှန်သမျှ နှင့်ကိုပေးမယ်။ ငါ့ဒုက္ခတွေကိုလည်း နှင်နဲ့အတူတူ ဝေယူရင်ဆိုင်ချင်တယ်။ နှင့်အပြစ်တွေရှိရင်လည်း ငါခွင့် လွတ်မယ်။ ငါအပြစ်တွေ၊ အမှားတွေ ကြုံလာရင်လည်း နှင်ခွင့်လွတ် ပေး။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဦးဦးညွတ်ညွတ်၊ လေးလေး စားစား နေကြမယ်။ မာန်မာနတွေလည်း မထားကြပဲလေ။ မငြီးမငွေ့ သစ္စာရှိရှိနဲ့ အတူနေသွားချင်တယ်။ အဲဒီကျင့်ဝတ်ငါးပါးလေးအတိုင်း ငါ နှင့်အနားမှာ နေချင်တယ်”

“ . . .”

သူမ ငြိမ်သက်နေမိသည်။ ရင်တွင်းမှာတော့ မငြိမ်ပါ။ **ယုန်တလေး** တစ်ကောင် ခုန်ပေါက်နေသလို လှုပ်ရှားနေမိသည်။ ဒါ သူ ရည်းစား စကားပြောနေတာပဲ ဟူသည့်အသိက သူ့ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့အပြားကို ပူနွေး ထာစေသည်။ ပါးကလေးတွေလည်း ရဲလို့။

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ . . . ခေတ်သစ်ရဲ့”

“ဘဝနဲ့ဆိုင်တဲ့စကားကို လေးလေးနက်နက်ပြောနေတာပါ . .

ပျိုးရဲ့”

သူမ အကြောင်ရိုက်လို့မရ။ ဟိုဘက်က သေချာအနီးကပ် လှေ တျင့်ထားပုံ။

“နှင် ငါ့ကိုလည်း အပြင်မှာ မမြင်ဖူးသေးဘဲနဲ့။ ငါ့ခြေထောက် တစ်ဖက်က သေးသေးလေးဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ငါ့ညီမလေးကလည်း လက်တိုတိုလေးပဲလေ။ နှင့်ခြေထောက် က သေးသေးလေးဖြစ်နေရင် ငါက ညီမလေးလိုလည်း ချစ်ခင်စောင့် ဂျာက်မှာ။ ချစ်သူတစ်ယောက်လိုလည်း ကြင်နာယုယမှာ”

“နှင့်မျက်နှာလည်း ငါမမြင်ဖူးသေးဘူးလေ”

“အခု ဓာတ်ပုံ ပို့လိုက်ရမလား”

“မပို့နဲ့ . . . မပို့နဲ့ဟေ့ . . . မကြည့်ချင်ဘူး”

သူမ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ငြင်းဆန်မိသည်။

“ကဲ . . . မကြည့်ချင်လည်း နားထောင်။ ငါ့ရုပ်က နည်းနည်း ဖြူဖြူနုနုပေမယ့် ယောက်ျားပီပီ ချောပါတယ်။ အရပ်လည်းမြင့်တယ်”

“အမ်မာ . . . သူ့ကိုယ်သူ”

ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်နေသည့်ကောင်လေးကို သူမ ရယ်ချင် နေမိသည်။

“နော် . . . ပျိုး . . . ငါ့ကို ဘယ်လိုသဘောထားမှာလဲ”

“ဟာ . . . မသိဘူး။ ရည်းစားတွေ ဘာတွေဖြစ်ရင် ချိန်းတွေ ကြ၊ စိတ်ကောက်ကြနဲ့ အလုပ်ရှုပ်တယ်။ ငါက အလုပ်အားတာမဟုတ် ဘူး။ ငါက အလုပ်တွေ အများကြီးလုပ်နေတာ”

“သိပါတယ်ဟာ။ ငါတို့ ချိန်းတွေ့လို့လည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး။ နင်က မြန်မာပြည်မှာ၊ ငါက ငလျင်တောထဲမှာ”

ကောင်မလေးက ခေါင်းခါပြီးသာ ရယ်မိတော့သည်။

“ငါက မြန်မာနိုင်ငံမှာပါလို့ နင့်ကို ဘယ်နှခါပြောဖူးလို့လဲ”

“ဟင် . . .”

ခေတ်သစ် ပျာပျာသလဲ ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။ ဟုတ်သားပဲ။ သူတစ်ခါမှ မပြောခဲ့ဖူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တစ်ဖက်သတ်ထင်ခဲ့တာ။

“ဒါ . . . ဒါဆို နင်က ဘယ်မှာလဲ။ စင်ကာပူမှာ ကျောင်းတက်နေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး။ ဂျပန်-တိုကျိုမှာ”

“ဟာ . . .”

သူ ဝမ်းသာရမလား၊ ဘာဖြစ်ရမလဲမသိ ဖြစ်သွားသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဝမ်းသာဖြစ်သွားပါသည်။

“ဟာ . . . နေနိုင်လိုက်တာ ပျိုးခင်းရာ။ နင်တကယ်ပဲ ငါ့ကို မပြောဘူး”

“အခုပြောပြီပဲ”

“ပြော . . . ပြော . . . နင့်လိပ်စာပြော၊ ငါ အခုလာခဲ့မယ်”

“နိုး . . .”

“ဒါဆို ငါ့လိပ်စာပြောမယ်။ နင် အခုလာခဲ့”

“အံ့မာ . . . လာလိမ့်ဦးမယ် အားကြီးကြီး”

ဘာလိုစကားပြောဟန်လေးမှန်း မသိ။ ခေတ်သစ်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် ရစ်ချိတာစကားရှိသည့် ငလျင်ကြီးတွေ လှုပ်နေပြီလဲ။

“ဒါဆိုလည်း ငါ့ကိုအဖြေပေးပါ”

“တကယ်စားလို့မရတဲ့ ကိတ်မုန့်ကြီးကို မီးမှုတ်ခိုင်းပြီး ရည်းစားစကားပြောတာ မလွန်ဘူးလား”

“မလွန်ပါဘူးဟာ။ ငါ ဒီစကားပြောဖို့ ရက်ရွေးနေတာ အကြာကြီးရှိပြီ”

“ . . .”

ရှင်ပျိုးခင်း ငြိမ်နေပါသည်။ ဒီကောင်လေးကတော့ ဇွတ်ပဲ။ ခပ်တည်တည်နှင့်ပဲ line-out လိုက်ရင် ကောင်းမလား။ မကောင်းပါ။ ကဲ-ကဲ . . . ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းပေါ့။ မညာကြေး။ သူမ အားစိုက်ကာ လိုက်လျောပေးလိုက်ပါသည်။

“စဉ်းစားပေးမယ်”

အစဉ်အလာကျလွန်းသော စကားဆိုပေမယ့် ခေတ်သစ်ပျော်သွားပါသည်။

“ဘယ်နှစ်ရက်စဉ်းစားမှာလဲ”

“(၇)ရက်”

“များတယ်”

“သေလိုက် . . . ဒါဆိုလည်း”

အဲသည်စာရိုက်ပြီး သူမ လိုင်းအောက်လိုက်တော့သည်။ ပြီးတော့ အိပ်ရာပေါ်တက်၊ နံရံကိုမှီ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သီဆိုနေလိုက်သည်။ အနားမှာအိပ်နေတဲ့ မိချီအဲရဲ့ဟောက်သံကြီးသာ ထွက်မလာရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။

ချစ်ထူရယ်
ချစ်တယ်ဆိုတာ . . .
ကမ္ဘာဦးလူပေါ်မိတစ်ယောက် ထွင်ခဲ့တဲ့စကားလို့
နင်ထဲထွားမှာကို စိုးတယ် . . . ။

(၆)

ချိုးမွန်းခုနစ်ရက်၊ ကဲ့ရဲ့ခုနစ်ရက်။ ချစ်သူကို အဖြေပေးဖို့ စဉ်းစားတော့လည်း ခုနစ်ရက်ပဲပေါ့။ သို့သော် (၆) ရက်မြောက်နေ့မှာပဲ သူ ပုဆာလွန်း၍ ကောင်မလေးက အဖြေပေးလိုက်ရပါသည်။ ဘယ်လိုတွေးတွေး သည်အဖြေပဲပေးဖို့ ရင်ဘတ်က တောင်းဆိုနေတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ကောင်မလေး ပေးလိုက်သည့်အဖြေက . . .

“အအိရှိတ်ရ”

တဲ့။ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြေလေးပေါ့။

“ငါ အရမ်းပျော်တာပဲ . . . ပျိုးရယ်”

သည်လိုနေ့မျိုးကို အမြဲပိုင်ဆိုင်ချင်မိပါသည်။ မပုပ်မသိုးသွားအောင်လည်း နှလုံးသားထဲ ဆေးရည်စိမ်ထားချင်သည်။ ပျိုးလည်း မျက်လုံးလေးမှိတ်ကာ ခံစားကြည့်နေပါသည်။

“နင်ကော မပျော်ဘူးလား . . . ပျိုးရယ်”

ဘယ်လိုများ မေးလိုက်တာလဲ။

“ငါလား”

“အင်း . . .”

“ငါလည်း ခေးအိစဆွတ် နိ ခရိုမရဲတ”

ထိုစကား၏ မြန်မာလိုအဓိပ္ပာယ်က ‘ရဲတွေဝိုင်းထားတယ်’တဲ့။

သို့သော် သူမဘာဆိုလိုမှန်း နားမလည်မိ။

“ဘာပြောတာလဲ . . . ပျိုးရ”

“ရဲတွေဝိုင်းထားတယ်လို့ ပြောတာလေ”

“အေး . . . သိတယ်လေ။ အဲဒါ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ငါ အဲဒီစကားအကြောင်း နင့်ကို မပြောပြရသေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း . . .”

“အဲဒါ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ဟာ။ မြန်မာပုံပြင်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဂျပန် ပုံပြင်လည်း မဟုတ်ဘူး။ အစွဲရေးပုံပြင်လို့တော့ ပြောကြတာပဲ”

“ငါ့ကိုပြောပြ”

- သူမက စာရိုက်၍ ပုံပြင်လေးကို ပြောပြပါသည်။

“တစ်ခါတုန်းက မြို့တစ်မြို့ရဲ့လမ်းကြားမှာ ခိုးဆိုးဓားပြတွေ ခိုအောင်းလေ့ရှိတယ်။ လမ်းတကာ၊ အိမ်တကာ လှည့်လည်လှုပ်ရှားပြီး ညအချိန်ရောက်ရင် အဲဒီလမ်းကြားမှာ သူတို့ရလာတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ထုတ်ကြည့်ကြ၊ စစ်ဆေးကြ၊ ရေတွက်ကြတယ်။

ဒီလမ်းကြားအကြောင်းကိုသိတဲ့ အကြံသမားတစ်ယောက်က အရူးတစ်ယောက်ကို မုန့်ကျွေးပြီး ခိုင်းတယ်။ လူဆိုးတွေ လမ်းကြားမှာ အထုပ်ဖြည့်ရေတွက်တဲ့အချိန်မှာ အရူးကို ‘ရဲတွေဝိုင်းထားတယ်၊ ရဲတွေ ဝိုင်းထားတယ်’ လို့ အော်ပြီး အဲဒီလမ်းကြားက ဖြတ်ပြေးခိုင်းလိုက်တယ်။ ရဲတွေဆိုတဲ့အံလည်းကြားရော သူ့ခိုးဓားပြတွေလည်း ပြေးကြတော့တာပေါ့။ ဒီတော့မှ အကြံသမားက လမ်းကြားထဲ အေးအေးဆေးဆေးဝင်ပြီး သူ့ခိုး၊ ဓားပြ တွေကျန်ခဲ့တဲ့ပစ္စည်းကို အသာလေး သိမ်းသွားတော့တာပေါ့”

“ပိုင်လှချည်လား”

“အင်း . . . ပိုင်တော့ပိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မခိုင်ဘူး။ သူ့ထဲ

အရူးကို သေချာမချုပ်နိုင်ဘူး။ နောက်တစ်ခါ လမ်းကြားထဲကို ထပ်သွားအော်ခိုင်းတော့ အရူးက မအော်တော့ဘူး။ အရူးက ‘သူကျတော့ ဝစ္စည်းတွေ အများကြီးယူတယ်။ ငါ့ကျတော့ မုန့်လေးတစ်ခုတည်း ကျွေးတယ် မတန်ဘူး’ ဆိုပြီး တွေးမိလိုပေါ့။

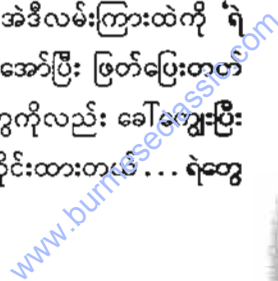
ဒါနဲ့ အကြံသမားလည်း နောက်ထပ်အရူးတစ်ယောက်ကို ရှာရပြန်တယ်။ အဲဒီအရူးကိုလည်း မုန့်တစ်ခုကျွေးပြီး လမ်းကြားထဲ ထုံးစံအတိုင်း ဖြတ်အော်ခိုင်းတယ်။ အဆင်ပြေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအရူးလည်း တစ်ခါပဲ၊ နောက်တစ်ခါတော့ မအော်ပေးဘူး။ ပထမအရူးလိုလည်း အတွေးဝင်သွားတာလေ။

ဒါ့အပြင် ပထမအရူးနဲ့ ဒုတိယအရူးတို့ ပူးပေါင်းမိပြီး အကြံသမားကို ပညာပေးကြပါရော။ အကြံသမားကို ကုပ်ကထမ်းပြီး အဲဒီလမ်းကြားထဲ ဖြတ်ပြေးပြီး ‘ရဲသားတစ်ယောက် ဖမ်းမိထားပါတယ်၊ ရဲသားတစ်ယောက် ဖမ်းမိထားပါတယ်။ အခု သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ထမ်းပြီး ပြေးနေပါတယ်’ လို့ အော်ပြီး ပြေးကြတယ်။

လူဆိုးဓားပြတွေကလည်း ရဲက တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဘယ်ကြောက်မလဲ။ အုပ်စုလိုက် ထွက်လာကြတာပေါ့။ အကြံသမားကလည်း သူက ရဲမဟုတ်မှန်း တကြော်ကြော် အော်ရှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရပါဘူး။ လူဆိုးတွေက ပိုင်းကိစ္စ ရှင်းပစ်လိုက်တယ်”

“အကြံသမား သေသွားပြီပေါ့”

“အင်း . . . အကြံသမားသာသေတာ အရူးတွေက မသေဘူးလေ။ အရူးတွေက ဝိုက်ဆာတဲ့ညတွေဆို အဲဒီလမ်းကြားထဲကို ‘ရဲတွေဝိုင်းထားတယ်၊ ရဲတွေဝိုင်းထားတယ်’ လို့အော်ပြီး ဖြတ်ပြေးတတ်တုန်းပဲ။ စားစရာတွေရလာရင် တခြားအရူးတွေကိုလည်း ခေါ်ကျွေးပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် အော်ဟစ်နေကြသတဲ့။ ရဲတွေဝိုင်းထားတယ် . . . ရဲတွေ

ဝိုင်းထားတယ် ဆိုပြီးလေ။ အခုထိ အဲဒီမြို့က အရူးတွေနဲ့ အောက်ခြေ တန်းစားလူတွေက အရမ်းပျော်ရွှင်ရင် 'ရဲတွေဝိုင်းထားတယ်' လို့ အော် နေတတ်တုန်းပဲတဲ့”

“အင်း . . . ပုံပြင်လေးက တစ်ခုခု ပြောချင်နေသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ် . . . တချို့က ဒါ ပုံပြင်မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်ရပ်မှန် တဲ့။ တချို့ကလည်း သရော်စာတဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ သူခိုးလက်က စားပြလေ၊ စားပြလက်က အကြံသမားယူ၊ အကြံသမားလက်က အရူးတ ရတဲ့ အကွက်လေးက လှတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ငါနဲ့ မိချီအဲက အရမ်း ပျော်ရင် 'ရဲတွေဝိုင်းထားတယ်' လို့ ထအော်ကြတာ”

“ 'ဘခ' တွေမို့လို့ပေါ့” (ဘခ= အရူး)

သူက စာပြန်ရိုက်လိုက်တော့ သူမက 'ဟား . . . ဟား . . . ' ဟု ပြန်ရိုက်လေသည်။

“နောက်ပြီး ငါ အရမ်းပျော်နေချိန်ကျရင် ငါ့အဖေကို သတိရ ချင်တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီစာသားလေး ရွတ်မိတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ့အဖေကလည်း ရဲလေ။ ငါတို့က အဖေနဲ့သမီး နှစ်ယောက် တည်းရှိတာ။ တစ်ခါတလေ အဖေအနား ပြေးပြန်ချင်အောင် လွမ်းတယ်”

သူ ကောင်မလေးကို သနားမိသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် သနားဖို့မေ့ကာ . . .

“ငါလည်း အဲဒီရဲတွေဝိုင်းထားတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို မှတ်ထား ပါ့မယ်။ နှိုးစက်ထဲလည်း ထည့်ထားပါမယ်”

သူက ဂရုစိုက်ပြတော့ သူမ ပျော်မိသည်။

“ပျိုး . . . ငါတို့ အပြင်မှာတွေ့ရအောင်။ ငါ နင့်ကို အရမ်းတွေ့ ချင်လို့”

“”

ကောင်မလေးက ငြိမ်နေ၍ သူ တတွတ်တွတ် စာခိုက်ပြောရ သည်။ နောက်ဆုံးမှ . . .

“ငါကို (၁) ပတ် အချိန်ပေးဟာ။ ငါ့အလုပ်တွေက အများကြီး ပျက်သင့်တာတွေ ပျက်ရမှာဆိုတော့ နောက် (၁) ပတ်တိတိမှာ ငါတို့ တွေ့ကြမယ်လေ”

သူ ဝမ်းသာသွားသည်။ 'ရဲတွေ ဝိုင်းထားတယ်' လို့ပင် ထအော် ချင်သွားသည်။

“ဘယ် . . . ဘယ်မှာ . . . ငါတို့ တွေ့ကြမလဲ ပျိုး။ Fujkyu land မှာလား၊ Yomiuri land မှာလား၊ disney . . . ”

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး”

ဟုဆိုကာ သူမက နေရာလေးတစ်ခု၏ လိပ်စာကို စာဖြင့်ရိုက် ကာ လှမ်းပို့လိုက်သည်။ မြို့လယ်က ဥယျာဉ်လေးတစ်ခုပါ။

“အဲဒီဥယျာဉ်ရဲ့ အနောက်ဖက်ဆုံးမှာ သစ်ပင်ပုလေးတစ်ပင်ရှိ တယ်။ အဲဒီအပင်နားမှာ ခုံတန်းလျားလေးရှိတယ်။ အဲဒီခုံတန်းလျားလေး မှာ စောင့်နေ”

ဘယ်နေရာချိန်းချိန်း သူက အရောက်လာမည်ပဲ။ အရမ်းအရမ်း ပျော်နေတော့သည်။

“ခေတ်သစ် . . . နင် ငါ့ကို တကယ်ယူမှာနော်”

“ယူမှာပေါ့ . . . ပျိုးရ”

“ငါက ငါ ပထမဆုံးချိန်းတွေ့တဲ့ ယောက်ျားနဲ့ပဲ ယူချင်တာ။ နင် ငါ့ကိုမယူရင် ဟို လူဆိုးလမ်းကြားကို ပို့ပစ်မှာ။ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ အဖေကို လက်ထိတ်ခပ်ခိုင်းမှာ”

ခေတ်သစ် အော်ရယ်မိတော့မည်။ သည်လို ပေါက်ကရပြော သည့် ကောင်မလေးနှင့်တွေ့ဖို့ မစောင့်နိုင်တော့ပါ။

“ငါ အဲဒီနေ့ မုန့်ဝယ်လာခဲ့မယ်။ နင် ဘာမုန့်ကြိုက်လဲ”

“ရေခဲမှန် ကြိုက်တယ်။ ငါလည်း နင့်အတွက် လက်ဆောင်
ဝယ်ခဲ့မယ်”

“အေး . . . ဒါနဲ့ ငါတို့ယူပြီးရင် မြန်မာပြည်မှာပဲ နေမှာနော်”
ယူဖို့အဆင့်တွေ ပြောနေသည်မို့ သူ့ရင်ထဲ လှိုက်ခုန်နေသည်။

“အေးပေါ့ . . . တိုယ့်ပြည်ကိုယ့်ရွာ နေမှာပေါ့ဟ”

“ကောင်းတယ် . . . ဗမာပြည်မှ ငါလုပ်ချင်တာ လုပ်လို့ရမှာ”
“နင်က ဘာလုပ်မှာလဲ”

“သားသမီးတွေကို ရှင်ပြုပေးရမှာ။ ပြီးတော့ ငါးပိရည်နဲ့ ထမင်း
စားမှာ။ နောက်ပြီး နင်အနိုင်မကျင့်အောင် ငါ့အဖေနား ကပ်နေမှာ”

“ငါက အနိုင်မကျင့်ပါဘူး . . . ပျိုးရ”

“နင်မကျင့်လည်း ငါက အနိုင်ကျင့်မှာ”

“အာ . . .”

ရှင်ပျိုးခင်း ရယ်နေပါသည်။ ခေတ်သစ်ကတော့ ခေါင်းကုတ်
နေပါသည်။ ဒီကောင်မလေးကို သူ လိုက်မမီနိုင်ပါ။

(၇)

Kissing Day .

(ရည်းစားဖြစ်ပြီး ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့သည် ချစ်သူကိုစုနမ်းရန်
အသင့်တော်ဆုံး အချိန်ဖြစ်၏။)

ဘယ်စာအုပ်ထဲမှာဖတ်ဖူးသလဲ မမှတ်မိတော့ပေမဲ့ သူ့မှတ်စု
ထဲ ကူးမှတ်ထားသဖြင့် မှတ်မိနေသည်။ သည်နေ့ အခွင့်အရေးရလျှင်
သူမ၏ ဘယ်ဘက်ပါးပြင်လေး မည်သည့်ရနံ့မွှေးသည်ကို စမ်းသပ်
ကြည့်ရမည်။

ရေမိုးချိုးရင်း သီချင်းအပိုင်းအစတွေ ညည်းမိသည်။ ဆပ်ပြာ
ကို နှစ်ခါထက်မနည်း တိုက်မိသည်။ မနေ့က မွတ်နေအောင်လျှော်ထား
သည့် အဖြူရောင်အင်္ကျီကို နံနက်စောစောကပဲ ကျော့နေအောင် မီးပူ
တိုက်လိုက်သည်။ လျှော့ဈေးနှင့်ရထားသော ရေမွှေးပုလင်းကို ခန္ဓာကိုယ်
ချောင်ကြိုချောင်ကြားအနံ့ စွတ်လိုက်သည်။ နာရီကြည့်တော့ (07: 45
AM)။ စောပါသေးသည်။ ချိန်းထားသည့်နေရာက နာရီဝက်နှင့်ရောက်
အောင် သွားနိုင်သည်။

“အိုး . . . ဟုတ်သားပဲ။ မေ့နေလိုက်တာ”

သူမအတွက် လက်ဆောင်ဝယ်သွားဖို့ သူ မေ့နေခြင်းဖြစ်သည်။
ဘာလက်ဆောင်ဝယ်ရမလဲ စဉ်းစားမရသေး။ ကိုယ့်ဆီမှာ ရှိပြီးသား
ပစ္စည်းထဲက ပေးရင် ကောင်းမလား။ ဒါ ပေါ့ပျက်ပျက်ဖြစ်သွားမလား။
အပြေးအလွှား စဉ်းစားရသည်။

ဆိုင်ရောက်မှ ကြည့်ကျက်ဝယ်လျှင် အဆင်ပြေမည်။ ဒါဆို
အချိန်နောက်ကျနေဦးမည်။ အင်း... မြန်မြန်ဝယ်ရမည်ပေါ့။ သူ အဝတ်
အစား သွက်သွက်လဲကာ ထွက်ခဲ့တော့သည်။

ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ သူရောက်ခဲ့သည်။

ဆိုင်ထဲမှာ အရပ်တွေ အများကြီးရှိနေသည်။ သူ အရပ်တွေ
ကြိုက်လောက်မည်ဟု သူခန့်မှန်းကြည့်သည်။ အရပ်လေးတွေကိုကြည့်
ပြီး ဈေးနှုန်းလည်း ကြည့်ရသေးသည်။ ဈေးနည်းနေရင် မကောင်း
ဈေးများနေရင်လည်း သူဆုနေဦးမည်။ သူမက သူ့အတွက် ဆရာဆို
လျှင်လည်း မမှား၊ အုပ်ထိန်းသူဆိုလည်း မလွဲ။ သူ့ မိသားစုမရှိခင်
ကတည်းက သူမ၏ လမ်းညွှန်မှုအောက်မှာ သူ့ဘဝ နွေးထွေးလုံခြုံခဲ့
သည်မဟုတ်လား။ အခုဆို သူမဟာ သူ၏ချစ်သူပင်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ထိုအတွေး
နှင့် သူ ပြုံးမိသေးသည်။

ဟို အရပ်လေးလှသည်။ သည်အရပ်လေးလည်း ချစ်စရာ
ကောင်းသည်ပဲ။ ရွေးချယ်ရတာ မပြတ်မသားဖြစ်နေသည်။ လိုချင်တာ
တွေ အကုန်လုံးဝယ်ရရင်လည်း ဆိုင်ကြီးသာ ပခုံးပေါ်ထမ်းတင်သွားဖို့
ရှိတော့မည်။

သူ ဆုံးဖြတ်မရဖြစ်နေမှန်းသိသော အရောင်းဝန်ထမ်း ဂျွန်
မလေးက သူ့အနားမှာ ရစ်သီရစ်သီလုပ်နေသည်။ အရပ်ကလေးတွေ
အကြောင်း ရှင်းပြရန်ဖြစ်မည်။ သူ လက်ကာပြလိုက်သည်။ ရှင်းပြနေ
လျှင် အချိန်ကုန်မည်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆက်ရွေးမည်။

တစ်နေရာမှာတော့ ခြေစင်းထိုင်နေသည် ကလေးအရပ်လေး
တစ်ရပ်ကို တွေ့သည်။

“ဘီလီကင်”

သူ ထိုသို့ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ သည်အရပ်လေး၏အမည်
မှာ ဘီလီကင် (Billiken)ဖြစ်ကြောင်း သူသိသည်။ ၁၉၁၁ ခုနှစ်က
အမေရိကန်ကနေ ဂျပန်ကိုဝင်ရောက်လာသော အရပ်လေးဖြစ်သည်။ ထို
အရပ်လေး၏ ခြေဖဝါးကိုကုတ်ပြီး လိုရာဆုတောင်းလျှင် ဆုတောင်းပြည့်
တတ်သည်ဟု ဂျပန်တွေက ယုံကြည်ကြသေးသည်။

ထိုအရပ်ကလေးကို သူဝယ်ခဲ့သည်။

နောက် တက္ကစီဌာနက ကောင်မလေးနှင့်ချိန်းဆိုထားရာ ဥယျာဉ်
ကလေးသို့ သွားသည်။ တက္ကစီပေါ်မှာ သူ အတွေးတွေ ဝေနေသေး
သည်။ ကောင်မလေး၏အသံလည်း မကြားဖူး၊ ရုပ်လည်း မမြင်ဖူး၊ ကွန်
ဂျူတာလက်ရေးလေးပဲ ဖတ်ဖူးတာကို ဘာကြောင့် သူ့စွဲလမ်းမိသွားတာ
လဲ။

နောက် ကောင်မလေးက ဘယ်လိုရုပ်ရည်မျိုးရှိလိမ့်မလဲဟု တွေး
မိပြန်သည်။ တရုတ်မင်းသမီး(Lu Yi Fei)လောက်လှလျှင် အလွန်ပျော်မိ
မည်ဖြစ်ပြီး တခြားချွတ်ပွင်းချက်တွေရှိလျှင်လည်း ဝမ်းမနည်း။ လက်တွဲ
ဖို့သာ သူရှေ့တိုးမည်ဖြစ်သည်။ တွေးရင်း၊ စဉ်းစားရင်း သူ အမြန်ရောက်
ချင်လာသည်။ ရောက်လည်း ရောက်တော့မှာပါ။

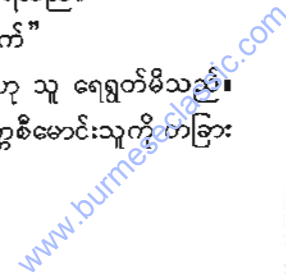
သို့သော် ရောက်ခါနီးမှာတော့ . . .

“ဟိုရှေ့မှာ လူတွေ ဘာဖြစ်နေတာလဲမသိဘူး”

တက္ကစီသမား ဂျပန်ကြီးကပြောမှ သူလည်း ရှေ့ကိုလှမ်းကြည့်
မိသည်။ လူတွေတင်မကပါ ကားတွေပါ ပိတ်ဆို့နေသည်။ ဘာဖြစ်တာ
ပါလိမ့်ဟု စူးစမ်းမိစဉ်ပဲ လမ်းဖြတ်သွားသည့်လူတစ်ယောက်က သူ့အဖော်
တစ်ယောက်ကို လှမ်းအော်ပြောတာ ကြားလိုက်ရသည်။

“ကားတိုက်မိတာဗျ . . . လူတစ်ယောက်”

အရေးထဲ။ နိမိတ်မကောင်းလိုက်တာဟု သူ ရေရွတ်မိသည်။
မှာရိုက်ကြည့်တော့ ကိုးနာရီထိုးတော့မည်။ တက္ကစီမောင်းသူကို ဟခြား
လမ်းက ပတ်မောင်းခိုင်းလိုက်သည်။

ဥယျာဉ်ထဲက သူမချိန်းဆိုရာ ခုံတန်းလျားလေးဆီရောက်တော့ ကိုးနာရီထိုးဖို့ လေးမိနစ်လိုသေးသည်။ 8 : 56 AM.

ခုံတန်းလျားလေးမှာ သူမ မရောက်သေးပါ။ ကြေးဝါရောင် မီးခြစ်ကလေးတစ်လုံးကိုတော့ တွေ့သည်။ အဖုံးဖွင့်လိုက်လျှင် မီးတောက် ပြီးသားဖြစ်နေမည့် မီးခြစ်လေးဖြစ်သည်။

ဘီလီကင်အရပ်လေးကိုပိုက်ကာ ခုံတန်းလျားလေးမှာ သူထိုင် သည်။ မျက်နှာက အလိုလို ပြုံးနေမိသည်။ လေ့ကျင့်ထားသော အဖြူ မျိုးမဟုတ်ဘဲ မသိစိတ်ထဲက ပြုံးနေသော အပြုံးမျိုးဖြစ်သည်။

ကစားနေကြသော ကလေးငယ်များ၊ မိသားစုများကိုကြည့် သည်။ သစ်ရွက်ဝါတွေ ကြွနေတာကို ကြည့်သည်။ တစ်ယောက် ယောက် လက်ကလွတ်ပြီး လေထဲတလွင့်လွင့်တက်နေသည့် ပူဖောင်း လေးကို ကြည့်သည်။ ဘာသဘောမှမရှိဘဲ ကောင်းကင်မှာကပ်နေသည့် တိမ်လွှာတို့ကို ကြည့်သည်။

နာရီကိုပြန်ငုံကြည့်တော့ (9 : 15)။ သူ့အပြုံးသည် မဲ့မသွား ပါ။ ကောင်မလေးက အလုပ်တွေ အများကြီးလုပ်နေသူမှန်း သူသိပြီး သားဖြစ်သည်။ ဟိုကြည့်သည်ကြည့် ကြည့်သည်။ ပိုင်ရှင်မဲ့စွာကျန်ခဲ့ သည့် မီးခြစ်လေးကို အဖုံးဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် လုပ်နေလိုက်သည်။ ဘယ် လောက်ကြာသွားပြီလဲ။ နာရီကိုငုံကြည့်တော့ (9 : 36)။ သူ့အပြုံးသည် ပျောက်ရှုမသွားခဲ့ပါ။

နည်းနည်းညောင်းနေပြီဖြစ်၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်သည့်ပုံစံ ပြောင်းထိုင်လိုက်သည်။ လုပ်စရာမရှိဖြစ်နေသဖြင့် ဖိနပ်ကြိုးကို ပြန်ချည် နေလိုက်သည်။ မကြည့်မိဖို့ကြိုးစားလျက်က နာရီကို ငုံကြည့်လိုက် စိတ်သည်။ (10 : 10)။ သူ့အပြုံးသည် ပျောက်ကွယ်မသွားပါ။

မီးခြစ်လေးကို အဖုံးဖွင့်လိုက်တော့ မီးတောက်ကလေး ထွက် လာ သည်။ မီးညွန့်မီးတောက်လေးကို ကြည့်ရင်း သူ့ရင်ဘတ်က နာကျင်

မှုတစ်မျိုးနှင့် အောင့်လာသလိုလို။ မီးတောက်။ Flame။ သူ့ဘဝ နှောင့် မိုက်ချိန်တုန်းက အလင်းပေးခဲ့တဲ့ မီးတောက်။

“ဟင် . . .”

နံနက်ခင်းတုန်းက သူ မော့ကြည့်ခဲ့သည့် ကောင်းကင်၏ တိမ် လွှာတွေ နေရာတွင် ကြယ်ပြာတွေ အစားထိုးလာပြီ။ အိုး . . . သူ မလို ချင်လိုက်တာ။ ညမိုးချုပ်တာ မြန်လှချည်လား။

ဥယျာဉ်စောင့်က လာပြောမှ သူထွက်ခဲ့သည်။

အခန်းပြန်ရောက်တော့ ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ထိုင်စောင့်နေမိသည်။ ညနာရီ၏လက်တံများက တရွေ့ရွေ့နှင့် (၁၁) ဂဏန်းဆီ ရောက်ခဲ့ပြီ။ သူမကိုမတွေ့။ Flameဆိုသည့် အကောင့်အမည်လေးဘေးမှာ အစိမ်း လုံးလေး လင်းမလာ။ သူ ဘယ်လိုအိပ်စက်ရမလဲ။ အိပ်စက်နည်းတွေ လည်း သူမ ခိုးယူမီးရှို့ခဲ့ပြီထင်။

“ဪ . . . သူ ရုတ်တရက် အရေးကြီးကိစ္စတွေ ပေါ်လို့နေ မှာပေါ့။ တစ်ခါတလေ ဒီလိုပဲဖြစ်တတ်တာပဲ”

သူ တစ်ခါတလေဟု ထင်ခဲ့သည်။

“ငါတစ်နေ့ကုန် လာစောင့်နေတာနော် . . . ပျိုး”

ဟု သူ (of-line message) ချန်ခဲ့သေးသည်။

နောက်တစ်နေ့ကို သူ ပုံမှန်ဖြတ်သန်းကြည့်သည်။ ညရောက် ရင် ပြန်တွေ့ရမှာပဲဟူသည့် အတွေးနှင့် သူ နေထိုင်ကြည့်သည်။ စိုးထိတ် မိသည့်အတိုင်း ည(၁၁)နာရီမှာ Flame ဆိုသည့်အကောင့်လေး ပေါ် မလာပါ။

သူ နားမလည်စွာ ပေါက်ကွဲမိသည်။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာတွေ လဲ။ လာခြင်းကောင်းစွာနှင့် သူ့ရင်ကို ဝင်လာခဲ့သောမိန်းကလေး အခု ဘယ်မှာလဲ။ သူ ကြေကွဲစွာနှင့် ညတိုင်း စောင့်မျှော်ပါသည်။ ပေါ်မလာ ခဲ့။

www.burmeseclassic.com

ဘဝတွေ ပက်ကြားအက်တုန်းက သူမ မိုးစက်ဖြူဖြူလေးတွေ ရွာချပေးခဲ့သည်။ ချောက်ထဲကျနေစဉ် ကောက်ရိုးထက်ခိုင်သော (သို့) မပြတ်တောက်သော ရွှေရောင်ကောက်ရိုးလေး သူ့လက်တစ်ကမ်းသို့ ချပေးခဲ့သူ။ ခလုတ်တွေတိုက်၊ ဆူးချွန်တွေပေါ် လက်တွေထောက်မိစဉ် မီးတုတ်တစ်ခု ထွန်းလင်းပေးပြီး ဒီလမ်းကနေ ဒီလိုသွားလို့ ညွှန်ပြခဲ့သူ။ ကျိန်စာအစင်းစင်းကို ဖယ်ရှင်းပေးခဲ့သူ။ ထိုသို့ သူမအား နတ်သမီးအဖြစ် သူမြင်သည်။

တောင်ပံမဲ့နေသော နတ်သမီးသည် သူ့မျက်ဝန်းရှေ့တွင် အလှူတဝင်းဝင်းနဲ့ ပျံသန်းပြသည်။ သူ မက်မောချစ်ခင်ခဲ့သည်။ ယခု နတ်သမီးသည် အကြောင်းမဲ့ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ပြီ။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ရေချိုအိုင်တွေ 'စုပ်' ခနဲ ခမ်းသွားသလို သူ စိတ်နှင့်ခန္ဓာ ခြောက်ကပ်သွားသည်။ လှမ်းခုန်ဖမ်းဆုပ်သောလက်၌ အတိတ်ဟူသည့် အကွေ့ရာသာ ကျန်ခဲ့သည်။ အတိတ်ကိုပိုက်လို့ စိတ်အလိုလိုက်ကာ သတိရခြင်း၌ နေထိုင်ခဲ့သည်။

“အူး . . . အွား . . . အွား . . . အား . . .”
“ရဲတွေ ဝိုင်းထားတယ် . . . ရဲတွေ ဝိုင်းထားတယ်”

ငရဲဘုံက အော်သံရယ်၊ အူကြောင်ကြောင်ပုံပြင်ထဲက စကားလုံးလေးတွေကို နှိုးစက်ထဲမှာ ထည့်သွင်းထားသည်။ သူ နံနက်တိုင်း ထိုအသံများနှင့် သူမကို အမှတ်ရရင်း နိုးထသည်။

သူမ၏ အဆုံးအမများသာ ပျော်ဝင်မနေခဲ့ရင် သူလည်း ငါ့လိမ့်မည်။ ညတိုင်း သူ မပျက်မကွက် စောင့်သည်။ သို့နှင့် တစ်ညမှာ တော့ . . .

“ဟင် . . .”

Flame ဆိုသည့်အကောင့်လေး စိမ်းရောင်ခြယ်အလုံးလေးနှင့် ပေါ်လာခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူ 'ခေတ်သစ်' ဆိုသည့်အကောင့် ဖွင့်မရတော့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟင် . . .”

(Password) မှားတာများလား။ သေချာပြန်ရိုက်သည်။ မရ။ (Coonnection) ကြောင်နေတာများလား။ သူ အမျိုးမျိုး စမ်းကြည့်သည်။ သို့သော် ဘယ်လိုမှဖွင့်မရ။ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် တစ်ညလုံး ဖွင့်သည်။ လုံးဝမရတော့။

ထိုသို့ သူ့အကောင့်လေး ပျက်စီးသွားခြင်းသည်လည်း သူမနှင့် ပိုဝေးသွားသည့် အကြောင်းတရားပင်။

နမ္မောဝမ်းနည်းစွာနှင့် သူ ညတွေမှာ ငိုမိသည်။ ပျော့ညံ့သည် ဟု အပြစ်တင်သည့်အသံလေးနှင့် သူ့ရောက်လာရင်ကောင်းမှာ။ မရေရာစွာ မျှော်လင့်မိသည်။ စိတ်ထိန်းမရတော့ အခန်းထဲက ပြေးထွက်ကာ လှေကားတွေအတိုင်း တစ်ဟုန်ထိုးတက်ပြေးတက်ကာ တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်သွားသည်။ စိတ်ရှိလက်ရှိ အော်သည်။

ပြီးလျှင် အပြေးပြန်ဆင်းကာ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သည်။ ခေါင်းတွေရွဲနေအောင် ရေကိုလောင်းပစ်သည်။ ရေပန်းအောက်မှာ ထိုင်၍ သူ ငိုပြန်သည်။ နောက်ပြီး ရေစိုစိုနှင့် ခုတင်ပေါ်မှာဒီအတိုင်း အိပ်ပျော်သွားသည်။ မနက်ရောက်တော့ ဖျားသည်။ မုန်လာဥနီ၊ ကြက်ဥ၊ ပြောင်းဖူးတို့ကိုရောကာ ဟင်းချိုလုပ်သောက်သည်။ ပျိုးရယ် . . . သူ့ရင်တွေ ကွဲကြောသွားလေသည်။

သူ့ကိုမှီရင်း သူ့လိုဆွေးနေရှာသည်။
 ထိုအရပ်ကလေး၏ခြေဖဝါးကိုကုတ်ရင်း သူ့ရင်အနက်၌~~အနက်~~
 ထောင့်ချိုးကနေ ဆုတောင်းလိုက်ပါသည်။
 “ငါတို့ ပြန်ဆုံပါရစေသား”
 ထိုစကား . . .
 ရည်းစားဟောင်းကလေး ကြားစမ်းပါစေ။
 ကြားနိုင်ပါစေ။ သူ ကြားပေးပါလေ။
 ပင်လယ်ပြင်မှ လှိုင်းတစ်စသည် သူ့နှလုံးသားကို ကျောက်
 ဆောင်ဟု မှတ်ထင်ခဲ့၏။

သူမ ချိန်းဆိုဖူးသော ဥယျာဉ်ကလေးဆီ ညနေတိုင်းသွားသည်။
 ခုံတန်းလျားလေးမှာ တိုင်သည်။ ခုံတန်းလျားလေးပေါ်မှာ ပိုင်ရှင်မဲ့မီးခြစ်
 လေးကို အရင်လိုတွေ့ပြန်သည်။ မီးခြစ်လေးကို အဖုံးဖွင့်လိုက်၊ ပိတ်
 လိုက်နှင့် တဖျောက်ဖျောက်ကစားရင်း အလွမ်းတွေနှင့် နေသားကျမိ
 သည်။

မီးခြစ်အဖုံးကိုဖွင့်တော့ မီးတောက်ကလေး လင်းလာသည်။ မီး
 တောက် . . . မီးတောက် . . . Flame။ သူ့ကို နွေးထွေးလင်းလက်မှု
 ပေးခဲ့သော မီးတောက်လေး။ အခု မရှိတော့ပြီ။ ကျန်ခဲ့ပြီ အဝေးမှာ။
 ဟောင်းနွမ်းစွာ ကျန်ခဲ့ပြီ။ တစ်ချိန်က မီးတောက် . . .။

Old flame = ဟောင်းနွမ်းသော မီးတောက်၊
 (သို့သော်)
 Old flame၏ အိဒီယံအဓိပ္ပာယ်က 'ရည်းစားဟောင်း' တဲ့။
 ငါ့ရဲ့ ရည်းစားဟောင်းကလေးရယ်။
 ဘဝမှာ သူမ မရှိသောအခါ နေညိုချိန်တို့ မြန်ခဲ့သည်။
 သူမကို မပေးဖြစ်ခဲ့သော ဘီလီကင်အရပ်ကလေး သူ့နှလုံး
 မှာ ရှိသည်။

အပိုင်း (၈)

(၁)

“ပျိုရယ် . . .”

“ခေတ်သစ်ရာ . . .”

ရင်နှာစရာ ပြန်ဆုံခြင်းအဖြစ် သူတို့ ယူကျုံးမရဖြစ်ကြရသည်။

“ငါလည်း အဲဒီနေ့က ဥယျာဉ်နားမှာပဲ ရေခဲမုန့်လိုက်ရှာနေခဲ့တာ။ ရေခဲမုန့်ရလို့ ဝမ်းသာပြီး လမ်းဟိုဘက်ဖြတ်ကူးတော့ . . . ငါ . . . ငါ ကားတိုက်မိတာ။ ဆေးရုံမှာ တစ်လလောက်ကြာခဲ့တယ်။ ဆေးရုံက ဆင်းတော့ ငါ့ Flame ဆိုတဲ့အကောင်က ဘာလို့လည်းမသိဘူး ဖွင့်မရတော့ဘူး။ တခြားအကောင်အသစ်တစ်ခုလုပ်ပြီး နင့်အကောင်ဆီ invite လုပ်တော့လည်း မရဘူးဖြစ်နေခဲ့တာ”

“ငါ့အကောင်လည်း ဘာလို့မှန်းမသိ ပျက်သွားတယ်လေ။ ပျိုရာ . . . လေးနှစ်ကြီးတောင်”

ငြိစွန်းရှုပ်ထွေးစွာ ကံကြမ္မာသည် လည်နေခဲ့၏။ သူတို့နှစ်ယောက် မျက်ရည်တွေ ပြိုကျနေသည်။ ပြောချင်သည့်စကားလုံးကများပြီး ပြောထွက်သည့်စကားလုံးက နည်းနေသည်။

“ငါ ဆေးရုံကဆင်းပြီး စနေနေ့တိုင်း အဲဒီဥယျာဉ်လေးထဲက ငါချိန်းဆိုတဲ့ခဲလေးမှာ ငါ လာထိုင်စောင့်နေခဲ့ပါတယ်ဟာ”

“ဟင် . . .”

သူ ပိုကြေကွဲသွားသည်။

“ငါလည်း တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း အဲဒီနေရာမှာ လာထိုင်စောင့်နေ ခဲ့တာ”

ဝေးစေတော့သည်။ တနင်္ဂနွေဟာ စနေမဟုတ်သလို စနေဟာ တနင်္ဂနွေမဟုတ်ခဲ့။ အခု သူတို့တည်ရှိနေပုံလိုပဲ ကျောချင်းကပ် ဝေးခဲ့ရ ပြီ။

မျက်ရည်တွေ အထပ်ထပ်စိုလိုက်၊ ခြောက်လိုက်ဖြစ်အောင် ငိုမိ ကြသည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ သူတို့နှစ်ဦးအား များ ရှုံ့လိုက်ကြသည်။ အနံ့ခံ အာရုံကို သေချာ အသုံးပြုကြည့်၏။

“ညော် . . . ညောင်နံ့ရတယ်နော်”

“အေး . . . ဟာ . . . ဟိုမှာ . . . ဟိုမှာ”

ဂိုဒေါင်၏နံရံနားတွင် အမှိုက်တွေ မီးလောင်နေသည်။

“ဟိုလူဆိုးတွေ ဆေးလိပ်သောက်ပြီး ပစ်ချခဲ့ရာက လောင်တဲ့မီး ဖြစ်မယ် . . . ပျိုး”

“အေး . . . ပိုအရေးကြီးတာက အခုမီးလောင်နေတဲ့ လမ်း ကြောင်းက ဓာတ်ဆီပေါ့ပုံးကြီးဆီ ဦးတည်နေတာမို့လား”

“ဟင်”

သူမပြောမှ သူကြည့်မိသည်။ ဟုတ်သည် . . . ။ အမှိုက်တွေ တဖျောက်ဖျောက် ရွေ့လျားကူးခတ်လောင်မြိုက်နေပုံက အရှိန်ပြင်းပြီး အခန်းထောင့်က ဆီပေါ့ပုံးကြီးဆီ ဦးတည်နေသည်။ လုံးဝ အန္တရာယ်။

“ခေတ်သစ် . . . ကြိုးမြန်မြန်ဖြတ်တော့”

“အေး . . .”

လက်က နောက်ပြန်အနေအထားနှင့် အသုံးပြုရသည်။ ထင်မှတ် မှန်ကန် ကပ်ကြေး။ ထင်သလောက် မလွယ်။

အမှိုက်တွေက သစ်ရွက်ဆွေးများ၊ စက္ကူစုတ်များ၊ ပလတ်စတစ် များမို့ လောင်ရလွယ်နေသည်။

“အောက်ကအထုံးရဲ့ အပေါ်ကြိုးကို ဖြတ်နော်”

“အင်း . . . ဖြတ်နေတယ်”

ကတ်ကြေးကို လက်နှင့်ထိန်းပြီး ကျောကုန်းနှင့်တွန်းတိုက်ကာ ခဲရာခဲဆစ် ဖြတ်နေရသည်။ ဘာလို့မရမှာလဲ။ ရေခဲခဲတောင် မီးမွှေး လို့ရသေးတာပဲ။ မာန်သွင်းပြီး အားစိုက်ဖြတ်သည်။ မီးလောင်ရာနေရာ ကိုတော့ မကြည့်အား။ သူ မကြည့်အားသည့်နေရာကို ကောင်မလေးက ကြည့်နေရသည်။

“ခေတ်သစ် . . . အရမ်းနီးလာပြီ”

“ . . . ”

ကတ်ကြေးက လက်ကောက်ဝတ်တွေကို ရှုကုန်သည်။ သွေး တွေထွက်လာသည်။ မထူးတော့။ ကျိတ်မှိတ်ကာ ကြိုးရောအသားပါ ရောပြီး တိုက်ဖြတ်နေရသည်။

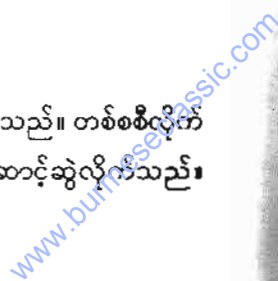
မီးတောက်သာ ဆီပေါ့ပုံးဆီရောက်ပြီး ပေါက်ကွဲလို့ကတော့ သူ တို့ အရိုးတခြား အသားတခြား ဖြစ်တော့မည်။ ရိုးမြေကျပေါင်းရပါစေ ဟု အရင်ဘဝက သူတို့ဆုတောင်းမိလားမသိ။

မီးတောက်က ဆီပေါ့ပုံးအခြေနားသို့ ရောက်လာပြီ။ ရှင်ပျိုး ခင်း မျက်လုံးစုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။

“ပြတ်ပြီ”

“ဒါဆို ဆောင့်ဆွဲလိုက်တော့”

သူမပြောသလို သူလည်း ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။ တစ်စစီလိုက် ဖြုတ်နေဖို့ အချိန်မရတော့သဖြင့် သူမလည်း ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် တစ်ဟုန်ထိုးပြေးကာ ဂိုဒေါင်တံခါးကိုကန်ဖွင့်၍ အပြင်ကိုခုန်ထွက်ကာ မြေမှာ ဝပ်လိုက်ကြသည်။

.
.
.
.

တော်သေးသည်။ ဘာပေါက်ကွဲသံမှ ထွက်ပေါ်မလာ။

မီးကပဲ ငြိမ်းသေသွားတာလား။ သူတို့စိုးရိမ်သလို ဆီပေပါပုံးထဲမှာ ဆီတွေမရှိတော့တာ ကြာပြီဖြစ်၍လားမသိ။

စိတ်ချရအောင် မြေမှာခဏလောက် သူတို့ ငြိမ်ဝပ်နေသေးသည်။ အန္တရာယ်မရှိတော့မှန်း သေချာလောက်မှ သူတို့ ထရပ်နိုင်ကြတော့သည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်မိကြသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် အခုမှ သေချာကြည့်ကြသည်။ ရင်တွေ ခုန်နေသည်။ အလိုလို ပြုံးလာသည်။

သူမ ပါးမို့မို့ပေါ်မှာကပ်နေသည့် မြေမှုန်လေးတွေကို သူ သပ်ချပေးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် . . .။

ရည်းစားဖြစ်ပြီး လေးနှစ်ကြာမှ ချစ်သူဘယ်ဘက်ပါးပြင်လေးက မည်သည့်ရနံ့မွှေးသည်ကိုသိရတာ ရင်နှင့်စရာ။

ရတုနှင့်တွက်လျှင် ပိုးရတုတောင် တိုင်ခဲ့ချေပြီ။

တွဲနေတဲ့လမ်းကို
အက်ကြောင်းမရှိ ပြန်ဆက်ကြည့်တယ်
ချယ်ရီတွေ လွယ်လွယ်လွယ်လွယ်
ချိန်ကိုက်ထားတဲ့ သော့ခလောက်လေး
သွေးအေးမနေနဲ့တော့လေ . . .

(၂)

“ချီးယား . . . ချီးယား”

“ချီးယား . . . ”

ခွက်ချင်းတိုက်ကာ ချီးယားလိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့ သံဖြိုင် ဆုတောင်းလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်လုပ် အောင်မြင် . . . ”

“ဟေး . . . ဟေး . . . ”

သူတို့ သိပ်ကို မြူးတူးနေကြပါသည်။ လမ်းတွေ သည့်ဆိုင် က ဘီယာတွေ ဖာလိုက်ဝယ်လာသည်။ ကားပေါ်တွင်ပဲ အောင်ပွဲခံသည်။

ငွေထုပ်တွေကို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မြှောက်ပေးလိုက် ကြ၊ ဖမ်းလိုက်ကြနှင့် ကစားနေကြသေးသည်။

ငါ့ကစားစိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် ငွေတွေကို တစ်ထုပ်ချင်း ထိုင် ရေတွက်နေသည်။ ဆရာကြီးက မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးကာ မိန့်ခွန်းချောသည်။ ဆရာကြီးက ခါတိုင်းလည်း မူးလာရင် စကားကြီးစကားကျယ်တွေ ပြော

တတ်သည်။ အခုလည်း ပြောတော့မည်။ မူးတာကတော့ အာလုံး နှု နေကြပါပြီ။

“တွေ့လား . . . ဒီလိုငွေမျိုး မင်းတို့ တခြားမှာ သွားရှာကြည့် လွယ်မလား။ တစ်လ (၂)သိန်းရတဲ့အလုပ်တောင် (၁)နှစ်လုပ်မှ သိန်း နှစ်ဆယ်ဆိုတဲ့ နှစ်နောက်မှာ သူညာခြောက်လုံးစာပဲရမယ်။ သိန်းနှစ်ဆယ် ဆိုတာ တကယ့်သူဌေးအိမ်က အိမ်သာခွက်ဖိုးတောင် မရှိဘူး။

အခုကြည့်စမ်း . . . ဒီမှာ ရာချီရနေပြီ။ ဘာမှမပင်ပန်းဘူး။ ငါ တို့ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ကားနံပါတ်လဲလိုက်။ ပြီးရင် . . . အေ . . . လွတ်လွတ်လပ်လပ် သုံးစမ်း။ ကံစမ်း . . . အေ . . . လူ့ဘဝရဲ့အရသာ ကို အခွံချွတ်ပြီး ခံစားပစ်လိုက်စမ်း . . . အေ . . . ”

လူဆိုးတွေက သူတို့ဆရာ၏မိန့်ခွန်းကို မူးမူးထွေထွေနှင့် မှတ် သားနေကြသည်။ ဆရာကြီးက ဗလကြီးကို လှမ်းမှာသေးသည်။

“ဗလကြီး . . . မင်းက ကားမောင်းနေတုန်းဆိုတော့ မသောက် နဲ့ဦး . . . ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာကြီး”

ထိုသို့ပြန်ပြောလိုက်သည့် ဗလကြီး၏ဘေးနားမှာက ပုလင်းခွံ အပြားနှစ်ပြားလောက်ရှိသည်။ ဗလကြီးက နံနက်ကတည်းက ခိုးကစ် နေတာ ဘယ်သူမှမသိ။

ဆရာကြီးက ဆက်ဩဝါဒပေးသည်။

“ဘဝဆိုတာ ငွေပဲ။ ငွေမရှိရင် ‘ပင်အပ်’ ကနေ ‘ဒုံးပျံ’ အထိ ဘာမှမဝယ်နိုင်ဘူး။ ငွေရှိရင် ရွှေငွေရတနာ၊ အာဏာ၊ မိန်းမ၊ လေယာဉ်ပျံ၊ စား၊ ပရုံးကိုနှိပ်ပေးတဲ့ စက်ရုပ်မ ကြိုက်တာဝယ်လို့ရတယ်။ အေ . . . အေး . . . ငွေရှာတဲ့နေရာမှာလည်း ဒီလိုဖြတ်လမ်းနည်းနဲ့ ဉာဏ်သုံးပြီး လှုပ်ရှားတော့ . . . အေ . . . မအိုခင်၊ မနာခင် လိုချင်တာလေးတွေ ရတာပေါ့ကွ . . . ဟား . . . ဟား . . . ”

“ဟုတ်တယ် . . . ဆရာကြီး”

“ဆရာကြီးပြောတာ မှန်တယ်”

“ဘဝမှာ ဆရာကြီးသာ ကြည်ညိုစရာအကောင်းဆုံး”

ကုလားချိုင်းမွေးကေနှင့်လူဆိုးက ဘဝတွေဘာတွေနှင့် ချိပြောနေသေးသည်။

ကားမောင်းသည့် ဗလကြီးကလည်း သူ့ဆရာစကားကို ထောင့်ခံရင်း လက်က အောက်ထဲနှိုက်နေသည်။ အောက်ထဲတွင် သောက်လက်စပုလင်းပြားလေး ရှိနေသည်မဟုတ်လား။ ပုလင်းပြားထဲတွင် လက်နှစ်လုံးခန့် ကျန်သေးသည်ကို ရေမရော၊ ဆိုဒါမကူဘဲ မော့ချပစ်လိုက်သည်။ မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ အမြည်းမရှိတော့ ကိုယ့်လက်ခုံကိုယ် လျှာနှင့်လျက်ကာ ဆားဓာတ်ယူလိုက်ရသည်။

“အေ . . .”

လေက ပျို့တက်လာသည်။ သိပ်ကောင်းနေပြီ။

ဂီယာချိန်းက ရှေ့ကိုကြည့်တော့ လမ်းက နှစ်ခွဖြစ်နေသလို။

မျက်လုံးကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လှုပ်ကာကြည့်မှ လမ်းက တစ်လမ်းတည်း ပြန်ဖြစ်သွားသည်။

သူ့ရေချိန်မှာ ရီဝေသည့်အဆင့်ထက် ဟိုးဘက်ကို လွန်ကဲနေချေပြီ။ ထိုအချိန်မှာပဲ . . .

“အား . . . အွား . . . အူး . . . ဝူး . . . အင်း . . .”

“အွား . . . ဝေါ . . . ဝါး . . . အင်း . . .”

“အား . . . အား . . .”

အသံတွေ ထွက်လာသည်။ လိုဏ်ဂူထဲက ဖြတ်စီးလာသလို အသံနက်ကြီးတွေကော။ စူးနေအောင်ခြစ်အော်နေသည့် မိန်းမတစ်ယောက် အသံကော၊ လေပူလေပွေတွေ အော်ပြီးပြေးလာသည့် အသံတွေကော၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ခံစားနေရသည့်အသံတွေကော တဖြည်းဖြည်း ထွက်လာသည်။

“ဘာ . . . ဘာအသံတွေလဲ”

“ဘယ် . . . ဘယ်ကအသံတွေလဲ”

“ဟာ . . . ကြောက် . . . ကြောက်စရာကြီး”

ဘာမှန်းမသိသည့် အသံကြီးကြောင့် တစ်ကားလုံး ကြောင်တုန်ကြောက်ကုန်ကြသည်။ မူးပြီးမှေးနေသည့်မျက်လုံးတွေ ပြူးပြီးဆန်တုန်ကြသည်။ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး နာနာဘာဝတွေ အုပ်လိုက်မို့ပြီး လိုက်လာသည့်အလား။

“အူး . . . ဝါး . . . အား . . .”

“ဒါ . . . ဒါ မိန်းမအသံကြီးဗျ”

“”

“”

အသက်ရှူသံတွေတိတ်ကာ ကြောက်လန့်နေကြတုန်း ခုနက အသံတွေ ရပ်သွားပြီး . . .

“ရဲတွေဝိုင်းထားတယ် . . . ရဲတွေဝိုင်းထားတယ်”

ဟူသည့်အသံတွေ ထွက်လာတော့သည်။

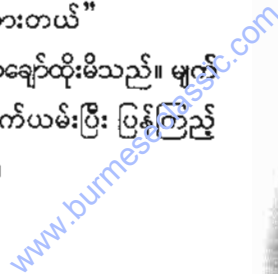
“ဟာ . . . ရဲတွေလိုက်လာပြီတဲ့ . . . မောင်း . . . အမြန်မောင်း”

“မောင်း . . . မြန်မြန်”

မူးမူးနှင့် ဆင်ခြင်ဉာဏ်လည်း မသုံးနိုင်တော့ဘဲ ဇွတ်မောင်းခိုင်းတော့သည်။ နောက်ကိုလည်း လှည့်တော့ လှည့်ကြည့်ကြပါသေးသည်။

“ရဲတွေဝိုင်းထားတယ် . . . ရဲတွေဝိုင်းထားတယ်”

ကြောက်ကြောက်မူးမူးနှင့် ဗလကြီး ဂီယာချော်ထိုးမိသည်။ မျက်လုံးက လမ်းကို နှစ်ခွမြင်နေသည်။ ခေါင်းတစ်ချက်ယမ်းပြီး ပြန်ကြည့်တော့ လမ်းက နှစ်ခွကနေ သုံးခွ ဖြစ်သွားသည်။

သည်အချိန်ပဲ မြင်ကွင်းထဲဝင်လာတာက . . .

“ဟာ . . . ဘာကြီးလဲ။ အကောင်မည်းမည်းကြီး”

“အား . . .”

“”

ကားက ဦးတည်ရာကစဉ့်ကလျားဖြစ်ကာ လမ်းဘေးသစ်ဝင်

ဆီကို တည်မတ်စွာ . . . ။

(၃)

လိမ္မော်ရောင်နေအလင်းကို ပြေပြေလေးလမ်းထားသောလမ်းစေ့
ရေခဲမြို့၏အပြန်လမ်းလိုမျိုး ဝန်းကျင်မှာ အေးစိမ့်သာယာနေသည်။

“ငါ့ကို ချစ်သူကျင့်ဝတ် ပြန်ရွတ်ပြ”

“အင်း . . . ရွတ်ပြမယ်။ နားရွက်နဲ့ကော ရင်ဘတ်နဲ့ပါ နား
ထောင်”

သူ ရွတ်ပြလိုက်ပါသည်။ သည်ကျင့်ဝတ်ငါးပါးအတိုင်း သူ့
အနားမှာ မပျက်မကွက်နေဖို့ အခုထိ သူစောင့်ထိန်းနိုင်နေပါသည်။

“ပျိုး . . . ငါ ဒီကျင့်ဝတ်လေးအတိုင်း နင့်အနားမှာ ငါနေသွား
မှာကို . . . ယုံလား”

“မယုံဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“အခြောက်မကို ငမ်းလို့”

“အား . . .”

ခေတ်သစ် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပြန်သည်။ သူ့အကြောက်မကိစ္စကို နောက်မှ သေချာရှင်းပြရဦးမည်။

ခေတ်သစ် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည့် အမူအရာလေးကိုကြည့်ပြီး ရှင်ပျိုခင်း လွင်လွင်လေး ခေါင်းမော့ရယ်ပါသည်။

ထိုလမ်းအတိုင်း ရှေ့နည်းနည်း လျှောက်ပြီးသော အခါမှာ တော့ -

“ဟိုရှေ့မှာ ဆူညံဆူညံနဲ့ ဘာအသံလဲဟ”

“ဘုရားပွဲတော့ မဟုတ်လောက်ဘူး”

ရှေ့ဆီတွင် လူတွေ ရုံးစုရုံးစု ဖြစ်နေသည်။ လူတွေတင်မဟုတ် ကားတွေပါ ရုံးစုရုံးစုဖြစ်နေသည်။ ရဲတွေလည်း တွေ့သည်။

သူတို့ စူးစူးစမ်းစမ်းနှင့် အနားရောက်သွားမှ . . .

“ဟာ . . . ဟိုလူဆိုးတွေ”

သူတို့ကို လေဆိပ်မှာ ပစ္စည်းလုသည့်လူဆိုးတွေ။ ယခု သစ်ပင်အောက်မှာ လက်ထိပ်တွေနှင့် ချုပ်နှောင်ခံထားရသည်။

လူဆိုးငါးယောက်၏ကားမှာ သစ်ပင်နှင့်ဝင်ကျိုးကာ မှောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ရဲလည်းမဟုတ်ဘဲနှင့် လူဆိုးတွေဘေးမှာရပ်ကာ လူဆိုးတွေကို ကြိမ်းမောင်းနေသည့် လူတွေကိုကြည့်မိတော့ . . .

“ဟာ . . . လက်တိုလက်ရှည်နဲ့ ကိုတက္ကစီတို့ပါလား”

လောင်းကစားသမားနှစ်ယောက်နှင့် ရန်ကုန်မြို့၏ အကောင်ဆုံး တက္ကစီသမားတို့ဖြစ်နေသည်။

သူတို့ကလည်း ခေတ်သစ်နှင့် ရှင်ပျိုခင်းကို မြင်သွားကာ . . .

“ဟား . . . ဟိုမှာ ပိုင်ရှင်တွေလာပြီ။ လာ . . . လာ . . . ဒီမှာ

မင်းတို့ကို လုယက်တဲ့အကောင်တွေ ဖမ်းထားပြီ”

အခြေအနေက ဘယ်လိုကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရမှန်း ရှင်ပျိုခင်းတို့ နားမလည်ချေ။ ကိုတက္ကစီက အရင်ရှင်းပြသည်။

“ကျုပ်ကားက ဘီးပေါက်လို့ အသစ်လဲပြီး ဘီးအောက်ဆို နောက်ဖုံးထဲ ထည့်ထားတာ။ သိတဲ့အတိုင်း ကျုပ်ကားနောက်ဖုံးထဲထည့်ချောင်တော့ ကားခုန်တဲ့အချိန်မှာ ပွင့်ထွက်သွားပြီး ကားဘီးထဲထည့်လမ်းပေါ် လိမ့်ကျသွားတယ်။ ဒီလူဆိုးတွေက အဲဒီဘီးလုံးကိုရှောင်ရင်း လမ်းဘေးထိုးကျသွားတာပဲ”

ကားမောင်းသည့်ဗလကြီးမှာ မူးပြီး ကားဘီးလုံးကို ‘အကောင်မည်းမည်းကြီး’ဟုထင်ကာ ရှောင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အခုတော့ ကားဦးခေါင်းက သစ်ပင်ကြီးကို ပြေးဆောင့်ထား၍ ချိုင်နေရာပြီ။

ကိုတက္ကစီက သူနှင့်ပက်သက်တာ ရှင်းပြအပြီးမှာပဲ လက်တိုကလည်း သူ့အပိုင်းကို ရှင်းပြလာသည်။

“ကျုပ်တို့လည်း မီးပျံင့်မှာ ဆိုက်ကားသမားတွေနဲ့ လောင်းကစားပြီးလို့ သွားသောက်ဖို့ ပြန်လာတာ။ ဒီနေရာရောက်တော့ ဒီကားကြီးက သစ်ပင်ကို ပြေးဆောင့်တာတွေ တော့တာပဲ။ ကားနံပါတ်ကြည့်လိုက်တော့ မင်းတို့ကို လုယက်သွားတဲ့ လူဆိုးကား (. . . /၅ . . . ၃) ဖြစ်နေတာနဲ့ ဆွဲစိထားလိုက်တာ”

လက်ရှည်ကလည်း လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့်ဖုန်းကို သူတို့ဆီ လာပေးရင်း . . .

“မင်းတို့ဖုန်းက ဘာအသံတွေ ထွက်နေမှန်းမသိဘူး။ သရဲအော်သံလိုမျိုးတွေကော၊ ရဲတွေဝိုင်းထားတယ်ကော လျှောက်အော်နေတယ်”

ခေတ်သစ် သူ့ဖုန်းကိုသူ သဘောပေါက်စွာ လှမ်းယူလိုက်သည်။

တစ်ချိန်က သူ့ကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်က နှိုးစက်မှာ ငရဲဘုံမှအော်သံတွေ ထည့်ခိုင်းခဲ့ဖူးသည်မဟုတ်လား။ သူ ဒီအချိန်ထိ သူ့ဖုန်း(alarm) မှာ ထိုအသံတွေ ထည့်ထားဆဲ။ ‘ရဲတွေဝိုင်းထားတယ်’ဟု သည့် စကားလုံးမှာတော့ အစွဲရေးသရော်စာပုံပြင်ထဲက အရူးတွေ၊

အောက်ခြေသိမ်းလူတွေပျော်ရင် အော်သည့်စကားလုံးဖြစ်သည်။

သူ့ကောင်မလေး ပျော်ရင်လည်း ထိုစကားလုံးလေးကို အမြဲအော်
တတ်သည် မဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် သူလည်း ထိုစကားလုံးလေးကို
ဖုန်း (alarm) အဖြစ် သူ့ကိုယ်တိုင် အော်ပြီးထည့်ထားသည်။

ယခု ဖုန်းထဲမှထွက်လာသည်မှာ ဤအသံများပင်ဖြစ်သည်။

ဒါကို နားလည်သောကောင်မလေးကလည်း သူ့ကို တအံ့တကြ
ကြည့်နေသည်။

“နင် အခုထိ အဲဒါတွေနဲ့ အိပ်ရာနိုးတုန်းပေါ့”

“အိပ်ရာကနိုးယုံတင် ဘယ်ကမလဲ။ ဂျပန်မှာဆို ဒီအချိန်ထဲ
ကျောင်းကနေပြီး ကိတ်မုန့်ဆိုင်ဝင်ရတော့မယ့် အချိန်လေ။ အဲဒါကြောင့်
(alarm) ပေးထားတာ။ ခုနကမြည်နေတာ အဲဒါကြောင့်ပေါ့”

“ဪ . . .”

အခုတော့ ရှုပ်နေတာတွေအားလုံး ရှင်းသွားပါသည်။

လူဆိုးအဖွဲ့လည်း ခုနက ဖုန်းထဲကထွက်လာသည့် အသံတွေ
ကြောင့် ကြောင်ကုန်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန် သူတို့အနားသို့ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ရောက်
လာသည်။ သူ့ဘာသာသူ ဖုန်းကိုင်ကာ စကားပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟဲလို . . . သမီးလား။ အေး . . . အခု ဒီနားမှာ ယာဉ်တိုက်မှု
ဖြစ်နေလို့ . . . သမီးရဲ့။ ယင်ကောင်တွေတိုက်တာ မဟုတ်ဘူးလေ။
ကားတိုက်တာကို ပြောတာ။ ကားက ထိရောင်းတဲ့ကား သာသာလောက်
ပါ။ အင်း . . . ကားတိုက်ခံရလို့ သစ်ပင်ကြီးတော့ တော်တော်နာမှာ
ပဲ”

ဘာတွေလာပြောနေမှန်းမသိ။ ထိုလူကြီးကိုမြင်တော့ သစ်ပင်
အောက်တွင် လက်ထိတ်ခတ်ကာ အဖမ်းခံထားရသော လူဆိုးအဖွဲ့မှ ငါး
က . . .

“ဆရာကြီး . . . အဲဒီလူပေါ့။ သူ့သမီး သာသာကြီး
မှာ။ စိန်ဘယက်တွေ၊ ရတနာတွေ ပါလာမှာလို့ ပြောတဲ့လူ အဲဒီလူပေါ့”

ဆရာကြီးလည်း ငါးကုန်းညွှန်ပြတဲ့လူကို ကြည့်လိုက်သည်။
ကြည့်ပြီး ချက်ချင်းပဲ ကြေကွဲသွားပါသည်။ အနီးတွင် လမ်းကြိုတံတော်
လျှင် ကိုယ်တိုင်တက်မောင်းကာ ငါးကုန်းကို ကြိတ်ပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။

“မင်း မသိဘူးလား။ အဲဒါ ဂေါက်ကြီးကွ။ မြို့လယ်ခေါင်က
အရူး။ လူတိုင်းသိတယ်။ မင်းမသိဘူးလား”

“ဗျာ . . .”

ငါးကုန်း အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားသည်။ အရူးကြီးကို အခု
အဆန်ကြည့်ကာ ဘာမှနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့သည်။

ရဲတွေ လုပ်စရာရှိတာလုပ်သည်။ ကားနဲ့ပါတ်မှတ်သည်။ ပစ္စည်း
တွေစစ်သည်။ ထိုအထဲက အသက်ကြီးကြီး ရဲအရာရှိတစ်ယောက်ထဲ
ရှင်ပျိုးခင်းကို မြင်သွားကာ . . .

“ဟာ . . . သမီးက ရဲအုပ်ကြီးအောင်မျိုးဝင်းရဲ့သမီး ရှင်ပျိုး
ခင်း မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ ဦးလေးက ဦးလေးသိန်းဌေးမဟုတ်လား”
ရဲအရာရှိနှင့် ရှင်ပျိုးက အသိအကျွမ်းတွေဖြစ်နေသည်။

“ဟာ . . . သမီးရယ်။ သမီးဖေဖေက သမီး ခုရက်ပိုင်းပြန်လာ
မှာဆိုလို့ မျှော်လို့။ ဘာလို့ လာကြိုရအောင် ကြိုမပြောတာလဲ”

“ဖေဖေတို့ ပိုအံ့ဩသွားအောင်လို့ပါရှင်”

“ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ် . . . ကိုအောင်မျိုးဝင်း သိပ်ဝမ်း
သာမှာ။ ဒီလူဆိုးတွေကလည်း သမီးအိတ်ကိုမှ လာလုရတယ်လို့။ ကဲ-
လာ ဦးလေးတို့နဲ့ တစ်ပါတည်းလိုက်ခဲ့”

ရဲအရာရှိကြီးက သူမအဖေလက်အောက်က တွဲဖက်အရာရှိဖြစ်
သည်။ ယခု ဒါကြောင့် တစ်ခါတည်း ပြန်လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်နေခြင်းဖြစ်
သည်။

သူမ ခေတ်သစ်ကို ကြည့်ရသည်။ ခေတ်သစ်က ချိုငြိမ်စွာပြုံးရင်း သူမကို ကြည့်နေပြီးသားဖြစ်သည်။ ပြီးမှ ခေတ်သစ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“လိုက်သွားပါ . . . ပျိုး။ နင့်အဖေ မျှော်နေရောပေါ့”

သူ့မှာ အဖေမရှိတော့ပေမယ့် သူ ကိုယ်ချင်းစာပေးနိုင်ပါသည်။

“အင်း . . . ကျေးဇူးပဲ”

သူ့ခွင့်ပြုချက်ရမှသာ သူမလည်း သွားချင်ပါသည်။ လေးနှစ်မျှ ဝေးထားရသော ချစ်သူနှစ်ယောက် အခု ခေတ္တပြန်ခွဲရမှာကိုပင် စိုးထိတ်နေကြရှာသည်။

“ဒါဆို ငါလိုက်သွားတော့မယ်နော်။ ငါတို့ မနက်ဖြန် on-line မှာ ပြန်တွေ့ကြမယ်”

အပြင်မှာတွေ့ချင်ပေမယ့် သူမ၏ သဘောကို သူ လိုက်လျောပေးလိုက်ပါသည်။

“အင်း . . . ငါ့အကောင်က (Billiken) တဲ့”

သူမကို မပေးခဲ့ရသော အရုပ်ကလေး၏အမည်။ ရှင်ပျိုးခင်းကလည်း သူ့အကောင်ကို ပြောပြပါသည်။

“ငါ့အကောင်က (Old-flame) တဲ့။ နံနက်ပိုင်း(၉)နာရီ တွေ့မယ်နော်”

“အင်း . . . အအိရှိတဲ့ရ ခေးအိစဆွတ် နိ ခခိုမရဲတအိလု”

သူက ဦးအောင်ပြောတော့ သူမ ရယ်မောလိုက်မိပါသည်။ ရယ်မောလိုက်သည့် သူမနှုတ်ခမ်းသားလေးတွေက အိစက်လှပနေပါသည်။

သူမလည်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အအိရှိတဲ့ရ ခေးအိစဆွတ် နိ ခခိုမရဲတအိလု”

သည်တစ်ခါ မလွဲတော့ပါ။

မနက်ဖြန် အင်တာနက် (Connection) ကောင်းရန်၊ မြေအောက်ကြိုးများ ပြတ်မနေစေရန်တော့ ဝိုင်းဝန်းဆုတောင်းပေးကြရန် လိုမည်ထင်ပါသည်။

တရွေ့ရွေ့ဝေးသွားပြီဖြစ်သော ကောင်မလေးလိုက်ပါသွားသည့် ကားကိုကြည့်ကာ သူ့ရင်တွင်း၌ မီးညွန့်လေးတစ်စင်း လင်းပနေရှာသည်။

သူဝေး
January, 2012
01:22 PM

www.burmeseclassic.com